

Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (osmého senátu)

ze dne 14. března 2013*

„Hospodářská soutěž — Kartelové dohody — Trh s banány — Rozhodnutí, kterým se konstatuje porušení článku 81 ES — Systém výměny informací — Pojem jednání ve vzájemné shodě s protisoutěžním cílem — Příčinná souvislost mezi jednáním ve vzájemné shodě a chováním podniků na trhu — Jediné protiprávní jednání — Přičtení protiprávního jednání — Právo na obhajobu — Pokuty — Závažnost protiprávního jednání — Spolupráce — Polehčující okolnosti“

Ve věci T-587/08,

Fresh Del Monte Produce, Inc., se sídlem v George Town, îles Caïmans (Spojené království), původně zastoupená B. Meyringem, advokátem, a E. Verghese, solicitor, poté B. Meyringem,

žalobkyně,

podporovaná:

Internationale Fruchtimport Gesellschaft Weichert GmbH & Co. KG, se sídlem v Hamburku (Německo), zastoupenou A. Rinnem, advokátem, C. Humpem a S. Konem, solicitors, a C. Vajdou, QC,

vedlejší účastníci,

proti

Evropské komisi, původně zastoupené M. Kellerbauerem, A. Biolanem a X. Lewisem, poté M. Kellerbauerem, A. Biolanem a P. Van Nuffelem, jako zmocněnci,

žalované,

jejímž předmětem je návrh na zrušení rozhodnutí Komise C (2008) 5955 ze dne 15. října 2008 v řízení podle článku 81 [ES] (věc COMP/39188 - Banány) a podpůrně návrh na snížení pokuty,

TRIBUNÁL (osmý senát),

ve složení L. Truchot, předseda, M. E. Martins Ribeiro (zpravodajka) a H. Kanninen, soudci,

vedoucí soudní kanceláře: J. Weychert, rada,

s přihlédnutím k písemné části řízení a po jednání konaném dne 1. února 2012,

vydává tento

* Jednací jazyk: angličtina.

Rozsudek

Skutkový základ sporu

- 1 Skupina Fresh Del Monte Produce (dále jen „skupina Del Monte“) je jedním z největších producentů, obchodníků a vertikálně integrovaných distributorů čerstvého a čerstvě posbíraného ovoce a zeleniny na světě, jakož i jedním z hlavních producentů a distributorů upravovaného ovoce a zeleniny, džusů, nápojů, zákusků a dezertů v Evropě, Spojených státech amerických, na Blízkém východě a v Africe. Své produkty, zejména banány, po celém světě uvádí na trh pod značkou Del Monte.
- 2 Společnost Fresh Del Monte Produce, Inc. (dále jen „Del Monte“ nebo „žalobkyně“) je finanční holdingovou a zastřešující společností skupiny Del Monte. Prostřednictvím řady výlučně vlastněných dceřiných společností, zejména Del Monte Fresh Produce International Inc. (dále jen „společnost DMFPI“), Del Monte (Germany) GmbH a Del Monte (Holland) BV, obchoduje v Evropě s banány.
- 3 Společnost Internationale Fruchtimport Gesellschaft Weichert & Co. KG (dále jen „společnost Weichert“ nebo „společnost Interfrucht“ nebo „vedlejší účastnice“) byla v době rozhodné z hlediska skutkového stavu komanditní společností podle německého práva zabývající se zejména obchodováním s banány, ananasy a dalším exotickým ovocem v severní Evropě. Od 24. června 1994 do 31. prosince 2002 držela nepřímo společnost Del Monte ve společnosti Weichert 80 % podíl, v daném případě prostřednictvím výlučně vlastněné dceřiné společnosti Westeuropa-Amerika-Linie GmbH (dále jen „WAL“), koupené v roce 1994 prostřednictvím dceřiné společnosti Global Reefer Carriers Ltd. Společnost Weichert byla do 31. prosince 2002 výhradním distributorem banánů značky Del Monte pro severní Evropu.
- 4 Dne 8. dubna 2005 společnost Chiquita Brands International, Inc. (dále jen „společnost Chiquita“) podala žádost o ochranu na základě oznámení Komise o ochraně před pokutami a snížení pokut v případech kartelů (Úř. věst. 2002, C 45, s. 3; Zvl. vyd. 08/02, s. 155, dále jen „oznámení o spolupráci“).
- 5 Poté, co dne 3. května 2005 společnost Chiquita předložila nová prohlášení a doplňující dokumenty, poskytla jí Komise Evropských společenství na základě odst. 8 písm. a) oznámení o spolupráci podmíněnou ochranu před pokutou.
- 6 Poté, co dne 2. a 3. června 2005 na základě čl. 20 odst. 4 nařízení Rady (ES) č. 1/2003 ze dne 16. prosince 2002 o provádění pravidel hospodářské soutěže stanovených v člancích 81 a 82 Smlouvy (Úř. věst. 2003, L 1, s. 1; Zvl. vyd. 08/02, s. 205) Komise provedla kontroly v prostorách různých podniků a rozeslala žádosti o informace podle čl. 18 odst. 2 nařízení č. 1/2003, zaslala dne 20. července 2007 společností Chiquita, Chiquita International Ltd, Chiquita International Services Group NV, Chiquita Banana Company BV, Dole Food Company, Inc. (dále jen „Dole“) a Dole Fresh Fruit Europe OHG, Del Monte, DMFPI, Del Monte (Germany), Del Monte (Holland), Fyffes plc (dále jen „Fyffes“), Fyffes International, Fyffes Group Limited, Fyffes BV, FSL Holdings NV, Firma Leon Van Parys NV (dále jen „Van Parys“) a Weichert oznámení námitek.
- 7 Podniky zmíněné v bodě 6 výše získaly přístup k vyšetřovacímu spisu Komise ve formě kopie na DVD, s výjimkou záznamů a prepisů prohlášení podniku učiněných ústně žadatelem o ochranu a s tím souvisejících dokumentů, které byly zpřístupněny v prostorách Komise.
- 8 Po slyšení dotčených podniků, jež probíhalo od 4. do 6. února 2008, předala dne 28. února 2008 společnost Weichert Komisi dopis obsahující připomínky a přílohy.

- 9 Dne 15. října 2008 přijala Komise rozhodnutí C (2008) 5955 final v řízení podle článku 81 [ES] (věc COMP/39 188 – Banány) (dále jen „napadené rozhodnutí“), jež bylo společnosti Del Monte oznámeno dne 22. října 2008.

Napadené rozhodnutí

- 10 Komise uvádí, že se podniky, jimž je napadené rozhodnutí určeno, účastnily jednání ve vzájemné shodě spočívajícího v koordinování referenčních cen banánů uváděných na trh v severní Evropě, tj. v Rakousku, Belgii, Dánsku, Finsku, Německu, Lucembursku, Nizozemsku, jakož i ve Švédsku, a to v období od 1. ledna 2000 do 31. prosince 2002 (1. prosince 2002 v případě společnosti Chiquita) (body 1 až 3 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 11 V době rozhodné z hlediska skutkového stavu byl dovoz banánů do Evropského společenství upraven nařízením Rady (EHS) č. 404/93 ze dne 13. února 1993 o společné organizaci trhu s banány (Úř. věst. L 47, s. 1; 03/13, s. 388), jež zavedlo režim založený na dovozních kvótách a sazebnících. Komise podotýká, že zatímco dovozní kvóty banánů byly stanovovány ročně a přidělovány pro jednotlivá čtvrtletí s jistou omezenou mírou flexibility mezi čtvrtletími daného kalendářního roku, dodávky banánů do přístavů severní Evropy a množství uváděná na trh v tomto regionu byla určována každý týden rozhodnutími o produkci, dodávkách a uvedení na trh přijímanými producenty, dovozci a obchodníky (body 36, 131, 135 a 137 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 12 Při produkci banánů byly rozlišovány tři úrovně značek banánů nazývaných „třetiny“: banány první kategorie značky Chiquita, banány druhé úrovně (značky Dole a Del Monte) a banány třetí kategorie (rovněž nazývané „tercie“), jež zahrnovaly různé další značky banánů. Toto rozdělení podle značky se promítalo do cen banánů (bod 32 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 13 V průběhu dotčeného období byl trh s banány v severní Evropě organizován v týdenních cyklech. Námořní doprava banánů z přístavů latinské Ameriky do Evropy trvala přibližně dva týdny. Dodávky banánů do severoevropských přístavů byly obvykle týdenní a probíhaly podle pravidelného harmonogramu dodávek (bod 33 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 14 Banány byly vypravovány zelené a takto rovněž připlouvaly do přístavů. Následně byly buď přímo dodávány kupujícím (zelené banány), nebo ponechány dozrát a přibližně týden poté dodávány (žluté banány). Dozrávání mohlo být provedeno buď dovozcem nebo jeho jménem, nebo zajištěno kupujícím. Zákazníky dovozců byly obvykle subjekty provádějící dozrávání a obchodní řetězce (bod 34 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 15 Společnosti Chiquita, Dole a Weichert stanovovaly referenční ceny pro své značky každý týden, v daném případě ve čtvrtek ráno, a oznamovaly je svým zákazníkům. Výraz „referenční cena“ obecně odpovídal referenčním cenám zelených banánů a referenční ceny žlutých banánů se obvykle skládaly z ceny zelené nabídky navýšené o poplatek za dozrání (bod 104 napadeného rozhodnutí).
- 16 Ceny placené maloobchodníky a distributory za banány (nazývané „skutečné ceny“ nebo „transakční ceny“) mohly být určovány buď vyjednáváním, jež probíhala v týdenních intervalech, v projednávaném případě ve čtvrtek odpoledne nebo v pátek (nebo později v průběhu daného týdne nebo na začátku následujícího týdne), nebo smlouvami na dodávky obsahujícími předem stanovené vzorce pro určování cen uvádějící pevnou cenu nebo odvozující cenu od referenční ceny prodejce nebo konkurenta nebo od jiné referenční ceny, jako byla např. „cena Aldi“. Komise uvádí, že obchodní řetězec Aldi dostával každý čtvrtek mezi 11:00 a 11:30 hod. nabídky od svých dodavatelů a následně přicházel s protinávrhem „cenou Aldi“ s tím, že cena placená dodavatelům byla obvykle stanovena kolem 14:00 hod. Počínaje druhým pololetím roku 2002 začala být „cena Aldi“ stále častěji užívána jako ukazatel pro výpočet ceny banánů pro určité množství jiných transakcí, zejména těch týkajících se značkových banánů (body 34 a 104 napadeného rozhodnutí).

- 17 Komise vysvětluje, že dotčené podniky se účastnily dvoustranných kontaktů před stanovením cen, během nichž diskutovaly o faktorech, které ceny banánů ovlivňují, tj. o faktorech, jež se vztahují k referenčním cenám pro nadcházející týden, nebo probíraly a sdělovaly si vývoj cen nebo si poskytovaly údaje o referenčních cenách pro nadcházející týden. Tyto kontakty probíhaly obvykle ve středu předtím, než účastníci řízení stanovili referenční ceny, a vždy se týkaly budoucích referenčních cen (bod 51 a násl. odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 18 Společnost Dole tak dvoustranně komunikovala jak se společností Chiquita, tak i se společností Weichert. Společnost Chiquita věděla o kontaktech před stanovením cen nebo alespoň předpokládala existenci takovýchto kontaktů mezi společnostmi Dole a Weichert (bod 57 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 19 Tyto dvoustranné kontakty před stanovením cen měly za cíl omezit nejistotu ohledně chování dotčených stran, pokud se jedná o referenční ceny, jež měly určit ve čtvrtek dopoledne (bod 54 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 20 Komise uvádí, že po stanovení svých referenčních cen ve čtvrtek ráno si dotčené podniky vzájemně vyměnily referenční ceny. Tato následná výměna jim vzhledem ke kontaktům před stanovením cen, k nimž předtím došlo, umožnila kontrolovat individuální rozhodnutí o stanovení cen a posílila jejich vzájemnou spolupráci (body 198 až 208, 227, 247, 273 a násl. odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 21 Podle Komise referenční ceny sloužily přinejmenším jako signály, tendence nebo ukazatele pro trh, jakož i pro zamýšlený vývoj cen banánů a byly důležité z hlediska obchodu s banány a výsledných cen. Navíc při některých transakcích byly ceny přímo odvozené od referenčních cen za užití vzorců vycházejících z referenčních cen (bod 115 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 22 Komise má za to, že dotčené podniky, jež se účastnily jednání ve vzájemné shodě a jež se nadále na obchodování s banány podílely, nutně musely při určování svého chování na trhu zohlednit informace, které od konkurentů obdržely, což společnosti Chiquita a Dole dokonce výslovně připustily (body 228 a 229 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 23 Komise dospěla k závěru, že kontakty před stanovením cen, k nimž došlo mezi společnostmi Dole a Chiquita a mezi Dole a Weichert, mohly ovlivnit ceny určované hospodářskými subjekty a měly význam z hlediska stanovování cen a že na základě nich došlo k jednání ve vzájemné shodě s cílem omezit hospodářskou soutěž ve smyslu článku 81 ES (body 54 a 271 napadeného rozhodnutí).
- 24 Komise má za to, že všechny koluze popsané v napadeném rozhodnutí tvoří jediné pokračující protiprávní jednání, jehož cílem bylo omezit hospodářskou soutěž v rámci Společenství ve smyslu článku 81 ES. Společnosti Chiquita a Dole byly shledány odpovědnými za jediné pokračující protiprávní jednání jako celek, zatímco společnost Weichert byla shledána odpovědnou pouze za tu část protiprávního jednání, na níž se podílela, tj. část protiprávního jednání týkající se tajných dohod se společnostmi Dole (body 258 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 25 S ohledem na skutečnost, že trh s banány v severní Evropě byl charakterizován podstatným objemem obchodů mezi členskými státy a že koluzní dohody pokrývaly značnou část Společenství, má Komise za to, že uvedené dohody měly značný dopad na obchod mezi členskými státy (body 333 a násl. odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 26 Komise uvádí, že jelikož podniky předmětné dohody nebo praktiky neoznámily, což je podmínka pro uplatňování článku 81 ES podle čl. 4 odst. 1 nařízení Rady č. 17 ze dne 6. února 1962, prvního nařízení, kterým se provádějí články [81 ES] a [82 ES] Smlouvy (Úř. věst. 1962, 13, s. 204; Zvl. vyd. 08/01, s. 3), a jelikož neexistují skutečnosti, na základě nichž by bylo možné mít za to, že podmínky pro uplatnění výjimky byly v projednávaném případě splněny (body 339 a násl. odůvodnění napadeného rozhodnutí), nebylo možné přiznat žádnou výjimku podle čl. 81 odst. 3 ES.

- 27 Komise uvádí, že nařízení Rady č. 26 ze dne 4. dubna 1962 o použití určitých pravidel hospodářské soutěže na produkci zemědělských produktů a obchod s nimi (Úř. věst. 1962, 30, s. 993, Zvl. vyd. 03/01 s. 6), platné v rozhodné době, jež stanovilo, že se článek 81 ES uplatní na všechny dohody, rozhodnutí a jednání spojená s produkcí a obchodováním s různými produkty včetně ovoce, v článku 2 stanovilo výjimky z užití článku 81 ES. Vzhledem k tomu, že podmínky užití těchto výjimek nebyly v projednávaném případě dány, dospěla Komise k závěru, že jednání ve vzájemné shodě popsané v napadeném rozhodnutí nemohlo být vyňato podle článku 2 nařízení č. 26 (bod 344 a násl. odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 28 Na základě zjištění, že společnost Del Monte mohla společně s komplementáři společnosti Weichert vykonávat rozhodující vliv na způsob podnikání společnosti Weichert a takovýto vliv fakticky v průběhu období protiprávního jednání vykonávala, má Komise za to, že společnosti Del Monte a Weichert tvoří hospodářskou jednotku, přičemž posledně zmíněný podnik neurčoval samostatně své jednání na trhu. V důsledku toho byly společnosti Del Monte a Weichert prohlášeny „společně a nerozdílně“ odpovědnými za porušení článku 81 ES uvedené v napadeném rozhodnutí (body 384, 432 až 434 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 29 Pokud se jedná o stanovení výše pokut v napadeném rozhodnutí, Komise použila ustanovení pokynů o metodě stanovování pokut uložených podle čl. 23 odst. 2 písm. a) nařízení č. 1/2003 (Úř. věst. 2006, C 210, s. 2, dále jen „pokyny“) a oznámení o spolupráci.
- 30 Komise stanovila základní částku pokuty, jež měla být uložena a která odpovídá částce mezi 0 a 30 % dotčených tržeb podniku v závislosti na stupni závažnosti protiprávního jednání vynásobené počtem let, kdy se podnik protiprávního jednání účastnil, a dodatečnou částku mezi 15 a 25 % hodnoty tržeb s cílem odradit podniky od účasti na protiprávních činnostech (bod 448 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 31 Výsledkem těchto výpočtů byla základní částka pokuty, jež měla být uložena, ve výši:
- 208 000 000 eur pro společnost Chiquita;
  - 114 000 000 eur pro společnost Dole;
  - 49 000 000 eur pro společnosti Del Monte a Weichert.
- 32 Základní částku pokuty, jež měla být uložena, byla všem adresátům napadeného rozhodnutí snížena o 60 % vzhledem ke zvláštnímu právnímu režimu trhu s banány a z důvodu, že se koordinace týkala referenčních cen (bod 467 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Snížení o 10 % bylo přiznáno společnosti Weichert, jež nebyla obeznamována o kontaktech před stanovením cen mezi společnostmi Dole a Chiquita (bod 476 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 33 Základní částky byly po úpravě stanoveny následovně:
- 83 200 000 eur pro společnost Chiquita;
  - 45 600 000 eur pro společnost Dole;
  - 14 700 000 eur pro společnosti Del Monte a Weichert.
- 34 Společnosti Chiquita byla poskytnuta ochrana před pokutami podle oznámení o spolupráci (body 483 až 488 napadeného rozhodnutí). K žádné další úpravě v případě společnosti Dole ani v případě Del Monte a Weichert nedošlo a konečná částka pokuty v jejich případě odpovídala základním částkám pokut, jež měly být uloženy, uvedeným v bodě 33 výše.

35 Napadené rozhodnutí mimo jiné stanoví:

„Článek 1

Následující podniky porušily ustanovení článku 81 [ES] účastí na jednání ve vzájemné shodě spočívajícím v koordinování referenčních cen banánů:

- [Chiquita], od 1. ledna 2000 do 1. prosince 2002;
- Chiquita International Ltd, od 1. ledna 2000 do 1. prosince 2002;
- Chiquita International Services Group N. V., od 1. ledna 2000 do 1. prosince 2002;
- Chiquita Banana Company B. V., od 1. ledna 2000 do 1. prosince 2002;
- [Dole], od 1. ledna 2000 do 31. prosince 2002;
- Dole Fresh Fruit Europe OHG, od 1. ledna 2000 do 31. prosince 2002;
- [Weichert], od 1. ledna 2000 do 31. prosince 2002;
- [Del Monte], od 1. ledna 2000 do 31. prosince 2002.

Protiprávní jednání se týkalo následujících členských států: Rakousko, Belgie, Dánsko, Finsko, Německo, Lucembursko, Nizozemsko a Švédsko.

Článek 2

Za protiprávní jednání uvedené v článku 1 se ukládají následující pokuty:

- Společnostem [Chiquita], Chiquita International Ltd, Chiquita International Services Group N. V. a Chiquita Banana Company B. V. společně a nerozdílně: 0 eur;
- Společnostem [Dole] a Dole Fresh Fruit Europe OHG, společně a nerozdílně: 45 600 000 eur;
- Společnostem [Weichert] a [Del Monte] společně a nerozdílně: 14 700 000 eur;

[...]

Řízení a návrhová žádání účastnic řízení

- 36 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 31. prosince 2008 podala žalobkyně projednávanou žalobu.
- 37 Podáním došlým kanceláři Tribunálu dne 9. dubna 2009 požádala společnost Weichert o vstup do řízení jako vedlejší účastnice na podporu návrhových žádání žalobkyně.
- 38 Žalobkyně a Komise předložily svá písemná vyjádření k této žádosti o vstup do řízení podáními došlými kanceláři Tribunálu 18. resp. 28. května 2009.
- 39 Podáním došlým kanceláři Tribunálu dne 28. května 2009 žádala Komise o zachování důvěrnosti vůči společnosti Weichert, pokud se jedná o některé skutečnosti obsažené v žalobní odpovědi a jejích přílohách.

- 40 Podáním došlým kanceláři Tribunálu dne 29. května 2009 žalobkyně žádala o zachování důvěrnosti vůči společnosti Weichert, pokud se jedná o některé skutečnosti obsažené v žalobě a jejích přílohách.
- 41 Usnesením ze dne 17. února 2010 Tribunál vyhověl žádosti společnosti Weichert o vstup do řízení a rozhodl, že jí bude poskytnuta kopie všech dokladů souvisejících s řízením ve verzi, která není důvěrná.
- 42 Vedlejší účastnice předložila spis vedlejšího účastníka a další účastnice řízení se k němu vyjádřily ve stanovené lhůtě.
- 43 Na základě zprávy soudce zpravodaje rozhodl Tribunál (osmý senát) zahájit ústní část řízení a na základě organizačních procesních opatření upravených v článku 64 jednacího řádu Tribunálu položil žalobkyni a Komisi otázku a vyzval je, aby na ni písemně odpověděly.
- 44 Společnost Del Monte poskytla písemnou odpověď na otázku Tribunálu dne 4. ledna 2012 a společnost Weichert a Komise tak učinily dne 6. ledna 2012.
- 45 Řeči účastnic řízení a jejich odpovědi na otázky položené Tribunálem byly vyslechnuty při jednání konaném dne 1. února 2012.
- 46 Žalobkyně podporovaná vedlejší účastnicí řízení navrhuje, aby Tribunál:
- zrušil články 1, 2, 3 a 4 napadeného rozhodnutí v rozsahu, ve kterém se jí týkají;
  - podpůrně, podstatně snížil pokutu uloženou na základě čl. 2 písm. c), odůvodnění napadeného rozhodnutí;
  - uložit Komisi náhradu nákladů řízení.
- 47 Komise navrhuje, aby Tribunál:
- zamítl žalobu;
  - uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení.

K návrhovým žádáním na zrušení napadeného rozhodnutí

- 48 Žalobkyně ve svých písemných podáních vznesla šest žalobních důvodů směřujících ke zrušení napadeného rozhodnutí vycházejících zaprvé z porušení článku 81 ES a čl. 23 odst. 2 písm. a) nařízení č. 1/2003 z důvodu solidární odpovědnosti se společností Weichert konstatované Komisí, zadruhé z porušení článku 253 ES vzhledem ke skutečnosti, že Komise nevysvětlila, jak mohla mít a skutečně vykonávat rozhodující vliv na společnost Weichert, zatřetí z porušení práva na obhajobu z důvodu odmítnutí Komise zpřístupnit relevantní důkazy, začtvrté z porušení článku 81 ES vzhledem k chybnému závěru o existenci jednání ve vzájemné shodě s protisoutěžním cílem, zapáté z porušení práva být slyšen a zašesté z porušení článku 81 ES, článku 7 nařízení č. 1/2003 a článku 253 ES z důvodu nesprávnosti výroku napadeného rozhodnutí.
- 49 Tribunál má za to, že na všechny tyto žalobní důvody je třeba nahlížet jako na vycházející jednak z porušení článků 81 ES a 253 ES a dále z porušení práva na obhajobu.

1. K žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení článků 81 ES a 253 ES

K přičitatelnosti protiprávního jednání společnosti Del Monte

Úvodní úvahy

- 50 Pokud jde o solidární odpovědnost mateřské společnosti za jednání její dceřiné společnosti, je třeba připomenout, že okolnost, že dceřiná společnost má oddělenou právní subjektivitu, nestačí k vyloučení možnosti, že její chování lze přičíst mateřské společnosti (rozsudek Soudního dvora ze dne 14. července 1972, *Imperial Chemical Industries v. Komise*, 48/69, Recueil, s. 619, bod 132).
- 51 Právo Evropské unie v oblasti hospodářské soutěže se vztahuje na činnost podniků a pojem „podnik“ zahrnuje jakoukoli jednotku vykonávající hospodářskou činnost nezávisle na právním postavení této jednotky a způsobu jejího financování (rozsudky Soudního dvora ze dne 10. září 2009, *Akzo Nobel a další v. Komise*, C-97/08 P, Sb. rozh. s. I-8237, body 54 a 55, a ze dne 29. září 2011, *Elf Aquitaine v. Komise*, C-521/09 P, Sb. rozh. s. I-8947, bod 53).
- 52 Soud Evropské unie rovněž upřesnil, že pojem „podnik“ musí být v tomto kontextu chápán jako pojem označující hospodářskou jednotku, i když z právního hlediska je tato hospodářská jednotka složena z více fyzických nebo právnických osob (rozsudek Soudního dvora ze dne 14. prosince 2006, *Confederación Española de Empresarios de Estaciones de Servicio*, C-217/05, Sb. rozh. s. I-11987, bod 40, a *Elf Aquitaine v. Komise*, bod 51 výše, bod 53). Zdůraznil tak, že pro účely použití pravidel hospodářské soutěže není rozhodující formální oddělenost mezi dvěma společnostmi vyplývající z jejich oddělené právní subjektivity, ale otázka, zda existuje jednota v jejich tržních chováních. Může se tedy ukázat nezbytným určit, zda dvě společnosti s oddělenými právními subjektivitami tvoří nebo patří do jednoho a téhož podniku nebo hospodářské jednotky, která má jednotné tržní chování (rozsudek *Imperial Chemical Industries v. Komise*, bod 50 výše, bod 140, a rozsudek Soudu ze dne 15. září 2005, *DaimlerChrysler v. Komise*, T-325/01, Sb. rozh. s. II-3319, bod 85).
- 53 Pokud taková hospodářská jednotka poruší pravidla hospodářské soutěže, musí nést za toto protiprávní jednání odpovědnost na základě zásady osobní odpovědnosti (viz rozsudky *Akzo Nobel a další v. Komise*, bod 51 výše, bod 56 a *Elf Aquitaine v. Komise*, bod 51 výše, bod 53 a citovaná judikatura).
- 54 Chování dceřiné společnosti tak lze přičíst mateřské společnosti zejména tehdy, jestliže tato dceřiná společnost přesto, že má vlastní právní subjektivitu, neurčuje své chování na trhu samostatně, ale v zásadě uplatňuje pokyny mateřské společnosti, zejména s ohledem na hospodářské, organizační a právní vazby, které tyto dva právní subjekty spojují (rozsudky Soudního dvora ze dne 16. listopadu 2000, *Metsä-Serla a další v. Komise*, C 294/98 P, Recueil, s. I -10065, bod 27; ze dne 28. června 2005, *Dansk Rørindustri a další v. Komise*, C 189/02 P, C 202/02 P, C 205/02 P až C 208/02 P a C 213/02 P, Sb. rozh. s. I-5425, bod 117, a *Elf Aquitaine v. Komise*, bod 51 výše, bod 54).
- 55 V takové situaci jsou totiž mateřská společnost a její dceřiná společnost součástí téže hospodářské jednotky, a tudíž tvoří jediný podnik ve smyslu judikatury uvedené výše. Skutečností, která Komisi umožňuje, aby rozhodnutí ukládající pokuty určila mateřské společnosti, tedy není vztah mezi mateřskou a dceřinou společností, v jehož rámci dochází k podněcování k protiprávnímu jednání, a tím spíše ani zapojení mateřské společnosti do uvedeného protiprávního jednání, ale skutečnost, že mateřská a dceřiná společnost tvoří jediný podnik ve smyslu článku 81 ES (rozsudky *Akzo Nobel a další v. Komise*, bod 51 výše, bod 59 a *Elf Aquitaine v. Komise*, bod 51 výše, bod 55).
- 56 V tomto ohledu je třeba upřesnit, že se Komise nemůže spokojit s konstatováním, že podnik může vykonávat rozhodující vliv na jiný podnik, aniž je třeba ověřit, zda takový vliv skutečně vykonával. Komisi naopak v zásadě přísluší prokázat takový rozhodující vliv na základě souhrnu skutkových okolností, mezi které patří zejména případná řídicí pravomoc jednoho z uvedených podniků vůči

druhému podniku (v tomto smyslu viz rozsudek Soudního dvora ze dne 2. října 2003, *Aristrain v. Komise*, C-196/99 P, Recueil, s. I-11005, body 96 až 99; *Dansk Rørindustri a další v. Komise*, bod 54 výše, body 118 až 122 a Tribunálu ze dne 27. září 2006, *Avebe v. Komise*, T-314/01, Sb. rozh. s. II-3085, bod 136).

- 57 V konkrétním případě, kdy mateřská společnost vlastní 100 % kapitálu dceřiné společnosti, která porušila pravidla Společenství v oblasti hospodářské soutěže, jednak může tato mateřská společnost vykonávat rozhodující vliv na chování této dceřiné společnosti, jednak existuje vyvratitelná domněnka, podle které uvedená mateřská společnost skutečně vykonává rozhodující vliv na chování dceřiné společnosti (rozsudek *Akzo Nobel a další v. Komise*, bod 51 výše, bod 60 a rozsudek *Elf Aquitaine v. Komise*, bod 51 výše, bod 56).
- 58 Za těchto podmínek postačí k tomu, aby se dalo předpokládat, že mateřská společnost vykonává rozhodující vliv na obchodní politiku dceřiné společnosti, aby Komise prokázala, že veškerý kapitál této dceřiné společnosti je vlastněn mateřskou společností. Komise následně může činit mateřskou společnost společně a nerozdílně odpovědnou za zaplacení pokuty uložené její dceřiné společnosti, ledaže tato mateřská společnost, které přísluší vyvrátit tuto domněnku, předloží dostatečné důkazy, které by mohly prokázat, že se její dceřiná společnost chová na trhu samostatně (rozsudky Soudního dvora ze dne 20. ledna 2011, *General Química a další v. Komise*, C-90/09 P, Sb. rozh. s. I-1, bod 40 a *Elf Aquitaine v. Komise*, bod 51 výše, bod 57).
- 59 S ohledem na výše připomenutou judikaturu budou zkoumány námitky žalobkyně, podle nichž Komise jednak porušila článek 253 ES, když nedostatečně odůvodnila napadené rozhodnutí, pokud jde o přičitatelnost protiprávního jednání spáchaného společností Weichert, a dále Komise porušila článek 81 ES, když jí přičetla téže protiprávní jednání.

K porušení povinnosti odůvodnění

- 60 Žalobkyně, zastřešující společnost skupiny Del Monte, tvrdí, že Komise nesplnila svou povinnost odůvodnění, když jí nevysvětlila, jak mohla mít a skutečně vykonávat rozhodující vliv na společnost Weichert. Tvrzení Komise týkající se odpovědnosti mateřské společnosti spočívá na existenci dvou vazeb mezi společnostmi Weichert a uvedenou skupinou, tj. na účasti společnosti WAL jakožto komanditisty na kapitálu společnosti Weichert a na dohodě o distribuci uzavřené mezi společnostmi Weichert a DMFPI. Napadené rozhodnutí tedy neobsahuje jedinou větu vysvětlující, jakým způsobem by společnost Del Monte vykonávala rozhodující vliv na společnost Weichert, jakož i vazby existující mezi společnostmi WAL, DMFPI a Del Monte.
- 61 Podle ustálené judikatury musí být odůvodnění vyžadované článkem 253 ES přizpůsobeno povaze dotčeného aktu a musejí z něho jasně a jednoznačně vyplývat úvahy orgánu, jenž akt vydal, tak aby se zúčastněné osoby mohly seznámit s důvody, které vedly k přijetí opatření, a příslušný soud mohl vykonávat svůj přezkum. Požadavek odůvodnění musí být posuzován v závislosti na okolnostech případu, zejména v závislosti na obsahu aktu, povaze dovolávaných důvodů, jakož i zájmu, který mohou mít osoby, kterým je akt určen, nebo jiné osoby, kterých se akt bezprostředně a osobně dotýká, na získání vysvětlení. Není požadováno, aby odůvodnění upřesňovalo všechny relevantní skutkové a právní okolnosti, jelikož otázka, zda odůvodnění aktu splňuje požadavky článku 253 ES, musí být posuzována s ohledem nejen na jeho znění, ale také s ohledem na jeho kontext, jakož i s ohledem na všechna právní pravidla upravující dotčenou oblast (viz rozsudek Soudního dvora ze dne 2. dubna 1998, *Komise v. Sytraval a Brink's France*, C-367/95 P, Recueil, s. I-1719, bod 63 a citovaná judikatura; rozsudek Tribunálu ze dne 4. července 2006, *Hoek Loos v. Komise*, T-304/02, Sb. rozh. s. II-1887, bod 58).

- 62 Komise není povinna vyjádřit se ke všem argumentům, jichž se před ní dovolávají zúčastněné strany, ale stačí, aby uvedla skutkové okolnosti a právní úvahy, které mají zásadní význam v rámci systematiky rozhodnutí. Zejména není povinna zaujmout postoj k těm skutečnostem, které jsou zjevně irelevantní nebo nemají žádný nebo mají jednoznačně druhořadý význam (v tomto smyslu viz rozsudky Komise v. Sytraval a Brink's France, bod 61 výše, bod 64; Tribunálu ze dne 15. června 2005, Corsica Ferries France v. Komise, T-349/03, Sb. rozh. s. II-2197, bod 64 a ze dne 16. června 2011, L'Air liquide v. Komise, T-185/06, Sb. rozh. s. II-2809, bod 64).
- 63 Z ustálené judikatury rovněž vyplývá, že pokud je rozhodnutí v rámci použití článku 81 ES určeno více osobám a řeší otázku přičitatelnosti protiprávního jednání, musí obsahovat dostatečné odůvodnění ve vztahu ke každé z osob, jimž je určeno, a zejména ve vztahu k těm z nich, které podle uvedeného rozhodnutí musejí nést odpovědnost za uvedené protiprávní jednání (rozsudky Tribunálu ze dne 28. dubna 1994, AWS Benelux v. Komise, T-38/92, Recueil, s.II-211, bod 26, a ze dne 27. září 2006, Akzo Nobel v. Komise, T-330/01, Sb. rozh. s. II-3389, bod 93). Takové rozhodnutí tak musí ohledně mateřské společnosti, jež je shledána společně a nerozdílně odpovědnou za protiprávní jednání, obsahovat podrobný popis důvodů, které mohou odůvodnit přičitatelnost protiprávního jednání této společnosti (v tomto smyslu viz rozsudky Tribunálu ze dne 14. května 1998, SCA Holding v. Komise, T-327/94, Recueil, s. II-1373, body 78 až 80 a ze dne 16. června 2011, FMC v. Komise, T-197/06, Sb. rozh. s. II-3179, bod 45).
- 64 V projednávaném případě je v první řadě třeba konstatovat, že Komise v napadeném rozhodnutí jasně popsala strukturu skupiny Del Monte.
- 65 Komise totiž uvedla, že společnost Del Monte byla finanční holdingovou a zastřešující společností skupiny Del Monte obchodující v Evropě s banány prostřednictvím řady „výlučně vlastněných“ dceřiných společností, zejména DMFPI (bod 19 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 66 Komise rovněž uvedla, že od 24. června 1994 do 31. prosince 2002 společnost Del Monte prostřednictvím dceřiné společnosti WAL, kterou koupila v roce 1994 prostřednictvím dceřiné společnosti Global Reefer Carriers, nepřímo držela 80 % základního kapitálu společnosti Weichert, přičemž zbytek základního kapitálu společnosti Weichert patřil od března 1999 fyzickým osobám, panu D. W. a jeho dvěma synům p A. W. a p H. W. (dále jen společně „rodina W.“) jakožto komplementářům, a společnosti s ručením omezeným Interfrucht Beteiligungsgesellschaft mbH (body 15 a 381 napadeného rozhodnutí).
- 67 Komise vyložila zásady, jež hodlala uplatnit při určování adresátů napadeného rozhodnutí s odkazem na relevantní judikaturu Soudního dvora a Tribunálu týkající se pojmu podniku ve smyslu článku 81 ES (body 360 až 366 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Zejména připomněla, že se mohla domnívat, že mateřská společnost skutečně vykonává rozhodující vliv na 100% vlastněnou dceřinou společnost, mateřská společnost nicméně měla možnost tuto domněnku vyvrátit, pokud by poskytla dostatek důkazů o skutečnosti, že dceřiná společnost své chování na trhu určovala samostatně (bod 364 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 68 Všechny skutečnosti zmíněné v bodech 65 až 67 výše jsou již obsaženy v odstavcích 17, 27, 441 a 475 žalobkyni zaslání oznámení námitek a jejich vylíčení jí umožňovalo seznámit se s důvody, pro něž Komise měla za to, že v rámci skupiny Del Monte skutečně vykonávala rozhodující vliv na společnosti WAL a DMFPI.
- 69 Komise v tomto ohledu poznamenává a žalobkyně to nezpochybňuje, že se tato společnost v průběhu správního řízení nepokusila vyvrátit domněnku vycházející z vlastnictví veškerého kapitálu svých dceřiných společností WAL a DMFPI, a správně tvrdí, že tedy nebyla povinna dále vysvětlovat způsob, jímž svůj vliv na tyto podniky vykonávala.

- 70 V napadeném rozhodnutí se tedy Komise zabývala otázkou, zda společnost Del Monte byla s to vykonávat a skutečně vykonávala rozhodující vliv na společnost Weichert, a vzhledem k tomu, že shledala, že společnost Del Monte držela nepřímo 80 % základního kapitálu společnosti Weichert, dospěla k závěru, že domněnku rozhodujícího vlivu vykonávaného mateřskou společností na 100% vlastněnou dceřinou společností nebylo možné vůči společnosti Del Monte uplatnit (bod 384 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 71 V rozporu s tím, co uvádí ve svých písemných podáních žalobkyně, konstatování, že „domněnka výkonu rozhodujícího vlivu se na ni neuplatní“, se nemůže vztahovat na vztahy mezi ní a jejími dceřinými společnostmi WAL a DMFPI.
- 72 Zadruhé Komise uvedla, že spíše než dceřinou společností Del Monte byla společnost Weichert partnerstvím mezi společností Del Monte, komanditistou, a původně panem D. W., později od března 199 rodinou W. jakožto komplementáři. Obchodní vztah mezi společníky byl v tomto společném podniku upraven společenskou smlouvou vymezující status komanditní společnosti, a konkrétné kontrolní a řídicí mechanismy, a dohodou o výhradní distribuci týkající se banánů dodávaných společností Del Monte v rámci dovozů do Společenství (body 382 a 383 napadeného rozhodnutí).
- 73 Na základě dokumentů obsažených ve spise a prohlášeních společnosti Weichert Komise shledala, že „společnost Del Monte měla (společně s rodinou W. jakožto komplementáři) možnost vykonávat rozhodující vliv na způsob podnikání společnosti Weichert a takovýto vliv také fakticky v průběhu předmětného období vykonávala“ (bod 384 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Uvedla rovněž, že „během období protiprávního jednání od roku 2000 do roku 2002 podléhala společnost Weichert rozhodujícímu vlivu společníků, kteří tento podnik společně na základě společné dohody ve formě KG založili“ (bod 385 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 74 V bodě 386 odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise tvrdila, že „až do konce prosince 2002 společnost Del Monte jakožto komplementář ve společnosti Weichert společně s rodinou W. plnila dohlížecí a řídicí funkci“ a k odůvodnění tohoto závěru uvedla různé skutečnosti shrnuté do tří položek, a to do položky nazvané „Důležitá strategická rozhodnutí společnosti Weichert vyžadující souhlas všech společníků“ (bod 387 odůvodnění napadeného rozhodnutí), do položky nazvané „Společnost Del Monte byla s to ovlivňovat řízení společnosti Weichert a otázky určování cen a uvádění na trh a z důkazů vyplývá, že tento vliv skutečně vykonávala“ (body 388 až 391 odůvodnění napadeného rozhodnutí) a do položky nazvané „Společnost Del Monte mohla od společnosti Weichert pravidelně dostávat ceny a informace o trhu a skutečně je také dostávala“ (body 392 až 393 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 75 Po přezkoumání a odmítnutí argumentů společnosti Del Monte popírajících jakoukoli možnost skutečného výkonu rozhodujícího vlivu na společnost Weichert z její strany (body 394 až 433 odůvodnění napadeného rozhodnutí) Komise dospěla k závěru, že společnost Weichert tvořila se společností Del Monte hospodářskou jednotku, neboť společnost Weichert neurčovala své chování na trhu samostatně (bod 432 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 76 Za těchto okolností nelze Komisi vytýkat jakékoli porušení článku 253 ES.

Ke kritériu přičitatelnosti uplatněnému v napadeném rozhodnutí

- 77 Žalobkyně tvrdí, že ji Komise činila „společně a nerozdílně“ odpovědnou za chování společnosti Weichert „pouze“ na základě údajné společné kontroly, která nemůže nikdy ke vzniku takovéto odpovědnosti stačit. Připomíná, že se článek 81 ES vztahuje na „podniky“ a nikoli na právní subjekty a že proto může být několik právních subjektů odpovědných za protiprávní jednání, pokud jsou

součástí jediného podniku. Podle ní Komise v rozporu s judikaturou a se svou rozhodovací praxí před rokem 2007 tvrdí, že skutečnost, že právní subjekt vykonává společnou kontrolu nad jiným právním subjektem, stačí k prokázání, že jsou součástí téhož podniku.

- 78 Tato argumentace žalobkyně je založena na chybném předpokladu a musí tedy být zamítnuta.
- 79 Je totiž třeba připomenout, že Komise vyložila zásady, jež hodlala uplatnit při určování adresátů napadeného rozhodnutí s odkazem na relevantní judikaturu Soudního dvora a Tribunálu týkající se pojmu podniku ve smyslu článku 81 ES (body 360 až 366 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Vzhledem k tomu, že shledala, že domněnku výkonu rozhodujícího vlivu spojenou s držením veškerého základního kapitálu nebylo možné v případě společnosti Del Monte uplatnit, pokud jde o její vztah ke společnosti Weichert, Komise uvedla, že „se věnovala zkoumání otázky, zda společnost Del Monte byla s to vykonávat a skutečně vykonávala rozhodující vliv na společnost Weichert“ (bod 384 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 80 Z celkového čtení napadeného rozhodnutí vyplývá, že ačkoliv Komise skutečně měla zejména s ohledem na kapitálové vazby a obsah společenské smlouvy mezi společnostmi Weichert a WAL za to, že společnost Del Monte s komplementáři vykonávala společnou kontrolu nad společností Weichert, nespokojila se s tímto konstatováním o způsobilosti vykonávat rozhodující vliv, ale zkoumala a ověřila, zda společnost Del Monte konkrétně takovýto vliv na společnost Weichert vykonávala.
- 81 Na podporu těchto tvrzení žalobkyně odkazuje na bod 384 odůvodnění napadeného rozhodnutí, jež nepřesně citovala v replice, když nesprávně uvedla, že Komise tvrdila, že vzhledem k tomu, že „společnost Del Monte měla (společně s komplementáři) možnost vykonávat rozhodující vliv na způsob podnikání společnosti Weichert, tvořily společnosti Del Monte a Weichert jediný podnik“, přičemž posledně uvedený údaj v uvedeném bodu odůvodnění chybí.
- 82 Napadené rozhodnutí navíc neobsahuje žádnou zmínku o tom, že společnosti Del Monte a Weichert tvořily hospodářskou jednotku pouze na základě skutečnosti, že prvně zmíněná vykonávala společně s komplementáři kontrolu nad posledně uvedenou.
- 83 Žalobkyně rovněž tvrdí, že kritérium spočívající v nezbytnosti prokázat, že dceřiná společnost v podstatě uplatňovala pokyny mateřské společnosti, je neslučitelné s pojmem společné kontroly, neboť „mateřská společnost vykonávající společnou kontrolu může mít nanejvýš právo veta“. Dodává, že je zpochybněna samotná zásada osobní odpovědnosti, pokud může být subjekt, který má pouze právo veta omezené na určité druhy chování společnosti, činěn odpovědným za chování této společnosti, které je mimo jeho kontrolu.
- 84 Tyto úvahy obecné povahy navíc nemohou charakterizovat porušení, v projednávaném případě článku 81 ES, na základě přičitatelnosti protiprávního jednání spáchaného společností Weichert společností Del Monte.
- 85 Jak ve svých písemných podáních správně zdůrazňuje Komise, přičitatelnost protiprávního jednání spáchaného společností Weichert nespočívá pouze na právech, které společnost Del Monte měla na základě čl. 7 odst. 2 a 3 společenské smlouvy, v projednávané věci práva veta některých rozhodnutí týkajících se fungování podniku, ale na širším souhrnu skutečností týkajících se právních, organizačních a hospodářských vazeb pojících společnosti Del Monte a Weichert a charakterizujících podle Komise celkový vliv prvně zmíněné na druhou.
- 86 Pokud je možné argumentaci žalobkyně chápat tak, že pouze z výlučné kontroly mateřské společnosti nad dceřinou společností lze usoudit, že tyto dva právní subjekty tvoří podnik a přičíst prvně zmíněné protiprávní jednání druhé, musí být tato argumentace také odmítnuta.

- 87 Soudní dvůr již rozhodl, že výkon společné kontroly dvěma vzájemně nezávislými mateřskými společnostmi nad jejich dceřinou společností v zásadě nebrání tomu, aby Komise konstatovala existenci hospodářské jednotky mezi jednou z těchto mateřských společností a dotčenou dceřinou společností, a že to platí i tehdy, drží-li tato mateřská společnost menší část kapitálu dceřiné společnosti než druhá mateřská společnost (v tomto smyslu viz rozsudek Soudního dvora ze dne 16. prosince 2010 výše uvedený rozsudek *AceaElectrabel Produzione v. Komise*, C-480/09 P, Sb. rozh. s. I-13355, bod 64).
- 88 V rozsudku *Avebe v. Komise*, bod 56 výše, Tribunál potvrdil opodstatněnost rozhodnutí Komise přičíst odpovědnost za protiprávní jednání dceřiné společnosti dvěma společnostem, z nichž každá měla v uvedené dceřiné společnosti podíl 50 % a společně byly oprávněny řídit její obchodní vedení. Tribunál v této věci uvedl, že oba společníci vlastníci po 50 % dotčeného společného podniku byli oprávněni jednat a podepisovat na účet společného podniku, zavazovat jej vůči třetím osobám a třetí osoby vůči němu a přijímat a vynakládat prostředky na účet podniku pouze společně. Navíc každodenní řízení společnosti příslušelo dvěma ředitelům, jmenovaným mateřskými společnostmi. Konečně, tyto ředitelé měli neomezenou a solidární odpovědnost za závazky společného podniku.
- 89 Rozdíly mezi věcí, v níž byl vydán rozsudek *Avebe v. Komise*, bod 56 výše, a tímto řízením zdůrazňované žalobkyní nezpochybňují principiální řešení přijaté v tomto rozsudku.
- 90 Žalobkyně konečně tvrdí, že do roku 2007 Komise vykládala článek 81 ES, pokud jde o otázku přičitatelnosti protiprávního jednání, správně, a že opačné stanovisko, jež zastává nyní, podle něhož společná kontrola zakládá odpovědnost mateřské společnosti, je nesprávné.
- 91 V tomto ohledu je třeba připomenout, že Soudní dvůr opakovaně rozhodl, že předchozí rozhodovací praxe Komise neslouží jako právní rámec pro stanovení pokut v oblasti hospodářské soutěže a že rozhodnutí týkající se jiných věcí mají orientační povahu, pokud jde o existenci diskriminačních zacházení (rozsudek Soudního dvora ze dne 21. září 2006, *JCB Service v. Komise*, C-167/04 P, Sb. rozh. s. I-8935, bod 205). Z toho vyplývá, že se navrhovatelka nemůže dovolovat rozhodovací praxe Komise před soudem Unie (rozsudek Soudního dvora ze dne 24. září 2009, *Erste Group Bank a další v. Komise*, C-125/07 P, C-133/07 P, C-135/07 P a C-137/07 P, Sb. rozh. s. I-8681, bod 123).

K existenci hospodářské jednotky tvořené společnostmi Del Monte a Weichert

– Ke společenské smlouvě

- 92 Je třeba upozornit, že během období protiprávního jednání byla společnost Weichert komanditní společností podle německého práva, jež rozlišuje dva druhy společníků v rámci takovéto právnické osoby, a to komplementáře a komanditisty.
- 93 V napadeném rozhodnutí (body 399 a 400 odůvodnění napadeného rozhodnutí) se jasně uvádí, že v souladu s relevantními ustanoveními *Handelsgesetzbuch* (německý obchodní zákoník, dále jen „HGB“) jsou komanditisté obvykle vyloučeni z řízení podnikání komanditní společnosti a nemohou rozporovat kroky přijaté komplementáři, vyjma opatření, jež se vymykají z běžné obchodní činnosti.
- 94 Každodenní řízení společnosti je tak obvykle svěřeno komplementáři, který narozdíl od komanditisty, jenž ručí do výše svého vkladu, nese osobní neomezenou odpovědnost za závazky společnosti. Komise tak v bodě 382 odůvodnění napadeného rozhodnutí uvádí, že zatímco zástupci rodiny W. byli obecnými řídicími společníky za společnost Weichert ručícími osobně a neomezeně, společnost Del Monte měla roli partnera poskytujícího hlavní finanční zdroje nebo majícího hlavní finanční zájmy s omezeným ručením.

- 95 Komise zdůraznila, aniž by to žalobkyně rozporovala, že bylo možné se legálně od ustanovení HGB týkajících se fungování komanditní společnosti odchýlit dohodou společníků, k čemuž v projednávaném případě došlo na základě společenské smlouvy ze dne 12. března 1992 ve znění dodatků ze dne 28. března 1996 a 1. června 1999 (body 381, 399 a 401 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 96 Komise a žalobkyně mají naopak rozdílné názory, pokud jde o dosah společenské smlouvy.
- 97 Žalobkyně tvrdí, že společenská smlouva nezměnila, ale spíše posílila rozdělení kompetencí mezi společníky tak, jak je vymezeno v HGB, prostřednictvím zvláštních ustanovení posilujících kontrolu komplementářů. Měla jenom omezené právo veta dovolující jí pouze zablokování určitých konkrétních kroků netýkajících se každodenního řízení společnosti Weichert, což odpovídalo obecným zásadám stanoveným článkem 164 HGB, na základě něhož „sú komanditisté vyloučení z řízení podniku, nemohou rozporovat rozhodnutí komplementářů, ledaže toto rozhodnutí jde nad rámec běžného fungování společnosti“. Tvrdí, že Komise dokonce ani neprokázala, že měla být jen příležitost uplatnit toto právo veta, jež fakticky nebylo nikdy využito.
- 98 Pokud v napadeném rozhodnutí Komise podotýká, že ačkoli podle čl. 7 odst. 1 společenské smlouvy „společník nesoucí osobní odpovědnost, pan D. W., má právo a povinnost zastupovat a řídit společnost“, odvolává se na jiná ustanovení uvedené dohody a tvrdí, že tato komanditistovi, tj. společnosti Del Monte prostřednictvím dceřiné společnosti WAL, jasně poskytovala nezbytná práva a prostředky pro ovlivňování způsobu podnikání společnosti Weichert.
- 99 Komise totiž v bodě 387 odůvodnění napadeného rozhodnutí zmiňuje čl. 7 odst. 2 společenské smlouvy, jenž k přijetí ročních písemných návrhů komplementářů ohledně rozpočtu, jakož i investičních a personálních plánů požadoval jednomyslnost hlasování společníků. Opatření navrhovaná komplementáři tedy nemohla být realizována bez jednomyslné shody a komplementáři jimi byli v případě přijetí vázáni. Kromě toho je důležité zdůraznit, že žalobkyně sama uvádí, že čl. 7 odst. 2 společenské smlouvy stanovil „tři práva veta vysoké úrovně“.
- 100 Komise navíc zdůrazňuje, že čl. 7 odst. 3 společenské smlouvy stanovil, že komplementáři museli v případě určitých úkonů žádat předběžný písemný souhlas všech společníků (bod 387 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Ze společenské smlouvy vyplývá, že těmito úkony byly nákup a prodej jakýchkoli nemovitostí, jakéhokoli podílu na základním kapitálu nebo jiné účasti v jiných podnicích, investice přesahující 100 000 německých marek (DEM), půjčky zaměstnancům přesahující částku 10 000 DEM, půjčky pro společnost Weichert překračující rámec běžných obchodních činností, vydávání záruk touto společností, odměny jednatelů společnosti jakéhokoli druhu a každá dohoda uzavřená jednatelům společností nebo jednatelými společnosti zavádějící pravidelné platební povinnosti společnosti Weichert na částku přesahující 10 000 DEM měsíčně s výjimkou pracovních smluv, alespoň pokud stanovily nižší roční odměnu než 60 000 DEM.
- 101 Ukazuje se tedy, že soubor důležitých úkonů, které nezbytně měly, být nepřímo, dopad na řízení společnosti Weichert, nebylo možné přijmout bez souhlasu komanditistů.
- 102 Pokud se jedná o tvrzení žalobkyně o neuplatnění „práva veta“ komanditisty, je třeba upozornit, že taková situace mohla jednoduše vypovídat o běžném fungování společnosti Weichert v průběhu období protiprávního jednání a účinnosti společenské smlouvy kromě případů, kdy chce žalobkyně tvrdit, že komplementáři jednali v rozporu s ustanoveními uvedené smlouvy a konkrétně s čl. 7 odst. 2 a 3 a že tento byl ve skutečnosti zbaven veškerého užitečného účinku.
- 103 V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že podle žalobkyně Komise nepředložila sebemenší důkaz o tom, že by prvně uvedené nebyly nikdy předloženy rozpočty nebo investiční či personální plány ke schválení, a že komplementář naopak uskutečnil investice, které podle čl. 7 odst. 2 vyžadovaly její souhlas, aniž by ji o tom informoval, natož aby žádal o její svolení.

- 104 Nyní je třeba připomenout judikaturu Soudního dvora, podle níž strana nebo orgán, který tvrdí, že došlo k porušení pravidel hospodářské soutěže, musí o tom předložit důkaz a podnik nebo sdružení podniků uplatňující důvod na obranu proti konstatování protiprávního jednání musí předložit důkaz, že jsou splněny podmínky uplatnění tohoto důvodu na obranu, takže zmíněný orgán bude muset uplatnit jiný důkaz. Ať již právem stanovené důkazní břemeno nese podle těchto zásad Komise, nebo dotyčný podnik či sdružení podniků, mohou být skutkové okolnosti, kterých se jedna strana dovolává, takové povahy, že druhé straně vznikne povinnost poskytnout vysvětlení nebo odůvodnění, přičemž pokud tak posledně uvedená strana neučiní, lze dospět k závěru, že důkazní břemeno bylo uneseno (rozsudek Soudního dvora ze dne 1. července 2010, *Knauf Gips v. Komise*, C-407/08 P, Sb. rozh. s. I-6371, bod 80).
- 105 V projednávaném případě se Komise na podporu svých návrhových žádání, podle nichž společnost Del Monte byla s to vykonávat a skutečně vykonávala rozhodující vliv na společnost Weichert, zejména opřela o společenskou smlouvu, jejíž obsah a právní účinky nejsou mezi účastníky řízení předmětem diskuzí.
- 106 Je tedy na žalobkyni, jež se dovolává neúčinnosti některých ustanovení společenské smlouvy, aby o tom podala důkaz, a je třeba konstatovat, že v tomto ohledu zmiňuje pouze jedno investiční rozhodnutí, o němž nebyla informována, tj. nové zařízení v Hamburku (Německo) vybavené distribučním střediskem, jež bylo otevřeno v roce 1997 a stálo několik milionů německých marek. Kromě skutečnosti, že byl předmětný projekt dokončen v roce 1997, tedy před obdobím protiprávního jednání, je třeba upozornit, že žalobkyně neposkytla žádný důkaz o nerespektování ustanovení společenské smlouvy komplementářem v tomto případě, ačkoli cena a délka realizace takovéto investice vylučuje jakoukoli možnost zatajení.
- 107 Komise rovněž v napadeném rozhodnutí uvádí čl. 7 odst. 4 společenské smlouvy, jenž stanovil, že „osobně ručící společník má povinnost poskytnout zplnomocněnému zástupci omezeně ručících společníků, na jejich žádost, informace o obecné situaci podniku, o zvláštních řídicích opatřeních, jakož i o řídicím plánu a umožnit mu přezkoumat záznamy společnosti“ (bod 387 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 108 Článek 7 odst. 4 společenské smlouvy, který zjevně doplňuje kompetence vymezené v čl. 7 odst. 2 a 3 této dohody, stanoví přímou vazbu mezi právy svěřenými komanditistovi a řízením společnosti Weichert. Z toho dále vyplývá, že právo na informace a na přístup k dokumentům podniku umožňující komanditistovi ověření obdržených informací mohlo být vykonáváno kdykoli a nebylo, v rozporu s tím, co tvrdí žalobkyně, omezeno na čistě historická data.
- 109 Komise ještě podotkla, že na základě společenské smlouvy nelze dovodit, že pouze komplementář nebo komplementáři měli právo navrhnout rozhodnutí, jež měla být společníky přijata, ať už v případě běžných nebo mimořádných záležitostí jdoucích nad rámec běžného obchodního vedení. Článek 8 odst. 2 této smlouvy uváděl, že komplementáři museli svolat mimořádnou schůzi společníků, pokud o to písemně požádal komanditista vlastníci určitý procentní podíl základního kapitálu a upřesnil otázky na pořadu jednání, kterými bylo třeba se zabývat. Společnost Del Monte, držitelka 80 % základního kapitálu společnosti Weichert prostřednictvím dceřiné společnosti WAL, byla v postavení, kdy mohla narozdíl od komplementářů (bod 408 odůvodnění napadeného rozhodnutí) kdykoli požadovat svolání mimořádné schůze společníků bez ohledu na jakýkoli konkrétní odkaz na „zájem podniku“ k jakékoli otázce týkající se řádného fungování podniku. Žalobkyně toto ustanovení společenské smlouvy nijak nepřipomínkovala.
- 110 Žalobkyně zdůrazňuje další ujednání společenské smlouvy, jež posilovala řídicí pravomoci svěřené komplementářům článkem 7 odst. 1 uvedené smlouvy.

- 111 Žalobkyně nejprve odkázala na čl. 9 odst. 2 společenské smlouvy, z něhož vyplývá, že rozhodnutí schůze společníků musí být, aby byla účinná, přijímána většinou hlasů a to vždy se souhlasem komplementáře.
- 112 Komise připustila, že se toto ujednání rovnalo „právu veta komplementářů“, a zdůraznila, že nezbavovalo komanditisty veškerého vlivu na předmětná rozhodnutí. Podle čl. 9 odst. 1 společenské smlouvy měl každý společník určitý počet hlasů odpovídajících jeho podílu na základním kapitálu, kdy jeden hlas odpovídal 1 000 DEM vkladu. Podle společenské smlouvy byly vklady společníků do společnosti Weichert následující: 6,5 milionů DEM pro společnost WAL, 1 000 DEM pro společnost Interfrucht Beteiligungsgesellschaft a 1,5 milionu DEM pro pana D. W., s tím, že ten v březnu 1999 dal každému ze svých synů, A. W. a H. W., 25 % své účasti ve společnosti Weichert. To v praxi znamenalo, že rozhodnutí přijímaná schůzí společníků rovněž vyžadovala schválení komanditisty (poznámka pod čarou č. 407, 411 a 439 napadeného rozhodnutí).
- 113 Komise dále správně poznamenává, že valná hromada společníků měla v souladu s čl. 9 odst. 3 a 4 společenské smlouvy přesně stanovené kompetence, a to jednak povinně jednomyslné přijímání dodatků ke společenské smlouvě a dále, pokud se jedná o schvalování finančních účtů, zproštění odpovědnosti komplementáře za řízení podniku a jmenování auditora, tedy postavení, jež nemohlo vyloučit jakoukoli možnost, že by společnost Del Monte vykonávala rozhodující vliv na chování společnosti Weichert na dotčeném trhu.
- 114 Za těchto okolností skutečnost, že měl komplementář, podle žalobkyně, právo veta „všech“ rozhodnutí společnosti, z ujednání společenské smlouvy nevyplývá.
- 115 Žalobkyně dále uvádí čl. 9 odst. 5 společenské smlouvy, který upravoval zvláštní rozhodčí mechanismus. Pokud na dvou po sobě následujících schůzích nebyla schválena žádost navržená společníkem, měl tento společník právo žádat ustavení rozhodčí rady, jež byla povolána výlučně namísto společníků o této žádosti rozhodnout. Každý společník jmenoval jednoho člena rozhodčí rady, která následně jmenovala rozhodce. Pokud společník nemohl člena rady jmenovat nebo pokud se členové nemohli shodnout na osobě rozhodce, musel být tento člen nebo rozhodce jmenován nezávislou osobou, a to předsedou obchodní komory v Hamburku (bod 409 odůvodnění napadeného rozhodnutí a poznámka pod čarou č. 442).
- 116 Ačkoli žalobkyně správně poznamenává, že s ohledem jednak na počet a totožnost společníků společnosti Weichert a dále na pravidla týkající se složení rozhodčí rady měla rodina W. jistotu, že nebude v minoritním postavení, tvrzení o přijímání rozhodnutí v uvedené radě prostou většinou, tedy rozhodnutí pro tuto rodinu nutně příznivých, není podloženo. Význam předmětné výhody musí být každopádně relativizován vzhledem ke specifickému pravomocem valné hromady.
- 117 Konečně žalobkyně zmiňuje čl. 9 odst. 3 společenské smlouvy na podporu svého tvrzení, že společnost WAL neměla potřebný vliv, aby mohla jmenovat, měnit nebo i jen vetovat jmenování jednatelů. Stačí nicméně uvést, že předmětné ujednání vyžaduje jednomyslnost společníků ke změně společenské smlouvy včetně čl. 7 odst. 1 svěřujícího komplementáři, p D. W., řízení a zastupování společnosti.
- 118 Z výše uvedeného vyplývá, že společenská smlouva podle vyjádření samotné žalobkyně v jejích písemných podáních odráží „rovnováhu sil“ mezi komplementáři a komanditisty a že Komise mohla správně usoudit, že společnost Weichert byla partnerstvím mezi rodinou W. a společností Del Monte, komplementářem a komanditistou vykonávajícími společný vliv na společný podnik. Takováto situace nasvědčovala tomu, že společnost Del Monte byla s to vykonávat rozhodující vliv na společnost Weichert.
- 119 Je třeba ještě zdůraznit, že žalobkyně tvrdí, že Komise porušila článek 253 ES, když neuvedla důvody, na nichž se zakládá její domněnka, že pasivní právo veta poskytovalo společnosti WAL rozhodující vliv na chování společnosti Weichert na předmětném trhu.

120 Tuto argumentaci žalobkyně nelze přijmout.

121 V tomto ohledu stačí uvést, že tato výtku vychází z mylného předpokladu v tom smyslu, že rozbor obsahu společenské smlouvy Komisi pouze umožnil dospět k závěru, že společnost Weichert měla „zákonná práva a potřebné prostředky k ovlivnění podnikání společnosti Weichert“ (bod 387 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Posledně uvedený závěr spočívá na jasném a dostatečném rozboru ustanovení společenské smlouvy obsažených v bodech 387, 399 až 403, 407 až 410 odůvodnění napadeného rozhodnutí s tím, že znění uvedené dohody je pouze jednou z Komisí zohledněných skutečností, na základě nichž společnosti Del Monte přičetla protiprávní jednání společnosti Weichert.

– Ke kapitálové provázanosti společností Del Monte a Weichert

122 Je třeba podotknout, že společnost Del Monte vlastnila 80 % základního kapitálu společnosti Weichert a že v souladu s čl. 11 odst. 4 společenské smlouvy byly zisky a ztráty mezi společníky rozdělovány podle jejich finančních vkladů (bod 387 odůvodnění napadeného rozhodnutí), což znamenalo, že 80 % zisku nebo ztrát připadlo na společnost Del Monte.

123 Zprvce žalobkyně uvádí, že Komise nevysvětlila, jak mohla její účast ve společnosti Weichert a na jejím zisku a ztrátách případně založit její rozhodující vliv v tomto podniku.

124 Je nicméně třeba poznamenat, že v bodě 404 odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise jasně uvádí, že se nedomnívá, že „80 % podíl je sám o sobě dostačující, aby mohlo být chování společnosti Weichert přičítáno společnosti Del Monte“, ale že „velikost účasti ukazuje na zájem podniku vykonávat rozhodující vliv, jakož i na jeho způsobilost zajistit si prostředky k výkonu takového vlivu“. Komise dodává, že „je nepravděpodobné, že by se velká nadnárodní společnost zřekla výkonu vlivu nad [podnikem představujícím] finanční závazek, z něhož může plynout 80 % zisku“.

125 Ukazuje se tedy, že Komise správně zdůraznila, že finanční zájem společnosti Del Monte na aktivitách společnosti Weichert představoval zjevný důvod pro prvně uvedenou, aby vykonávala vliv nad druhou uvedenou, a že výše její kapitálové účasti odrážela jistou hospodářskou sílu a tím i schopnost výkonu vlivu. S ohledem na tento zájem a tuto moc je třeba posuzovat dříve popsané kontrolní a informační mechanismy, jakož i chování žalobkyně vůči společnosti Weichert v průběhu období protiprávního jednání.

126 Zadruhé žalobkyně tvrdí, že připomínka Komise obsažená v bodě 404 odůvodnění napadeného rozhodnutí je chybná, neboť přestože má komplementář pouze symbolický podíl na základním kapitálu, nebo vůbec žádný a veškerý kapitál patří komanditistovi, samotná struktura komanditní společnosti ukazuje na výlučnou kontrolu komplementáře nebo komplementářů a neexistenci kontroly ze strany komanditistů, což samotná Komise připouští ve svém Konsolidovaném sdělení k otázkám příslušnosti podle nařízení Rady (ES) č. 139/2004 o kontrole spojování podniků (Úř. věst. 2008, C 95, s. 1).

127 Vedle specifického předmětu problematiky přičitatelnosti protiprávního jednání, jehož se podnik dopustil, jinému podniku – odlišného od předmětu uvedeného sdělení, je třeba říci, že argument žalobkyně je založen výlučně na právní formě komanditní společnosti, a zcela tak pomíjí ustanovení společenské smlouvy, jimiž se řídí rozdělení pravomocí mezi ní a rodinou W.

128 Tento argument nemůže popřít bod 404 odůvodnění napadeného rozhodnutí, pokud jde o podněcování společnosti Del Monte k vykonávání vlivu na společnost Weichert vzhledem k jejímu finančnímu zájmu na aktivitách tohoto posledně zmíněného podniku a její způsobilosti tento vliv vykonávat.

- 129 Zatřetí žalobkyně uvádí, že pouze komplementáři neomezeně osobně ručili, což nemohlo být ve společenské smlouvě legálně změněno, zatímco podíl společnosti WAL na případných ztrátách se omezoval na její účast na základním kapitálu.
- 130 Je třeba připomenout, že 80 % účast na základním kapitálu společnosti Weichert představovala podle společenské smlouvy 6,5 milionu DEM a podíly rodiny W. a společnosti Interfrucht Beteiligungsgesellschaft dosahovaly výše 1,5 milionu DEM, resp. 1 000 DEM a že, jak správně ve svých písemných podáních zdůrazňuje Komise, za těchto okolností obava ze ztráty svého vkladu komanditisty a nedosažení jakéhokoli zisku navzdory této investici představovaly pro významného hráče na trhu, jako je společnost Del Monte, dostatečnou motivaci, aby hájila své zájmy bez ohledu na neomezené osobní ručení komplementářů.
- 131 Pokud jde o odkaz žalobkyně na rozsudek Avebe v. Komise, bod 56 výše, a na údaj o tom, že „bylo v zájmu společníků zabránit tomu, aby se jejich dceřiná společnost chovala nezávisle na jejich pokynech, s ohledem na riziko stíhání nebo riziko žalob na náhradu škody ze strany třetích osob, kterému by byli vystaveni v případě protiprávního jednání ze strany jejich dceřiné společnosti“, je třeba upozornit, že posledně uvedená úvaha je relevantní nejen pro společníky, kteří neomezeně ručí za dluhy společnosti.
- K dohodě o distribuci
- 132 Je důležité zdůraznit, že skupina Del Monte uzavřela prostřednictvím společnosti, která byla předchůdcem společnosti DMFPI, první dohodu o distribuci se společností Weichert v roce 1971 a druhou v roce 1986, která pak byla přeformulována a rozšířena, aby tak vznikla dohoda ze dne 1. května 1988 (dále jen „dohoda o distribuci“), jež byla měněna několika dodatky ze dne 28. srpna 1990, 27. května 1991 a 10. února 1994.
- 133 Poslední změna dohody o distribuci ze dne 10. února 1994 navazovala na nařízení č. 404/93, na základě něhož podléhaly dovozy banánů do Společenství režimu licencí s fixními ročními kvótami přidělovanými pro jednotlivá čtvrtletí.
- 134 Dohoda o distribuci ve znění pozdějších změn obsahovala výhradní doložku (článek 11), na základě níž se společnost Del Monte zavazovala po dobu trvání smlouvy prodávat a dodávat banány, ananasy a papáji výhradně společnosti Weichert za účelem jejich dalšího prodeje na evropských trzích zahrnujících Norsko, Maďarsko, bývalé Československo, Švédsko, Finsko, Dánsko, Belgie, Nizozemsko, Lucembursko, Německo a Rakousko, přičemž osm posledně uvedených zemí tvořilo zeměpisný trh zmíněný v napadeném rozhodnutí. Společnost Weichert naproti tomu měla povinnost kupovat tytéž produkty za účelem jejich dalšího prodeje na uvedených trzích výhradně od společnosti Del Monte s jedinou drobnou výjimkou z této doložky o výhradním nákupu ohledně produktů přepravovaných letecky.
- 135 Komise tak mohla uvést, aniž to bylo zpochybněno žalobkyní, že do 31. prosince 2002 byla společnost „Del Monte de facto výhradním dodavatelem banánů společnosti Weichert, pokud jde o distribuci v severní Evropě, a společnost Weichert byla v souladu s dohodou o distribuci výhradním distributorem banánů značky Del Monte na tomto zeměpisném trhu“ (bod 383 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 136 Článek 2 písm. a) dohody o distribuci stanovil týdenní množství banánů k nákupu či prodeji na „nejméně jednu loď týdně se 100 000 až 200 000 krabicemi o 42 librách banánů z Kostariky nebo Guatemaly“. Podle čl. 5 uvedené dohody 25 dnů před předpokládaným datem každé týdenní dodávky musela společnost Del Monte poskytnout společnosti Weichert písemné hodnocení ovoce, jež mohlo být *a priori* dodáno. Napadené rozhodnutí rovněž uvádí čl. 9 odst. 3 dohody o distribuci, v němž se uvádí, že v případě nedostatečné nabídky zapříčiněné vyšší mocí mohla společnost Del Monte úměrně

omezit svá množství a že v případě, že by ze stejného důvodu měla týdenní množství klesnout pod určitou mez, a to 60 000 krabic, bylo plnění dohody automaticky pozastaveno, ledaže by se strany písemně dohodly jinak (bod 4262 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

- 137 Zatímco dohoda o distribuci zmiňovala fixní ceny za každou krabici banánů o 42 librách podle jejich odrůdy, článek 4 uvedené dohody stanovoval finanční regulační mechanismus odvíjející se od hospodářských výsledků společnosti Weichert, na jehož základě se společnost Del Monte v určitém poměru podílela na čistých ziscích, ale případně i na ztrátě společnosti Weichert z prodeje ovoce v průběhu daného měsíce.
- 138 Žalobkyně připouští, že měla zájem na tom, aby společnost Weichert prodávala za vyšší ceny, protože tyto prodeje měly za následek zvýšení proměnlivé složky ceny upravené článkem 4 dohody o distribuci a vyšší zisky společnost Weichert, na nichž se společnost WAL podílela z 80 %. Rizika spojená s případnými ztrátami společnosti Weichert při provádění uvedené dohody nejsou navíc žalobkyní popírána, neboť v žalobě uvádí, že „společnost DMFPI totiž musela nést 75 % finančních výsledků na základě čl. 4 písm. c) [dohody o distribuci] a ze zbývajících 25 % nesla nakonec 80 % společnost WAL“ (viz rovněž bod 411 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 139 Jak poznamenává Komise, tato zjištění ukazují, že společnost Del Monte měla dvojitý zájem na výkonu kontroly nad cenami účtovanými společností Weichert, neboť tyto ceny nejenom že měly vliv na hospodářské výsledky společnosti Weichert, a tedy i na zisky vyplácené akcionářům, ale přímo také ovlivňovaly ceny společnosti Del Monte za banány dodávané společností Weichert na základě dohody o distribuci (bod 414 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 140 Aby bylo společnosti Del Monte umožněno určit cenu, na základě níž měly být dodávky banánů fakturovány, stanovil článek 4 dohody o distribuci, že deset dnů po vyložení každého nákladu krytého dohodou byla společnost Weichert povinna poskytnout společnosti Del Monte úplný výpis prodejů každého nákladu s uvedením veškerých nákladů, tržeb, cen atd. (bod 413 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 141 Ačkoli vzhledem ke vzájemným právům a povinnostem stran obsaženým v dohodě o distribuci Komise uvádí partnerství charakterizované vzájemnou závislostí dotčených podniků (body 418 a 425 odůvodnění napadeného rozhodnutí), dovozuje také, že tato dohoda posilovala hospodářský a právní potenciál společnosti Del Monte vykonávat vliv na obchodní vedení společnosti Weichert (bod 402 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 142 Žalobkyně zpochybňuje tento výklad a tvrdí, že Komise neuvádí žádnou pravomoc, jež by šla nad rámec určité formy obchodního vlivu, který má každý důležitý nebo výhradní dodavatel a pomíjí několik podstatných skutečností. Podle ní byla dohoda o distribuci uplatňována již velmi dlouhou dobu předtím, než získala svůj podíl v komanditní společnosti a přesto nebyly ani dohoda ani způsob jejího fungování v důsledku nabytí tohoto podílu změněny. Dohoda o distribuci se navíc týkala pouze některých produktů společnosti Weichert a tento podnik mohl uvedenou dohodu vypovědět a najít si jiného dodavatele, k čemuž došlo po roce 2002.
- 143 Zprv, pokud jde o skutečnost, že dohoda o distribuci byla staršího data a neměnila se od roku 1994, kdy žalobkyně převzala společnost WAL, žalobkyně ve svých písemných podáních neupřesnila smysl svého argumentu a pouze zdůraznila skutečnost, že toto zjištění „silně kontrastuje s bodem 382 odůvodnění napadeného rozhodnutí“, v němž se uvádí, že společenská smlouva a dohoda o distribuci měly „společný předmět“.
- 144 V bodě 382 napadeného rozhodnutí Komise uvádí, že společenská smlouva a dohoda o distribuci sledovaly stejný cíl spočívající v dovozu a uvádění na trh banánů v severní Evropě na základě předpisů uplatňovaných ve Společenství. Toto jednoduché objektivní zjištění nijak neodporuje zjištění týkajícímu se dřívějšího data a neměnnosti dohody o distribuci od roku 1994.

- 145 Úvahy žalobkyně z hlediska časového každopádně nejsou s to vyvrátit závěry Komise založené na rozboru obsahu uvedené dohody.
- 146 Je třeba poznamenat, že žalobkyně rovněž odkázala na článek 14 dohody o distribuci, v němž se uvádí, že „strany této dohody [byly] nezávislími obchodníky a žádné ustanovení této dohody [nemohlo] být nikdy vykládáno tak, že byly partnery, členy společného podniku nebo společníky jakéhokoli jiného typu, povahy nebo druhu“. Ačkoli Komise nepopírá, že se uvedená dohoda od roku 1994 neměnila, je nesporné, že se koupí společnosti WAL a jejího podílu ve společnosti Weichert v roce 1994 společnost Del Monte stala komanditistou posledně uvedené společnosti.
- 147 Z druhého, pokud jde o předmět dohody o distribuci, je třeba poznamenat, že se týkala nejenom banánů, ale i ananasů a papájí, že podle bodu 1 odpovědi společnosti Weichert na žádost o informace ze dne 10. února 2006 představovaly banány důležitou část obratu této společnosti a že mezi zeměmi, jichž se dohoda o distribuci týkala, se nacházelo Německo, tj. velmi důležitý evropský trh, pokud jde o objem konzumace banánů.
- 148 Pokud jde o možnost vypovězení dohody o distribuci, jedná se o obvyklé ujednání u tohoto smluvního typu ve prospěch obou smluvních stran s tím, že v případě uplatnění tohoto ustanovení je každá strana postavena před stejnou otázkou týkající se potřeby náhradního řešení. Podmínky, za nichž byla dohoda o distribuci v projednávaném případě ukončena, a vliv této situace na vztahy mezi společnostmi Del Monte a Weichert budou zkoumány spolu s argumentací týkající se nenaplnování očekávání společnosti Del Monte společností Weichert, pokud jde o stanovování cen banánů (viz body 195 až 198 níže).
- 149 Zatřetí, pokud jde o obecnější posouzení dohody o distribuci a připomínku žalobkyně, že Komise neuvádí, že měla pravomoc, jež by šla nad rámec určité formy obchodního vlivu, který má každý dodavatel, je namístě uvést, že Komise zdůrazňuje, že „společnost Del Monte měla smluvní možnost výrazně ovlivňovat objemy tím, že se spokojila s dolní smluvní hranicí mezí (mezi 100 000 a 200 000 krabicemi) nebo ji překročila“ s tím, že podle dohody to byla společnost Del Monte, kdo byl pověřen zajišťováním hodnocení ovoce dostupného pro budoucí dodávky. Tyto údaje odhalují podstatný rozestup mezi horní a dolní mezí „minimálního objemu“. Komise správně uvádí, že od chvíle, kdy společnost Weichert musela v rámci svého působení na mnoha evropských trzích nakupovat téměř veškeré objemy banánů od společnosti Del Monte, možnost smluvního omezení dodávaného objemu představovala důležitý prostředek nátlaku na společnost Weichert (bod 426 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Jak upozorňuje Komise, společnost Del Monte tuto pružnost zásobování společnosti Weichert skutečně využívala za účelem kontrolování této společnosti (viz dokument uvedený v poznámce pod čarou č. 456 a bodu 390 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 150 Posledně uvedené zjištění týkající se významného prostoru pro uvážení společnosti Del Monte, pokud jde o objem zásobování společnosti Weichert, odůvodňuje tvrzení Komise, že dohoda o distribuci posilovala hospodářský a právní potenciál společnosti Del Monte vykonávat vliv na obchodní vedení společnosti Weichert.
- 151 Je konečně třeba upozornit, že odkaz žalobkyně na rozsudky Soudního dvora ze dne 16. prosince 1975, Suiker Unie a další v. Komise (40/73 až 48/73, 50/73, 54/73 až 56/73, 111/73, 113/73 a 114/73, Recueil, s. 1663, body 541 a 542), a ze dne 12. července 1979, BMW Belgium a další v. Komise (32/78, 36/78 až 82/78, Recueil, s. 2435), v nichž se uvádí, že vztah výhradní distribuce nenasvědčuje tomu, že jsou dva subjekty součástí jediného podniku, je irelevantní, neboť se uvedené rozsudky týkají odlišných právních problémů a vycházejí z jiných skutkových kontextů, než je tomu v projednávané věci. Výše uvedený rozsudek Suiker Unie a další v. Komise se týká uplatnitelnosti článku 81 ES na dohody uzavřené obchodními zástupci a zmocniteli. Výše uvedený rozsudek BMW Belgium a další v. Komise se týká přímé odpovědnosti, pokud jde o pokutu uloženou Komisí distributorům automobilů za to, že se

dohodli na zákazu vývozu. V žádném z těchto rozhodnutí soud nemusel řešit a rozhodovat otázku, zda byly splněny podmínky přičitatelnosti podniku protiprávního jednání, jehož se dopustil jiný podnik.

– K informacím přijímaným společností Del Monte

- 152 Komise uvádí, že kromě informací, které jí musely být sdělovány na základě čl. 7 odst. 4 společenské smlouvy a článku 4 dohody o distribuci, společnost Del Monte ve faxu ze dne 5. května 2000 určeném p D. W. žádala společnost Weichert, aby jí každý týden v pondělí nebo nejpozději v úterý zasílala zprávu obsahující informace o Německu, Rakousku, zemích Beneluxu, Skandinávii a zemích mimo Unii podle připojeného formátu. Společnost Weichert předala Komisi tento fax, jakož i kopie zpráv, které společnosti Del Monte poslala, týkající se situace na trhu s banány od „týdne 18“ roku 2000 až do „týdne 3“ roku 2002 (bod 392 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Tyto zprávy obsahovaly dva sloupce odpovídající dvěma po sobě jdoucím týdnům s uvedením, pokud jde o uplynulý týden, údaje pro společnosti Del Monte, Dole, Chiquita, a „další“, jakož i pro každý předmětný zeměpisný trh o jejich objemech, oficiálních cenách, a skutečných cenách. Stejně informace byly uvedeny v tabulce věnované probíhajícímu týdnu s jediným rozdílem spočívajícím v uvedení „trendu skutečné čisté ceny“ namísto skutečné čisté ceny. Kromě číselných informací tyto zprávy obsahovaly kolonku umožňující společnosti Weichert připojit komentáře o stavu každého trhu.
- 153 Společnost Weichert rovněž potvrdila, že zasílala společnosti Del Monte zprávy o týdenních cenách až do 1. ledna 2003. Kopie těchto zpráv se nacházejí ve spise Komise a ukazují „oficiální“ cenu a „rozpětí skutečných cen“ za banány značky Del Monte a konkurenční produkty (bod 392 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 154 Žalobkyně tvrdí, že není příliš hodnověrné, že by na základě skutečnosti, že v rámci dohody o distribuci získala specifické informace, měla sebemenší vliv na budoucí chování společnosti Weichert, když Komise navíc neobjasnila způsob, jak mohla tyto retrospektivní informace přeměnit v rozhodující vliv.
- 155 Je třeba poznamenat, že obsah předmětných zpráv neodpovídá informaci požadované článkem 4 dohody o distribuci a že tyto dokumenty představovaly v rámci týdenních vyjednávání doplňkový zdroj informací přímo související s obchodováním s banány, a tedy s běžným obchodním vedením společnosti Weichert.
- 156 Jak bylo vyloženo, předmětné zprávy obsahovaly specifické a relevantní informace, tj. údaje o oficiálních cenách, ale i odhady skutečných cen pro daný týden, zejména ve formě rozpětí. Navíc pravidelnost týdenního podávání těchto zpráv vedla k souvislému toku informací ke společnosti Del Monte poskytujících přesné a široké porozumění trhu včetně postavení společnosti Weichert ve vztahu k ostatním hospodářským subjektům a jeho vývoje.
- 157 Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že přijímání předmětných zpráv bylo součástí toho, co Komise nazývá „informační mechanismy“, jež spolu s kontrolními mechanismy obsaženými v dohodě o přidružení minimálně umožňovaly společnosti Del Monte ovlivňovat obchodní chování společnosti Weichert zahrnující běžné obchodní vedení. Komise dodává, že popsání důkazy rovněž prokazují, že společnost Del Monte tento vliv skutečně vykonávala (bod 393 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 158 V tomto ohledu je třeba poznamenat, že předmětné zprávy, jež byly každý týden společností Weichert zasílány společnosti Del Monte, představovaly informaci požadovanou a především získanou mimo smluvní rámec, jímž se vztahy smluvních stran řídily, s tím, že při svém slyšení společnost Weichert jasně uvedla, že mechanismus týdenních podrobných zpráv jí byl vnucen společností Del Monte. Jedná se zde o zjevnou známku výkonu vlivu společnosti Del Monte na společnost Weichert.

159 Během slyšení žalobkyně tvrdila, že se zprávy uvedené v bodě 153 výše netýkaly specifické informace v její prospěch, ale byly sdělovány trhu jako celku. Je nicméně třeba shledat, že toto tvrzení není podloženo žádným konkrétním a objektivním důkazem, a nemůže být tedy přijato.

– K diskuzím ohledně cenové politiky a zásobování společnosti Weichert

160 Je třeba uvést, že Komise v napadeném rozhodnutí nejprve připomněla některá tvrzení společnosti Weichert, uplatněná v průběhu správního řízení a týkající se jejich vztahů se společností Del Monte.

161 Bod 388 odůvodnění napadeného rozhodnutí zní takto:

„Podle společnosti Weichert docházelo mezi ní a společností Del Monte každý týden k několika jednáním, která se týkala otázek každodenní správy, stejně jako otázek určování cen a uvádění na trh, spojených s distribucí banánů. Společnost Weichert stejně tak tvrdí, že ‚oficiální cenu‘, která byla určována každý čtvrtek ráno, stanovovala po konzultaci se společností Del Monte. Společnost Weichert rovněž vysvětluje, že ačkoliv jí společnost Del Monte neudělila oficiální pokyn přijmout stejnou oficiální cenu jako cena společnosti Dole, očekávala od ní, že její oficiální cena bude minimálně ve stejné výši jako cena společnosti Dole. Podle svého tvrzení stanovovala tedy společnost Weichert na základě výše uvedeného svou oficiální cenu ve stejné výši jako oficiální cena společnosti Dole.“

162 V bodě 389 odůvodnění napadeného rozhodnutí uvádí Komise prohlášení společnosti Weichert, podle něhož „kromě vlivu společnosti Del Monte spojeného s jejím většinovým akcionářstvím, se snažila naplnit očekávání společnosti Del Monte, , i konkrétně kvůli obavám, že by jí tato poslední jmenovaná přestala zásobovat nebo alespoň významným způsobem snížila zásobování v případě, že by oficiální cena společnosti Weichert neodpovídala očekáváním společnosti Del Monte“.

163 Komise následně odkázala na jednotlivé listinné důkazy, které „[potvrzují] existenci takového druhu smlouvy mezi společností Weichert a společností Del Monte a [ukazují], že společnost Del Monte [vyvíjela] nátlak za účelem přímo ovlivnit cenovou politiku společnosti Weichert“ (bod 389 odůvodnění napadeného rozhodnutí)

164 Komise tedy odkázala na:

— fax ze dne 28. ledna 2000, kterým p. A., zaměstnanec společnosti Del Monte, požádal A. W., aby mu vysvětlil rozdíl mezi „konečnou cenou“ a „předpokládanou cenou“ těmito slovy:

„V návaznosti na náš včerejší telefonický rozhovor bych chtěl ještě jednou vyjádřit mé překvapení při četbě zprávy z prodeje společnosti Interfrucht za týden 3. Potřebuji úplné vysvětlení rozdílu mezi Vaší konečnou cenou [...] a ‚předpokládanou cenou‘ [...]. Skutečnost, že se společnost Interfrucht podílela na propagační kampani s několika supermarketů, ačkoliv se trh s banány konečně vracel na svou – pro toto období – běžnou úroveň, je naprosto ohromující! O jaký druh obchodní strategie se zde jedná? Kromě toho je načase, abyste si uvědomili, že prodáváte naše ovoce. Dobře víte, že se společnost Del Monte podílí na [...] % konečných výsledcích; jak můžete přijmout takové rozhodnutí, tedy podílet se na propagační činnosti, když se nesnažíte získat souhlas od Vašich partnerů? Nebo alespoň je informovat! [...] Aby byla situace ještě horší, hovořil jsem dvakrát s osobou z Vaší společnosti, pověřenou uváděním banánů na trh, za účelem projednání podmínek a cen na trhu [...] Dozvěděl jsem se, že [společnost Weichert] zachová ceny ‚velice blízko‘ oficiální ceně!!! [...]. [Toto] je v každém případě nepřijatelné. Touto otázkou se budeme přednostně zabývat na setkání s [p. E.] příští týden [...] Chtěli bychom Vás informovat, že pokud se nezlepší Váš obchodní výkon směrem k většímu souladu s trhem a k úrovni srovnatelné s ostatními hospodářskými subjekty společnosti Del Monte, společnost Del Monte učiní vše nezbytné k ochraně svých zájmů“ (bod 389 odůvodnění napadeného rozhodnutí);

- fax od p. A. W. ze stejného dne, kterým odpovídal p. A. a žádal ho, aby ho omluvil za nedorozumění při telefonickém hovoru mezi ním a zaměstnancem společnosti Weichert, kterým podával vysvětlení finančních výsledků společnosti Weichert a který byl zakončen větou „[J]sme rádi, že máme možnost situaci osobně vysvětlit na naší schůzce příští týden“ (bod 389 odůvodnění napadeného rozhodnutí a poznámka pod čarou č. 424);
  - výměnu informací prostřednictvím faxu ze dne 6. dubna 2000 mezi p. A. a p. A. W., ve které p. A. žádal, odkazující se na úterní zprávu, o všechny podrobnosti o rozdílu mezi skutečnou cenou a referenční cenou a p. A. W. uvedl, že „důvodem poměrně značného rozdílu mezi oficiální cenovou nabídkou a skutečnou cenou je, že nebylo možno uskutečnit zvýšení z 33 DEM na 35 DEM“, a vyvodil z toho, že „[jejich] rozpětí cen se nachází mezi 33,00 DEM a 30,00 DEM snížené o srážky“ a uzavřel větou „Ke všem otázkám prosím volejte“ (bod 389 odůvodnění napadeného rozhodnutí a poznámka pod čarou č. 424);
  - fax od společnosti Del Monte zaslaný společnosti Weichert dne 12. června 2000, v němž první uvedená potvrdila svůj postoj, jak byl vyložen na schůzce v Miami (Spojené státy) a při telefonickém rozhovoru ze stejného dne, přičemž jasně uvedla, že ceny měly být určeny ve stanoveném rozpětí podle zeměpisného původu banánů a že tyto ceny v žádném případě nesměly být nižší než cena určená rovněž na základě tohoto původu, a ve kterém je rovněž uvedeno následující: „Pokud nemůžete dosáhnout těchto cen, náš postoj, s nímž jsme Vás jasně seznámili minulý týden na schůzce v Miami, bude spočívat v následném snížení Vašeho množství banánů na úroveň licencí společnosti Interfrucht, tedy zhruba 60 000 krabic týdně. Informujte nás prosím denně o Vašich výsledcích při vyjednávání cen s Vašimi zákazníky“ (bod 390 odůvodnění napadeného rozhodnutí);
  - fax od p. A. pro A. W. ze dne 12. prosince 2000 ve znění:

„Naším úmyslem není způsobit úpadek společnosti Interfrucht [...] Pouze se snažíme snížit naše ztráty – společností Del Monte a Interfrucht – za nepříliš příznivé situace na trhu. Naše sdělení bylo jasné a jednoznačné, pokud není ve Vašich možnostech v průběhu prvního čtvrtletí prodávat v cenovém rozpětí US [...], nebudete schopni vytvořit malou rezervu ze zisků k vyrovnání nízkých cen posledních dvou čtvrtletí v roce, což by znamenalo, že bude rok 2001 s ohledem na výsledky v sektoru banánů pohromou. Na závěr, snížení objemu je jediný způsob, jak zastavit tento propad cen [...]“ (bod 389 odůvodnění napadeného rozhodnutí a poznámka pod čarou č. 424);
  - e-mail ze dne 23. července 2002 od interního oblastního auditora společnosti Del Monte pro společnost Weichert, ve kterém se ptal jednak proč byly ceny některých částí zboží dovezeného společností Weichert v roce 2001 nižší než ceny banánů značky UTC společnosti Del Monte prodávaných v Holandsku společností Del Monte Belgium, a nižší než ceny, které obchodní tisk Sopisco označil za nejnižší předpokládané „skutečné ceny“ za několik týdnů, a dále žádal o možnost konzultovat smlouvy, jež případně existovaly v roce 2001 a stanovovaly slevy nebo srážky pro některé zákazníky společnosti Weichert (bod 389 odůvodnění napadeného rozhodnutí a poznámka pod čarou č. 424).
- 165 Podle Komise tyto skutečnosti prokazují, že se během doby protiprávního jednání společnost Del Monte domnívala, že je v pozici nebo že je nadána právem ovlivňovat cenovou politiku společnosti Weichert a každodenní správu jejích záležitostí, a skutečně tak činila (bod 391 odůvodnění napadeného rozhodnutí), což žalobkyně v tomto řízení rozporuje.
- 166 Zaprvé žalobkyně tvrdí, že se Komise z velké části opírá o zainteresovaná tvrzení společnosti Weichert, vznesená v průběhu správního řízení za účelem rozložení její odpovědnosti, i přes chybějící podpůrné listinné důkazy, dokonce i přes existenci protidůkazů a navzdory opačným požadavkům judikatury.

Dodává, že to ilustruje skutečnost, že Komise zakládá svůj názor týkající se odpovědnosti mateřské společnosti na nepotvrzených tvrzeních společnosti Weichert, zatímco odmítá všechny argumenty a důkazy předložené touto společností k samotnému údajnému protiprávnímu jednání.

- 167 Toto tvrzení, stejně jako tvrzení vycházející z rozporného postupu Komise, je založeno na chybném předpokladu. Komise jednoduše připomněla v bodech 388 a 390 odůvodnění napadeného rozhodnutí prohlášení společnosti Weichert o jejích vztazích se společností Del Monte, aby následně zdůraznila existenci listinných důkazů z doby protiprávního jednání, které se týkají pravidelných jednání se společností Del Monte o cenách a nátlaku vyvíjeného touto společností (body 389 a 390 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 168 Ohledně tvrzených „protidůkazů“ poznamenává žalobkyně, že se společnost Weichert popsala jako „nepřímá dceřiná společnost, jež je součástí [skupiny společnosti Del Monte]“, ačkoliv z četných prohlášení společnosti Weichert, která předcházela šetření Komise, vyplývá, že zájmy této společnosti a zájmy společnosti Del Monte nebyly stejné.
- 169 Kromě objektivní povahy zjištění, že společnost Del Monte je prostřednictvím dceřiné společnosti WAL držitelem 80 % základního kapitálu společnosti Weichert, je třeba poukázat i na to, že tato dřívější prohlášení společnosti Weichert, která jsou zachycena v několika dopisech adresovaných společnosti Del Monte a která odhalují napětí ve vztahu k této společnosti, neodporují pozdějším tvrzením o existenci pravidelných jednání o cenách s touto stejnou společností a o nátlaku, který tato společnost vyvíjela.
- 170 Žalobkyně rovněž odkazuje na výňatek ze žalobní odpovědi předložené společností Weichert před německým soudem v roce 2002 v rámci sporu proti společnosti WAL. V tomto sporu bylo tvrzeno, že celková přidaná ekonomická hodnota společnosti Weichert, tedy nákupy, marketing a logistika, byly připisatelné výhradně komplementářům a že společnost WAL se v této společnosti podílela pouze finančně. Předmětem řízení, jehož výsledek žalobkyně nesdělila, byla otázka, kdo nejvíce přispěl k přidané ekonomické hodnotě společnosti Weichert, jednalo se tedy o problematiku odlišnou od problematiky – specifické pro soutěžní právo Unie – přičtení společnosti protiprávního jednání, kterého se dopustila jiná společnost.
- 171 Je v každém případě třeba zdůraznit, že žalobkyně nezpochybňuje pravdivost a pravost dopisů uvedených v bodech 389 a 390 odůvodnění napadeného rozhodnutí, které jsou posíleny některými prohlášeními společnosti Weichert o pravidelných jednáních se společností Del Monte ohledně cen a o nátlaku vyvíjeném touto společností.
- 172 Zadruhé žalobkyně uvádí, že si nevybavuje sebemenší příležitost, při níž by se společností Weichert jednala o referenčních cenách nebo transakčních cenách před tím, než by tyto ceny byly stanoveny. Kromě komunikací vyžadovaných dohodou o distribuci, uzavřenou mezi společností DMFPI a společností Weichert, došlo mezi oběma společnostmi k velmi střídmým jednáním. Korespondence citovaná v poznámce pod čarou č. 424 napadeného rozhodnutí poskytla pouze příklady případů, kdy společnost Weichert poskytovala dodatečně společnosti Del Monte informace a vysvětlení k dosaženým výsledkům jakožto distributor této společnosti. Žalobkyně v tomto ohledu poznamenala, že je nepřesné tvrzení Komise, podle něhož „ředitelé společnosti Weichert následně skládali účty společnosti Del Monte“ (bod 380 odůvodnění napadeného rozhodnutí), neboť komplementáři neměli žádného nadřízeného v hierarchickém smyslu slova a nikdo je nemohl odvolat, přičemž jejich pravomoci byly stanoveny přímo dohodou o přidružení a HGB.
- 173 Zaprvé z písemností Komise vyplývá, že argument žalobkyně týkající se znění bodu 380 odůvodnění napadeného rozhodnutí má původ v jeho chybném porozumění, neboť předmětná zmínka neobsahuje tvrzení o hierarchické podřízenosti ředitelů společnosti Weichert vůči společnosti Del Monte.

- 174 Zadruhé žalobkyně nemůže právoplatně zredukovat předmět korespondence vedené se společností Weichert na pouhou následnou informaci ohledně provádění dohody o distribuci.
- 175 Tato korespondence, jak byla popsána v bodech 389 a 390 odůvodnění napadeného rozhodnutí, odhaluje přímé zásahy žalobkyně do marketingu a cen prováděných společností Weichert, velmi podrobné pokyny – neboť obsahovaly přesné číselné údaje – ohledně cenové politiky, která měla být uplatňována, schůzky a telefonické hovory týkající se tohoto tématu, výslovnou žádost o poskytování každodenních informací o obchodních vyjednáváních, zjevný nátlak ohledně zásobování, a vysvětlení a odůvodnění společnosti Weichert týkající se její běžné správy. Je třeba připomenout, že tato korespondence byla součástí pravidelného poskytování zpráv obsahujících přesné informace o aktuální a plánované situaci na trhu s banány ze strany společnosti Weichert pro společnost Del Monte.
- 176 Je třeba zdůraznit, že sama žalobkyně posuzuje předmětnou korespondenci v ostatních částech svých písemností odlišně. Uvádí totiž, že Komise „cituje několik málo četných případů, ve kterých kontaktovala dodatečně společnost Weichert, aby vyjádřila své přání dosáhnout prémiových cen obecně“ a závěrem v replice uznává, že „není pochyb o tom, že tyto čtyři faxy představují z [její strany] pokus ovlivnit jednání společnosti Weichert“ a že „[společnost Del Monte] ve skutečnosti protestovala, protože společnost Weichert se neřídila pokyny, které jí sdělila“.
- 177 Zatřetí žalobkyně uvádí, že údajná obava společnosti Weichert týkající se jejího zásobování banány nepředstavuje argument, který by podpořil tvrzení Komise.
- 178 Žalobkyně úvodem tvrdí, že právo dodavatele ukončit svůj vztah s distributorem nevypovídá o určujícím vlivu, jinak by byli všichni (významní) dodavatelé zodpovědní za porušení práva hospodářské soutěže nezávislými distributory, a že neexistuje žádný rozsudek, který by naznačoval takovou odpovědnost.
- 179 Stačí konstatovat, že toto obecné abstraktní prohlášení nemůže vyvrátit závěry Komise, které jsou obsaženy v bodě 391 odůvodnění napadeného rozhodnutí a které jsou založeny na konkrétním posouzení vztahů mezi společnostmi Weichert a společností Del Monte.
- 180 Dále je v žalobě uvedeno, že „sdělení společnosti Del Monte odkazovala na případy, kdy společnost Weichert nakoupila dodatečné dovozní licence, aniž by předem společnost Del Monte konzultovala a za ceny, které byly často natolik vysoké, že musela nakonec prodávat banány se ztrátou“, a že je normální, že se společnost Del Monte proti této strategii postavila, neboť škodila její značce a výsledkům společnosti Weichert.
- 181 Takto popsána situace vůbec neodpovídá obsahu výměn informací mezi společnostmi Weichert a společností Del Monte. Kromě toho tato posledně uvedená neuvedla žádnou skutečnost, která by podpořila její tvrzení ohledně příliš drahého získání dodatečných dovozních licencí společností Weichert a následného prodeje se ztrátou, které by odůvodňovali její zásah. Navíc skutečnost, že společnost Del Monte při zasahování do běžné správy společnosti Weichert sledovala legitimní cíl, jak tvrdí, nemůže vyvrátit závěry Komise o přičtení odpovědnosti.
- 182 Závěrem je uvedeno, že neexistuje žádné riziko, že by společnost Del Monte přestala zásobovat společnost Weichert, jak tato poslední uvedla ve správním řízení. Zastavení zásobování společnosti Weichert by představovalo nejen porušení smlouvy, ale zároveň by poškodilo společnost WAL, neboť tato by musela nést 80 % finančních následků. Ukončení tohoto zásobování by mimo jiné zvýšilo riziko, že by se této části trhu zmocnil konkurenční distributor banánů a že by to mělo negativní účinky na značku Del Monte.

- 183 Žalobkyně dodává, že „se zdá“, že korespondence vedená se společností Weichert naznačuje, že tato neměla žádné naléhavé důvody k zohlednění přání žalobkyně při určování cen, a to tím spíše, že vztah mezi dodavatelem a distributorem vycházel v letech 2000 až 2002 z dohody o distribuci ukončené od roku 1997.
- 184 Tato argumentace žalobkyně vychází z dílčí četby tvrzení společnosti Weichert, která jsou uvedena v bodě 390 odůvodnění napadeného rozhodnutí, podle nichž „se [společnost Weichert] především snažila uspokojit očekávání společnosti Del Monte, protože se [společnost Weichert] obávala, že by jí společnost Del Monte přestala zásobovat, nebo že by alespoň dodávky výrazně snížila“. Žalobkyně tím, že nezmínila snížení zásobování, zkrasila prohlášení společnosti Weichert týkající se jejích obav ohledně zásobování, podpořená listinnými důkazy shromážděnými Komisí, a poskytla vysvětlení, která neodpovídají realitě vztahů a vyvážení sil se společností Weichert, jak byla ukázána těmito dokumenty.
- 185 Z dohody o distribuci a faxů zaslaných společností Weichert tedy vyplývá, že společnost Del Monte měla reálnou moc významně ovlivňovat zásobování společností Weichert a že ve skutečnosti tuto moc využívala, aby vyvíjela silný nátlak na tuto společnost k ovlivnění její cenové politiky.
- 186 Korespondence mezi společností Del Monte a společností Weichert ukazuje vnímání situace v dané době každou z nich, a je v tomto ohledu důležité konstatovat, že první z nich pohrozila snížením množství týdenních dodávek banánů „na úroveň licencí společnosti Interfrucht, tedy zhruba 60 000 krabic týdně“, aniž odkazovala na jakýkoliv případ vyšší moci, tedy na množství nižší, než je minimální práh stanovený v dohodě o distribuci, která umožňuje společnosti Del Monte snížit dodávky pod minimální množství (100 000 kartonů) pouze v případě vyšší moci, a ukládá automatické přerušování smlouvy pro případ týdenních dodávek nižších než 60 000 kartonů. Zdá se tedy, že se společnost Del Monte neváhala odklonit od přísného dodržování ustanovení smlouvy, která ji spojovala se společností Weichert, majíc za to, že minimální práh dodávek nepředstavoval množství banánů, které musela dodat na základě dohody o distribuci, ale množství banánů odpovídající počtu povolení držených společností Weichert. Společnost Del Monte potvrdila svůj postoj jednoznačně ve správním řízení (viz bod 54 její odpovědi na oznámení námitek, převzaté v bodě 420 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 187 Kromě toho se dohoda o distribuci vztahovala nejen na členské státy ze severu Společenství, ale rovněž i ostatní státy v oblasti, na něž se režim licencí pro banány Společenství nevztahuje, a sice Norsko, Maďarsko, Polsko a bývalé Československo. Snížení množství dodávek na úroveň dovozních povolení, jakožto nástroje změny výše cen banánů – což byla hlavní starost společnosti Del Monte podle jejích vlastních tvrzení – mohlo uvést do potíží společnost Weichert ve vztazích s jejími zákazníky, kteří se nacházejí ve výše uvedených zemích. Je třeba připomenout, že v rámci režimu licencí, který byl v té době platný, bylo pro společnost nákladné své licence po dobu jednoho roku nevyužívat, neboť licence pro následující rok závisely na těch využitých v předchozím roce, a že držitelé licencí rovněž ztratili část své záruky v případě, že všechny licence nevyužili (viz bod 37 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 188 Je rovněž záhodno zdůraznit, že společnost Del Monte poskytla ve svých spisech vysvětlení o distribuci dovážených banánů, která odhalila hospodářskou sílu a určitou nezávislost této společnosti, čímž se zjevně liší od společnosti Weichert.
- 189 Žalobkyně uvádí v žalobě (bod 76 žaloby) následující:

„V předmětném období bylo k prodeji banánů v Unii nezbytné mít dovozní licence [...] Jakožto odvěký subjekt v oblasti severní Evropy, společnost Weichert držela vysoký počet dovozních licencí (přibližně 137 000 tun v roce 2002), které jí byly v podstatě každý rok znovu přiděleny [důvěrně]¹.“

1 — Skryté důvěrné údaje

- 190 Tato pružnost trhu s banány popsaná žalobkyní je potvrzena zjištěními Komise, která se týkají významných pohybů objemů zboží z oblasti severní Evropy směrem do ostatních částí Unie a obráceně, prokázaných údaji Eurostatu (statistický úřad Evropské unie), stejně jako zjištěními, která se týkají proměnné povahy týden od týdne množství banánů dovezených do severoevropských přístavů a následně rozdělených mezi jednotlivé země severní Evropy a další území, jak plyne z výměny informací mezi dovozci o dovozech banánů do těchto přístavů, přičemž tyto výměny informací nejsou v rámci tohoto řízení rozporovány (body 131 a 135 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Skutečnost, že pro ni nebylo možné začlenit [důvěrné] v ničem nemění organizační schéma žalobkyně pro distribuci jejích banánů – včetně těch, které byly prodány pod značkou Del Monte – a přizpůsobivost, která jej charakterizuje.
- 191 Komise rovněž uvádí v bodě 19 odůvodnění napadeného rozhodnutí, že skupina Del Monte působí v prodeji a uvádění banánů na trh v Evropě prostřednictvím početných dceřiných společností, které plně vlastní, zejména společnosti DMFPI, společnosti Del Monte Germany působící na trhu s banány od 1. ledna 2002, a společnosti Del Monte Holland. Činnost poslední uvedené v dalším prodeji banánů pod značkou UTC je ostatně původem stížnosti společnosti Weichert ze dne 18. listopadu 1998, ve které tato žádá o „písemné potvrzení [...], že společnost Del Monte okamžitě zanechá těchto činností a bude dodržovat dohodu o distribuci“. O tři roky později v dopise ze dne 30. října 2001, se jeden komplementář společnosti Weichert obrátil na společnost Del Monte zdůrazňující následující: „Co se týče této dohody [o distribuci], když jste začali zásobovat Vaše společnosti v Nizozemí a v Belgii stejnými banány a ananasy pod značkou UTC, porušili jste smlouvu přinejmenším dvojnásobně.“ Tyto citace prozrazují nerovnováhu ve vztazích mezi společnostmi Del Monte a Weichert ve smyslu, že je v nich zmíněna distribuce „stejných banánů a ananasů“ pod jinou značkou prostřednictvím dceřiných společností společnosti Del Monte na území zahrnutém do dohody o distribuci, což nemohlo než narušit činnost společnosti Weichert, ale vedlo pouze k vyjádření nespokojenosti.
- 192 Co se týče tvrzení žalobkyně, podle něhož korespondence vedená se společností Weichert „nasvědčuje tomu, že tato posledně uvedená neměla žádnou naléhavou motivaci k zohlednění přání společnosti Del Monte“, je třeba poukázat na to, že žalobkyně odkazuje na dva dopisy od komplementáře D. W., které jí byly zaslány, jeden předcházela faxům od společnosti Del Monte, kterými tato hrozila společnosti Weichert snížením jejího zásobování, neboť byl ze dne 10. ledna 1997, druhý ze dne 23. dubna 2001 vyjadřoval nesouhlas tohoto společníka se všemi takovými změnami právní formy společnosti Weichert, kterými by byla dána „úplná kontrola“ společnosti Del Monte.
- 193 Každopádně skutečnost, že by vůle společnosti Del Monte změnit právní postavení společnosti Weichert narazila na odpor komplementáře, v ničem nemění ekonomické otázky vzniklé z vyvážení sil mezi těmito společnostmi v rámci provádění smlouvy o distribuci až do 31. prosince 2002, přičemž rozdělení sil ve prospěch společnosti Del Monte – na základě ustanovení této dohody – stejně jako její velikost, a tedy její hospodářská síla, potvrzují obavy vyjádřené společností Weichert.
- 194 K argumentu, že byl v letech 2000 až 2002 vztah mezi dodavatelem a distributorem založen na dohodě o distribuci ukončené od roku 1997, je třeba připomenout ustanovení této dohody, která přiznávají právo odstoupit všem stranám.
- 195 Dohoda o distribuci z roku 1988 byla uzavřena původně na dobu pěti let, přičemž první článek uvádí, že „[d]ohoda [bude] účinná do 31. prosince 1993, data, které se [nachází] pět let po vypršení současné smlouvy mezi stranami.“ Rovněž bylo stanoveno, že dne 31. prosince 1988 a dále 31. prosince všech následujících let bude smlouva prodloužena o jeden rok, ledaže by jedna ze stran oznámila písemně druhé, že od tohoto prodloužení upouští, toto oznámení musí být zasláno nejpozději 1. října 1988 nebo 1. října jakéhokoliv nadcházejícího roku. Dohoda o distribuci tedy stanoví automatické každoroční obnovování smlouvy s možností jednostranného odstoupení, které musí být druhé smluvní straně oznámeno tři měsíce před uplynutím doby.

- 196 Je nesporné, že dopisem ze dne 10. července 1997 oznámila společnost Del Monte společnosti Weichert, že odmítá prodloužit nebo obnovit dohodu o distribuci a že tato vyprší dne 31. prosince 2002 (bod 431 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 197 Učiněním výše uvedeného se společnost Del Monte odklonila od ustanovení dohody o distribuci tím, že oznámila odstoupení, které ve skutečnosti vedlo k prodloužení dohody o pět let, aniž by jinak bylo datum 31. prosince 2002 stranami vnímáno jako nevyhnutelné ukončení smlouvy. Z vlastních prohlášení žalobkyně a písemností předložených na jednání tedy vyplývá, že i přes jejich neshody ohledně změny právního statusu společnosti Weichert, byla žalobkyně zapojena do vyjednávání s komplementáři za účelem obnovení dohody o distribuci. Ačkoliv D. W. v dopise ze dne 30. října 2001 vyjádřil svůj nesouhlas s návrhy na obnovení dohody v upraveném znění předloženými společností Del Monte, vyzval ještě tuto společnost k přehodnocení jejího postoje ve světle vyjádření obsažených v dopise.
- 198 V každém případě je třeba poznamenat, že obchodní vztahy společností Del Monte a Weichert pokračovaly do 31. prosince 2002, což bylo rovněž datum, ke kterému nabyl účinnosti převod podílu společnosti Del Monte jakožto komanditisty, ve společnosti Weichert na společnost JA Kahl Holding GmbH & Co. KG v rámci dohody o distribuci, neboť ekonomické okolnosti, kterým byly společnosti vystaveny, jim neponechávaly jinou možnost.
- 199 Začtvrté žalobkyně tvrdí, že závěry Komise ohledně existence ekonomické jednoty se společností Weichert se zakládají na čtyřech faxech zaslaných komplementářům této společnosti, které jsou všechny z průběhu roku 2000 a které byly orgánem chybně vyloženy.
- 200 Žalobkyně tvrdí, že strategie společnosti Weichert byla založena na prodeji velkého množství za účelem využití všech svých licencí a v důsledku vždy určovala svou oficiální cenu potom, kdy společnost Dole určila tu svoji, a ve stejné výši jako tato posledně uvedená, zatímco strategie žalobkyně směřovala k dosažení prémiové a referenční ceny co nejbližší ceně společnosti Chiquita, což bylo dokonce ostatním subjektům na trhu známo. Dále v tomto ohledu tvrdí, že jednání se společností Weichert týkající se určení referenčních cen nebo transakčních cen neměly žádný význam vzhledem k tomu, že společnost Weichert vždy následovala ceny společnosti Dole.
- 201 Žalobkyně tvrdí, že čtyři předmětné faxy jsou v této souvislosti listinným důkazem dvou skutečností, tedy jednak skutečnosti, že se společnost Del Monte pokoušela při několika příležitostech ovlivnit některá rozhodnutí společnosti Weichert týkající se obchodu s banány, ale žádné jiné z jejích aktivit, a dále skutečnosti, že se společnost Weichert neřídila pokyny, které jí dávala společnost Del Monte, což vyvolalo protesty této posledně jmenované. Žádná ze skutečností předložená Komisí nenaznačuje, že by společnost Weichert prakticky prováděla pokyny společnosti Del Monte. Skutečnost, že dceřiná společnost, dokonce i v plném vlastnictví mateřské společnosti, vůbec nebere v potaz zájmy své mateřské společnosti nebo že neustále přehlíží její pokyny, by odůvodňovala závěr, že tato dceřiná společnost určuje ve velké míře svou vlastní obchodní politiku. V projednávané věci společnost Weichert jednala v rozporu s „obecnou obchodní politikou“ společnosti Del Monte a jak uznává sama Komise, „nutně nenásledovala politiky určené“ společností Del Monte.
- 202 Je třeba podotknout, že listinné důkazy, na něž odkazuje Komise v bodech 389 a 390 odůvodnění napadeného rozhodnutí, odpovídají sedmi zprávám, pěti pocházejícím od společnosti Del Monte a dvěma od komplementářů společnosti Weichert.
- 203 Zprávy pocházející od společnosti Del Monte ukazují na přímé zpovídání společnosti Weichert ohledně její politiky marketingu a určování cen, jež byla dokonce označena jako „nepřijatelná“, na velmi přesné pokyny – neboť obsahovaly přesné číselné údaje – ohledně cenové politiky, která měla být uplatňována, na schůzky a telefonické hovory týkající se stejného tématu, výslovnou žádost o poskytování každodenních informací o obchodních vyjednáváních, zjevný nátlak ve věci zásobování, přičemž

poslední věta faxu ze dne 12. prosince 2000 dokonce nezůstala u výhrůžek, neboť oznámila snížení objemu zásobování, jež záviselo pouze na rozhodnutí společnosti Del Monte, za účelem zastavit snižování cen a zabránit „pohromě ve výsledcích“ pro rok 2001.

- 204 Je tedy zřejmé, že společnost Del Monte, která byla pravidelně informována týdenními zprávami společnosti Weichert o situaci na trhu a o cenách, dohlížela zblízka na obchodní jednání společnosti Weichert, a dokonce přímo zasahovala do určování její cenové politiky.
- 205 Komise rovněž předložila dvě zprávy komplementáře společnosti Weichert, ve kterých dotčený odpovídá a poskytuje – ve stejný den, kdy proběhlo dotazování společnosti Del Monte – vysvětlení požadované touto posledně uvedenou a projevil svou spokojenost nad možností podat vysvětlení rovněž na budoucí schůzce se společností Del Monte. Tyto zprávy nedávají najevo žádné překvapení, zdrženlivost nebo námitky ze strany společnosti Weichert, ale naopak odhalují, že se posledně jmenovaná cítila povinna skládat společnosti Del Monte účty ze svých rozhodnutí o cenách a že se snažila vyhovět jejím očekáváním.
- 206 Zatímco žalobkyně předložila dopisy, které jí byly zaslány komplementáři společnosti Weichert a které odhalují nesouhlas se změnou právního postavení komanditní společnosti a nespokojenost spojenou s činností jejích belgických a nizozemských dceřiných společností, neuvádí žádnou korespondenci společnosti Weichert, jež by projevovala nesouhlas nebo odpor vzhledem k těmto přímým zásahům společnosti Del Monte do obchodní správy.
- 207 Toto zjištění je dokonale v souladu s prohlášeními společnosti Weichert, podle nichž byla tato společnost, s přihlédnutím k rizikům jejího zásobování a k jeho občasnému snížení, donucena řídit se pokyny společnosti Del Monte, aby se vyhnula úpadku; tato obava byla zjevně sdělena jejímu dodavateli, jak dokládá počátek faxu ze dne 12. prosince 2000, zasláno společností Del Monte společnosti Weichert.
- 208 Ačkoliv, jak sama Komise uznala v bodě 424 odůvodnění napadeného rozhodnutí, rozhodnutí o cenách společnosti Weichert nemusela odpovídat očekáváním společnosti Del Monte, nevyplývá z listinných důkazů shromážděných Komisí, že by se společnost Weichert obecně – dle slov žalobkyně – neřídila „pokyny společnosti Del Monte“ a že by na trhu jednala samostatně. Nejenže tímto společnost Del Monte uznala, že neměla pouze roli finančního investora, její výklad korespondence uvedené v bodech 389 a 390 odůvodnění napadeného rozhodnutí odpovídá teoretické extrapolaci, která přehlíží existenci ekonomických vazeb, které ji spojují se společností Weichert, a vyvážení sil, které je nakloněné ve prospěch žalobkyně.
- 209 Z přízpusobení referenčních cen společnosti Weichert cenám společnosti Dole žalobkyně vyvozuje závěr, že společnost Weichert byla plně samostatná, neboť žalobkyně chtěla naopak referenční ceny blízké cenám společnosti Chiquita. Tato situace odrážela strategický nesoulad mezi společnostmi Weichert a Del Monte, kdy společnost Weichert upřednostňovala prodej velkého množství, v rozporu s přáním společnosti Del Monte dosáhnout premiových cen.
- 210 Ačkoliv žalobkyně uvedla „výslovná přání“ ohledně své obchodní strategie, neuvádí důkaz jasného projevu svých očekávání vůči společnosti Weichert. Tato posledně jmenovaná uvedla, že přestože jí společnost Del Monte nedala oficiálně pokyn přijmout stejnou oficiální cenu jako společnost Dole, očekávala od ní přijetí oficiální ceny nejméně ve výši ceny společnosti Dole, a nikoliv společnosti Chiquita, neboť společnost Del Monte považovala značku Dole za nejbližší té její, s ohledem na kvalitu a pověst banánů.
- 211 Ve svých písemnostech společnost Del Monte přistoupila k částečným citacím prohlášení ostatních dovozců, která měla potvrdit její tvrzení, ale ve skutečnosti – a co se týče konkrétně prohlášení společnosti Dole – jim odporovala.

- 212 Společnost Dole uvedla, že „co se týče snah společnosti Del Monte zaujmout na trhu pozici věhlasného a kvalitního dodavatele, bylo v sektoru veřejně známo, že společnost Del Monte považuje oficiální ceny společnosti Dole za referenční pro své oficiální ceny“ (odpověď na žádost o informace ze dne 24. listopadu 2006, s. 9). Společnost Dole se vyjádřila stejně v odpovědi na žádost o informace ze dne 15. prosince 2006 (s. 3) a dodala, výslovně odkazujíc na svou první odpověď, „že bylo v sektoru veřejně známo, že si společnost Weichert, která tehdy byla pověřena marketingem banánů značky Del Monte [...], přála pozvednout značku Del Monte [...] na stejnou úroveň jako banány značky Dole“ (odpověď na žádost o informace ze dne 15. prosince 2006). Tato posledně uvedená výpověď, převzatá žalobkyní v jejích písemnostech, je neodlučitelná od tvrzení, které jí předchází.
- 213 Chiquita prohlásila, že „společnosti Dole a Del Monte [začaly] určovat odlišně referenční ceny, když společnost Del Monte [založila] vlastní společnost v Německu v roce 2003“, to však nutně neznamená, že strategie společnosti Del Monte před tímto datem spočívala v dosažení referenčních cen blízkých cenám společnosti Chiquita. Prohlášení společnosti Dole prokazují dokonce opak. K prohlášením uvedeným v bodě 212 výše je třeba přidat vysvětlení společnosti Dole, podle nichž na počátku roku 2003 společnost Del Monte začala uvádět banány na trh prostřednictvím vlastní jednotky se sídlem v Hamburku a že s příchodem nového generálního ředitele společnosti Del Monte v dubnu 2003 byl vyvíjen vysoký nátlak na hamburské prodejní týmy, aby ukázaly, že je společnost Del Monte silným subjektem na německém trhu. V rámci této strategie se společnost Del Monte snažila snížit rozdíl mezi indexem referenční ceny společnosti Chiquita, tedy nejvyšší referenční ceny, a referenční ceny společnosti Del Monte. Společnost Dole ještě uvedla, že „obrat“ společnosti Del Monte, spočívající v užití oficiální ceny společnosti Chiquita jakožto referenční, byl součástí strategie sledované novým vedením společnosti Del Monte za účelem propagovat banány, jako kdyby byly značky vyšší třídy.
- 214 Ve světle vyjádření společnosti Dole, uvedených v bodech 212 a 213 výše, je třeba číst citaci výroku této společnosti vyzdvihnutou žalobkyní, podle níž „se společnost Dole domnívá, že společnost Del Monte byla nespokojená s výsledky marketingu společnosti Weichert“ a „zjevně přerušila vztahy se společností Weichert, aby prováděla vlastní agresivní marketing označující banány značky Del Monte za banány ‚vyšší třídy‘ nebo ‚prémiové‘ banány“. Skutečnost, že finanční výsledky pocházející z uvedení jejích banánů na trh možná byly nižší, než společnost Del Monte předpokládala, a že tato byla zklamána a nespokojena se svým vztahem se společností Weichert, neznamená, že by se tato posledně uvedená chovala na trhu samostatně, jak tvrdí žalobkyně.
- 215 Argument, podle něhož jednání se společností Weichert o určení referenčních nebo transakčních cen neměla žádný smysl, protože společnost Weichert vždy následovala ceny společnosti Dole, je neopodstatněný a musí být odmítnut, jelikož žalobkyně nepředložila žádný důkaz o tom, že by společnost Weichert čekala, než bude znát referenční ceny společnosti Dole, aby jednostranně a systematicky určila své ceny na stejné úrovni.
- 216 Je třeba nakonec poukázat na to, že žalobkyně zdůraznila skutečnost, že čtyři faxy, na kterých Komise zakládá své závěry, jsou všechny z roku 2000, avšak doba trvání protiprávního jednání zahrnuje tři roky, od roku 2000 do roku 2002.
- 217 Je nutno každopádně konstatovat, že žalobkyně opominula e-mail zasláný společnosti Weichert interním oblastním auditorem společnosti Del Monte, ve kterém se tento táže na důvody, kvůli kterým byly ceny některých částí dovezeného zboží společnosti Weichert za týden v roce 2001 nižší než ceny banánů značky UTC společnosti Del Monte prodávaných v Holandsku společností Del Monte Belgium a nižší než ceny, které obchodní tisk *Sopisco* označil za nejnižší předpokládané „skutečné ceny“ za několik týdnů. Tento dokument prokazuje přetrvávání dohledu a zásahů společnosti Del Monte do správy společnosti Weichert.
- 218 Kromě toho je nesporné, že společnost Weichert pokračovala v zaslání zpráv o cenách každý týden společnosti Del Monte až do 31. prosince 2002 a že obchodní vztah mezi oběma společnostmi pokračoval až do tohoto data za podmínek stanovených dohodou o distribuci, která poskytovala

společnosti Del Monte silné postavení, jež bylo ještě podpořeno velikostí a hospodářskou silou posledně jmenované, která měla dvojitý finanční zájem na dohlížení a zasahování do cenové politiky společnosti Weichert.

219 Vzhledem k tomu, že nedošlo ke strukturálním změnám ve vztahu mezi společnostmi Del Monte a Weichert v letech 2000 až 2002, nelze z ničeho usuzovat, že by se obsah tohoto vztahu, jak byl znázorněn korespondencí vedenou v roce 2000, mohl v následujících letech změnit.

220 Z výše uvedených úvah vyplývá, že korespondence vedená mezi společnostmi Del Monte a Weichert, uvedená v bodech 389 a 390 odůvodnění napadeného rozhodnutí, potvrzuje výkon určujícího vlivu první jmenovanou na druhou v průběhu období protiprávního jednání.

– K alternativním důkazům poskytnutým žalobkyní

221 Nezávisle na tom, že důkazní břemeno nese Komise, žalobkyně tvrdí, že existují různé skutečnosti prokazující, že není odpovědná za chování společnosti Weichert.

222 Na prvním místě žalobkyně tvrdí, že pokud by měla rozhodující vliv na společnost Weichert, byla by se ujistila, že [důvěrné]. Tím, že neměla přístup k dovozním licencím společnosti Weichert, tato [důvěrné], přičemž společnost Weichert použila své licence k uplatňování své strategie založené na množství ke škodě zájmů společnosti Del Monte.

223 Na začátek je důležité zdůraznit, že tento argument vedoucí k závěru neexistence určujícího vlivu na základě pouhého nepodloženého tvrzení, nemůže vyvrátit věcná a objektivní zjištění, na nichž spočívají závěry Komise.

224 Dále je třeba připomenout, že žalobkyně a společnost Weichert byly spojeny dohodou o distribuci, jejíž ustanovení byla pro smluvní strany závazná a výslovně určovala podmínky využívání dovozních licencí společnosti Weichert.

225 Poslední změna této dohody je ze dne 10. února 1994 a navazuje na vstup v platnost nařízení č. 404/93, na jehož základě se na dovoz banánů do Společenství vztahoval režim licencí s pevnými ročními kvótami, přidělovanými čtvrtletně.

226 Podle takto změněné dohody o distribuci musela společnost Weichert, třebaže vlastníkem svých licencí, použít tyto licence k dovozu banánů pod značkou Del Monte a uvádět je na trh na území stanoveném v dohodě a nemohla postoupit tato povolení žádné jiné straně bez předchozího písemného souhlasu společnosti Del Monte, což bylo potvrzeno společností Weichert při jejím slyšení.

227 Existence smluvních vazeb sjednocujících společnost Weichert a Del Monte prokazuje, že tato posledně uvedená měla moc kontrolovat dovozní licence prvně uvedené, což dodatečně potvrzuje způsobilost společnosti Del Monte určujícím způsobem ovlivňovat společnost Weichert.

228 Na druhém místě žalobkyně tvrdí, že pokud by byla způsobilá určujícím způsobem ovlivňovat jednání společnosti Weichert na trhu, [důvěrné].

229 Je třeba připomenout, že Komise zohlednila konkrétní postavení komanditní společnosti Weichert a analyzovala rozdělení kompetencí mezi komplementáři a komanditistou, jak je určuje společenská smlouva. Komise došla správně k závěru, že společníci vykonávali společnou kontrolu, a zejména poukázala na nezbytnost jednomyslného souhlasu společníků ke změně společenské smlouvy (čl. 9 odst. 3, společenská smlouva).

- 230 Tato situace vysvětluje, že byla mezi komplementáři a komanditistou zahájena jednání o změně právního postavení společnosti, jejichž neplodnost však vedla k ukončení smluvních vztahů.
- 231 Argument žalobkyně, který ve skutečnosti využívá společné kontroly jakožto důkazu neexistence způsobilosti určujícím způsobem ovlivňovat jednání společnosti Weichert na trhu, je tedy neopodstatněný. Taková kontrola není sama o sobě v nesouladu se závěrem Komise shledat společnost Del Monte odpovědnou za protiprávní jednání společnosti Weichert.
- 232 Na třetím místě se žalobkyně dovolává skutečnosti, že společnost Weichert spravovala právní záležitosti natolik nezávisle, že dala svým právníkům pokyn chránit zájmy společnosti proti skupině Del Monte a že jí prostřednictvím těchto právníků pohrozila podáním žaloby k soudu. Komise v bodě 428 odůvodnění napadeného rozhodnutí údajně zaměnila právo každého akcionáře podat žalobu k soudu za způsobilost rozhodnout, zda společnost Weichert mohla takovou žalobu podat. Podle žalobkyně, pokud by mohla určujícím způsobem ovlivňovat společnost Weichert, nepovolila by, aby si tato najala advokáty k tomu, aby proti ní podali žalobu.
- 233 Zprvce žalobkyně odkazuje na dopis, který jí byl zaslán dne 27. března 1997, tedy před obdobím protiprávního jednání, advokátem jednajícím jménem společnosti Weichert.
- 234 Je třeba konstatovat, že tento dopis je součástí korespondence vedené k tématu změny právního postavení společnosti Weichert, kterou si přála společnost Del Monte, a že neobsahoval žádnou hrozbu žalobou proti této posledně uvedené společnosti.
- 235 Výše uvedený dopis odkazuje na čl. 9 odst. 2 společenské smlouvy, z něhož vyplývá, že aby byla rozhodnutí valné hromady platná, musí být přijata většinou hlasů a vždy se souhlasem komplementáře, a na skutečnost, že tento poslední svůj explicitní ani implicitní souhlas s takovou změnou nedal a že „v zásadě“ nezamýšlel dát svůj souhlas ani v budoucnosti.
- 236 V souvislosti společné kontroly společnosti Weichert, skutečnost, že jeden společník zavolá právního poradce, aby se seznámil se svými právy a bránil se vůči osobě, kterou podezřívá, že je nerespektuje, není znamením nezpůsobilosti jiného společníka určujícím způsobem ovlivňovat jednání společného podniku, jak to správně zdůrazňuje Komise v bodě 428 odůvodnění napadeného rozhodnutí.
- 237 Zadruhé žalobkyně odkazuje na výtah ze žalobní odpovědi ze dne 15. května 2002 předložené společností Weichert před německým soudem v rámci sporu proti společnosti WAL. V tomto sporu bylo tvrzeno, že celková přidaná ekonomická hodnota společnosti Weichert, tedy nákupy, marketing a logistika, byly připisatelné výhradně komplementářům a že role společnosti WAL ve společnosti byla omezena na finanční účast. Předmět řízení se týkal hodnoty licencí společnosti Weichert a otázky, kdo nejvíce přispěl k přidané ekonomické hodnotě společnosti Weichert.
- 238 Je třeba každopádně uvést, že procesní prostředek byl k soudu podán společností Del Monte a ne společností Weichert, a že vycházel z kontextu odstoupení od dohody o distribuci stanoveného na 31. prosince 2002 a paralelních vyjednávání mezi smluvními stranami o prodloužení upravené dohody. Skutečnost, že společnost Del Monte dala podnět k zahájení, jakožto předběžné opatření, soudního řízení týkajícího se ekonomické hodnoty společnosti, jež je předmětem partnerství s rodinou W., nevyklučuje závěr, že vyvíjela určující vliv.
- 239 Zatřetí žalobkyně odkazuje na dva dopisy, které jí byly zaslány komplementáři.
- 240 Prvním dopisem, ze dne 15. ledna 1999, je společnost Del Monte informována o určení advokátů k hájení zájmů společnosti Weichert ve věci „činnosti společnosti Del Monte, které porušují dohodu o distribuci“ a je tato posledně uvedená společnost vyzvána k dodržování této dohody.

- 241 Tento dokument nepřilíží přesného obsahu, který předchází období protiprávního jednání, nebyl vyhotoven externími poradci. Kromě toho žalobkyně neprokázala, že podle něj bylo skutečně postupováno.
- 242 Naopak druhý dopis ze dne 30. října 2001 prozrazuje, že si společnost Del Monte a komplementáři společnosti Weichert vyměňovali informace týkající se pokračování jejich smluvního vztahu na základě upravené dohody o distribuci.
- 243 Je tedy zřejmé, že dokumenty předložené žalobkyní potvrzují napětí v jejich vztazích s komplementáři, především z důvodu zamýšlených změn právního postavení společnosti Weichert a dohody o distribuci. Tato situace odhaluje pouze, že společnost Del Monte nevykonávala výhradní kontrolu, což ani Komise netvrdí, neboť ta došla k závěru, že společnost Weichert podléhá společné kontrole. Tato situace nemůže vyvrátit věcná a objektivní zjištění, na nichž spočívají závěry Komise o sdílené odpovědnosti společnosti Del Monte.
- 244 Začtvrté žalobkyně uvádí jednotlivé listinné důkazy předcházející šetření Komise, které potvrzují, že neměla určující vliv na správu společnosti Weichert. Komise nepřezkoumala žádný z těchto důkazů, předložených ve správním řízení, což samo o sobě představuje porušení článků 81 a 253 ES.
- 245 Pokud se jedná o žalobní důvod týkající se odůvodnění napadeného rozhodnutí, je vhodné připomenout, jak bylo uvedeno v bodech 61 až 76 výše, že Komise odůvodnila právně dostačujícím způsobem přičtení protiprávního jednání, kterého se dopustila společnost Weichert, společnosti Del Monte.
- 246 Je záhodno zdůraznit, že Komise přezkoumala a odmítla jednotlivé argumenty společnosti Del Monte týkající se zejména výsad společníků komanditní společnosti, obsahu společenské smlouvy, důležitosti informací poskytovaných společností Weichert společnosti Del Monte, obsahu dohody o distribuci, vlivu silného postavení společnosti Del Monte v oblasti zásobování na vztahy se společností Weichert a údajného nesouladu cenové politiky společnosti Weichert s očekáváním společnosti Del Monte (body 394 až 433 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 247 Komise rovněž uvádí v bodě 419 odůvodnění napadeného rozhodnutí, že „vyloučení společnosti Weichert společností Del Monte ze svých konsolidovaných finančních výkazů [neprokazuje], že společnost Del Monte [nevyvíjela] určující vliv na společnost Weichert, nebo že společnosti Del Monte a Weichert [nepředstavovaly] podnik ve smyslu článku 81 ES a s ohledem na protiprávní jednání popsané v tomto rozhodnutí, nebo že by odpovědnost za jednání společnosti Weichert na trhu [nemohla] být přičtena společnosti Del Monte“.
- 248 Je třeba uvést, že [důvěrné] jakož i dopis zasláný společnosti Del Monte jedním komplementářem dne 10. ledna 1997, dokumenty uvedené žalobkyní v rámci její argumentace se týkaly otázky chodu společnosti Weichert a úlohy jednotlivých společníků, která je jasně vyvolána Komisí v jejím přezkumu ustanovení HGB a společenské smlouvy.
- 249 Zpráva auditorů společnosti Weichert a roční zpráva společnosti Del Monte – dokumenty, jichž se dovolává žalobkyně – se týkají otázky konsolidace účtů, již se Komise výslovně věnuje v bodě 419 odůvodnění napadeného rozhodnutí.
- 250 Pokud jde o ostatní dokumenty citované žalobkyní, i za předpokladu, že by byly předloženy Komisi ve správním řízení, je třeba připomenout, že se Komise není povinna vyjádřit se ke všem argumentům, jichž se před ní dovolávají zúčastněné strany, ale stačí, aby uvedla skutkové okolnosti a právní úvahy, které mají zásadní význam v rámci systematiky rozhodnutí. Konkrétně není povinna se vyjádřit ke skutečnostem, které jsou zjevně irelevantní, bezvýznamné nebo jednoznačně druhořadé (v tomto smyslu viz rozsudky Komise v. Sytraval a Brink's France, bod 61 výše, bod 64; Corsica Ferries France v. Komise, bod 62 výše, bod 64, a L'Air liquide v. Komise, bod 62 výše, bod 64).

- 251 Z předcházejících úvah vyplývá, že konkrétní argumentace žalobkyně, uvedená v bodě 244 výše, nemůže vyvrátit závěr, že Komise v projednávané věci právně dostačujícím způsobem vyložila skutečnosti a právní úvahy, které mají zásadní význam v rámci systematiky rozhodnutí, a že jí nemůže být vytýkáno porušení povinnosti uvést odůvodnění.
- 252 Ohledně relevance listinných důkazů předložených žalobkyní, tato odkazuje zaprvé na negativní závěry stanoviska vypracovaného advokátní kanceláří a vyžádaného v roce 1994 ohledně možnosti, že by společnost WAL ovlivňovala společnost Weichert, přesvědčení jež bylo rovněž vyjádřeno p. D. W. v dopise, který zaslal žalobkyni dne 10. ledna 1997.
- 253 Skutečnost [důvěrné] a že tento posledně jmenovaný zdůraznil, že ve společnosti Weichert neexistoval statutární orgán s hlasovacím právem ve prospěch společnosti Del Monte, nemůže zpochybnit přezkum Komise co do způsobilosti společnosti Del Monte vykonávat vliv vyplývající ze společenské smlouvy, která kromě toho představuje jen jednu ze skutečností zohledněných Komisí k podložení jejího závěru ohledně výkonu určujícího vlivu společnosti Del Monte na jednání společnosti Weichert.
- 254 Je třeba uvést, že Komise jasně připomněla a vzala v potaz ustanovení čl. 7 odst. 1 společenské smlouvy, podle nichž „společník, který osobně ručí, [D. W.], bude zmocněn a povinen reprezentovat a spravovat společnost“, přičemž zástupci rodiny W. byli uvedeni jako „generální výkonní společníci“ (bod 382 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Komise netvrdila, že existoval statutární orgán ve společnosti Weichert, ale došla správně k závěru, že významné akty, které měly nutně být i nepřímý dopad na správu společnosti Weichert, nemohly být podle čl. 7 odst. 2 a 3 společenské smlouvy přijaty bez svolení komanditisty.
- 255 Zadruhé žalobkyně odkazuje na část žalobní odpovědi předložené společností Weichert před německým soudem v roce 2002 v rámci sporu proti společnosti WAL. Tohoto dokumentu se již žalobkyně dovolávala s ohledem na existenci protidůkazů k prohlášením společnosti Weichert za účelem jejího zpochybnění (viz bod 170 výše).
- 256 Je třeba zdůraznit, že pouhá tvrzení společnosti Weichert obsažená v žalobní odpovědi směřující k minimalizování vkladu společnosti Del Monte, nemohla představovat důkaz, že přidaná ekonomická hodnota společnosti Weichert byla připsatelná výhradně vkladům komplementářů a že i za předpokladu, že by tomu tak bylo, nebylo by to dostačující k vyvrácení celkového posouzení Komise o konkrétní právní otázce určujícího vlivu jedné společnosti na druhou.
- 257 Zatřetí žalobkyně odkazuje na prohlášení auditorů společnosti Weichert, která v roce 2000 odhalila, že „[společnost Weichert] [nebyla] zahrnuta do integrované správy komanditisty [společnosti WAL] a že tedy [nebyla] přidruženou společností“, přičemž zjištění bylo podpořené skutečností, že sama žalobkyně nezahrnovala společnost Weichert do svého účetnictví. Dále tvrdí, že postoj Komise obsažený v bodě 419 odůvodnění napadeného rozhodnutí, v daném případě irelevance vyloučení společnosti Weichert žalobkyní z jejích konsolidovaných finančních výkazů, představuje zjevně nesprávné posouzení, neboť výsledky kontrolovaných dceřiných společností musí být konsolidovány.
- 258 Toto tvrzení je třeba odmítnout.
- 259 Jak Komise správně uvedla v bodě 382 odůvodnění napadeného rozhodnutí, byla společnost Weichert, spíše než dceřinou společností společnosti Del Monte, partnerstvím mezi společností Del Monte, mateřskou společností komanditisty, a rodinou W., jejíž členové měli postavení komplementářů. Úvahy o nezbytné konsolidaci výsledků dceřiné společnosti do výsledků mateřské společnosti a závěry vyvozené žalobkyní ze skutečnosti, že v projednávané věci taková konsolidace neexistovala, jsou tudíž irrelevantní.

- 260 V každém případě pokud soud Unie rozhodl, že konsolidace účtů dceřiné společnosti společností mateřskou „naznačuje existenci jediné hospodářské jednotky“ (rozsudek Tribunálu ze dne 18. prosince 2008, *General Química a další v. Komise*, T-85/06, nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí, bod 66, potvrzený v rámci kasačního opravného prostředku rozsudkem ze dne 20. ledna 2011, *General Química a další v. Komise*, bod 58 výše), neexistence takové konsolidace nemusí nutně znamenat, jak tvrdí žalobkyně, že by v žádném případě nešlo dojít k závěru, že určující vliv existuje.
- 261 Začtvrté se žalobkyně dovolává článku z tisku ze dne 10. října 2002, který potvrzuje, že než prodala svůj podíl ve společnosti Weichert, neměla kontrolu nad jejími produkty na severoevropských trzích.
- 262 Je třeba uvést, že toto tvrzení žalobkyně vychází z nesprávné extrapolace znění článku z tisku, který v zásadě uvádí pouze její prohlášení, podle nichž bude moci po předmětném převodu kontrolovat prodej a „přímé“ uvádění svých produktů na severoevropské trhy. V každém případě neurčitá novinářská poznámka nemůže vyvrátit objektivní a věcná zjištění, na kterých Komise založila svůj závěr o přičtení odpovědnosti společnosti Del Monte za protiprávní jednání, kterého se dopustila společnost Weichert.
- 263 Zapáté se žalobkyně dovolává prohlášení zaměstnance Komise v řízení před panelem Světové obchodní organizace (WTO), které odkazuje na roční zprávu žalobkyně za rok 2002 a uvádí, že její účast ve společnosti Weichert byla „bez výkonu kontroly“, stejně jako znění této zprávy, které bylo zohledněno Komisí.
- 264 Ačkoliv není prokázána pravdivost prohlášení zaměstnance Komise, kterých se žalobkyně dovolává, Komise nezpochybňuje, že roční zpráva společnosti Del Monte za rok 2002 představuje jednu z písemností přiložených k jejímu vyjádření v řízení před panelem WTO.
- 265 Komise správně zdůrazňuje, že účelem tohoto vyjádření nebylo prokázat, že společnost Del Monte má určující vliv na společnost Weichert, a že znění výtažku z této zprávy – podle něhož převedení podílu ve společnosti Weichert umožní společnosti Del Monte „přímo“ kontrolovat uvádění svých produktů na trh v severní Evropě – je v souladu s jejím postojem zachyceným v napadeném rozhodnutí, neboť Komise nikdy netvrdila, že společnost Del Monte má nad společností Weichert výlučnou kontrolu.
- 266 Z předcházejících úvah vyplývá, že listinné důkazy žalobkyně – ať již posouzené jednotlivě nebo jako celek – směřující k prokázání, že nevykonávala určující vliv na společnost Weichert, nemohou vyvrátit závěr Komise o přičtení protiprávního jednání společnosti Weichert žalobkyni.
- K přípustnosti přílohy C 1 repliky
- 267 Komise došla k závěru, že příloha C.1 repliky je na základě judikatury týkající se výkladu čl. 44 odst. 1 písm. c) jednacího řádu nepřijatelná.
- 268 Je třeba připomenout, že na základě článku 21 statutu Soudního dvora Evropské unie a čl. 44 odst. 1 písm. c) jednacího řádu Tribunálu musí všechny žaloby uvádět předmět sporu a stručný popis dovolávaných žalobních důvodů. Tyto údaje musí být dostatečně jasné a přesné, aby umožnily žalované straně připravit obhajobu a Tribunálu rozhodnout o žalobě případně i bez dalších podpůrných informací (rozsudek Tribunálu ze dne 30. ledna 2007, *France Télécom v. Komise*, T-340/03, Sb. rozh. s. II-107, bod 166, potvrzený v rámci kasačního opravného prostředku rozsudkem Soudního dvora ze dne 2. dubna 2009, *France Télécom v. Komise*, C-202/07 P, Sb. rozh. s. I-2369).
- 269 Podle ustálené judikatury je k tomu, aby byla žaloba přípustná, nezbytné, aby hlavní skutkové a právní okolnosti, na nichž je založena, vyplývaly přinejmenším stručně, avšak uceleně a srozumitelně, z textu samotné žaloby. Ačkoliv obsah žaloby lze podpořit a doplnit v konkrétních bodech odkazy na určité výňatky z písemností, které tvoří její přílohu, obecný odkaz na ostatní písemnosti, byť přiložené

k žalobě, nemůže zhojit neexistenci základních prvků právní argumentace, které podle výše uvedeného ustanovení musejí být uvedeny v žalobě (rozsudek Soudního dvora ze dne 31. března 1992, Komise v. Dánsko, C-52/90, Sb. rozh. s. I-2187, bod 17; usnesení Tribunálu ze dne 29. listopadu 1993, Koelman v. Komise, T-56/92, Sb. rozh. s. II-1267, bod 21, a ze dne 21. května 1999, Asia Motor France a další v. Komise, T-154/98, Sb. rozh. s. II-1703, bod 49). Přílohy mohou být zohledněny pouze v rozsahu, v němž podpírají nebo doplňují žalobní důvody či argumenty výslovně uvedené žalobkyněmi v samotném textu jejich písemností, a kde je možné přesně určit, které ze skutečností obsažených v této příloze podpírají nebo doplňují uvedené žalobní důvody či argumenty (v tomto smyslu viz rozsudek Tribunálu ze dne 17. září 2007, Microsoft v. Komise, T-201/04, Sb. rozh. s. II-3601, bod 99).

- 270 Mimoto Tribunálu nepřísluší vyhledávat a určovat v přílohách žalobní důvody a argumenty, které by mohl pokládat za důvody představující základ žaloby, neboť přílohy mají čistě důkazní a pomocnou funkci (rozsudky Tribunálu ze dne 7. listopadu, Cipeke v. Komise, T-84/96, Sb. rozh. s. II-2081, bod 34, a ze dne 21. března 2002, Joynson v. Komise, T-231/99, Sb. rozh. s. II-2085, bod 154).
- 271 Tento výklad článku 21 statutu Soudního dvora a čl. 44 odst. 1 písm. c) jednacího řádu Tribunálu se rovněž vztahuje na repliku (rozsudek Microsoft v. Komise, bod 269 výše, bod 95), stejně jako na žalobní důvody a námitky uvedené ve spisech (rozsudky Tribunálu ze dne 12. ledna 1995, Viho v. Komise, T-102/92, Sb. rozh. s. II-17, bod 68, a ze dne 30. ledna 2007, France Télécom v. Komise, bod 268 výše, bod 166, potvrzený v rámci kasačního opravného prostředku rozsudkem ze dne 2. dubna 2009, France Télécom v. Komise, bod 268 výše).
- 272 Žalobkyně se v projednávané věci spokojila s obecným tvrzením, že snahy Komise o popření příkladů uvedených žalobkyní k prokázání, že nemohla ovlivňovat společnost Weichert takovým způsobem, jak si přála, jsou „málo přesvědčivé“. V replice se vyjádřila ke dvěma argumentům Komise a ve zbývající části odkázala na přílohu C.1 repliky pro podrobnější vysvětlení, která neměla možnost kvůli „omezení počtu stran“ předložit v hlavní části svého spisu.
- 273 Je třeba uvést, že natolik lakonická formulace námítky neumožňuje Tribunálu případně rozhodnout bez dalších podpůrných informací a je v rozporu s čistě důkazní a pomocnou funkcí příloh, aby tyto mohly sloužit k podrobnému prokázání tvrzení, jež nebylo v žalobě uvedeno dostatečně jasně a přesně (rozsudek ze dne 30. ledna 2007, France Télécom v. Komise, bod 268 výše, bod 204).
- 274 Zatímco vyjádření uvedená žalobkyní v odpovědi na argumenty Komise týkající se jednání společnosti Weichert při určování referenčních cen s ohledem na očekávání společnosti Del Monte a ustanovení advokátů k podání žalob proti této posledně uvedené společnosti musely být a byly zohledněny v rámci posouzení jednání společnosti Weichert, nemůže tomu tak být co se týče přílohy C 1 repliky, která musí být odmítnuta jako nepřípustná.
- 275 Kromě toho je třeba zdůraznit, že označení jednoduchých doplňujících písemných vyjádření žalobkyně, která představují pouhé rozšíření spisu účastníka řízení, jakožto příloh, není v souladu s charakteristickou vlastností přílohy, tedy s její čistě důkazní a pomocnou funkcí.
- 276 Z předcházejících úvah vyplývá, že Komise se správně domnívala, že jsou společnosti Del Monte a Weichert součástí stejné hospodářské jednotky a že správně přičetla prvně uvedené společnosti odpovědnost za protiprávní jednání, jehož se dopustila naposled uvedená společnost.

K nesprávnosti výroku napadeného rozhodnutí

- 277 Žalobkyně tvrdí, že čl. 1 písm. h) a článek 3 napadeného rozhodnutí jsou v rozporu s článkem 81 ES v rozsahu, v němž Komise došla k závěru, že žalobkyně porušila toto ustanovení tím, že se „účastnila na jednání ve vzájemné shodě“ a ne jen tím, že je „společně a nerozdílně“ odpovědná za pokutu uloženou společnosti Weichert. Komise v napadeném rozhodnutí zjevně překročila pravomoci, které jí

byly svěřeny na základě článku 7 nařízení č. 1/2003, v rozsahu, ve kterém uložila žalobkyni, aby ukončila protiprávní jednání, kterého se nikdy neúčastnila. Ustanovení předmětného napadeného rozhodnutí rovněž porušují článek 253 ES pro zjevný rozpor mezi výrokem napadeného rozhodnutí a „preambulí“, ve které Komise prohlásila, že neshledala, že by žalobkyně porušila článek 81 ES. Nesprávnost výroku napadeného rozhodnutí ji vystavuje riziku žaloby na náhradu škody před vnitrostátním soudem.

278 Co se týče žalobního důvodu vycházejícího z porušení článku 253 ES, je třeba připomenout, že odůvodnění aktu musí být logické a zejména nesmí obsahovat vnitřní rozpory, které by byly na překážku správnému porozumění důvodům, na kterých je tento akt založen (v tomto smyslu viz rozsudek *Elf Aquitaine v. Komise*, bod 51 výše, bod 151).

279 Rozpor v odůvodnění rozhodnutí je porušením povinnosti vyplývající z článku 253 ES, které může mít dopad na platnost předmětného aktu, prokáže-li se, že osoba, již je tento akt určen, není kvůli tomuto rozporu schopna se zcela či zčásti seznámit se skutečnými důvody rozhodnutí, a že je tudíž výrok rozhodnutí zcela či zčásti právně nepodložený (rozsudky Tribunálu ze dne 24. ledna 1995, *Tremblay a další v. Komise*, T-5/93, Sb. rozh. s. II-185, bod 42, a ze dne 30. března 2000, *Kish Glass v. Komise*, T-65/96, Sb. rozh. s. II-1885, bod 85).

280 V napadeném rozhodnutí Komise nejprve posuzovala výměny informací mezi společnostmi Chiquita a Dole a dále mezi společnostmi Dole a Weichert s ohledem na zákaz uvedený v článku 81 ES. V bodě 359 odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise došla k následujícímu závěru:

„Společnosti Chiquita, Dole a Weichert se dopustily jediného a pokračujícího protiprávního jednání porušujícího článek 81 ES, které spočívalo v určování cen a výměně referenčních cen čerstvých banánů [v] severní Evropě. Výčet subjektů, které jsou odpovědné za toto protiprávní jednání, je uveden v kapitole 6 tohoto rozhodnutí.“

281 V předmětné kapitole Komise dále uplatňuje ustálenou judikaturu, podle níž protisoutěžní jednání podniku může být přičteno jiné společnosti, pokud své jednání na trhu neurčovala samostatně, ale v zásadě uplatňovala pokyny vydané posledně uvedenou společností, s ohledem zejména na hospodářské a právní vazby, které je spojují. Komise připomíná, že pokud dceřiná společnost neurčuje samostatně své jednání na trhu, podnik, který řídil její strategii na trhu, s ní vytváří jednu hospodářskou jednotku a může být shledán odpovědným za protiprávní jednání z důvodu, že je součástí téhož podniku. (body 362 a 363 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

282 Komise poté, co posoudila a zohlednila jednotlivé skutečnosti týkající se vztahu mezi společnostmi Del Monte a Weichert, měla za to, že společnost Weichert vytváří se společností Del Monte hospodářský celek v rozsahu, v němž prvně uvedený podnik neurčoval své chování na trhu samostatně (bod 432 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Došla k závěru, že je třeba shledat společnosti „[Del Monte] a [Weichert] společně a nerozdílně odpovědnými za účast společnosti Weichert na protiprávním jednání, ke kterému došlo v době od 1. ledna 2000 do 31. prosince 2002“ (bod 433 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

283 Ve výroku napadeného rozhodnutí Komise učinila v čl. 1 písm. h) závěr, že společnost Del Monte je jednou ze společností, které „porušily článek 81 [ES] tím, že se podílela na jednání ve vzájemné shodě, spočívajícím v koordinování referenčních cen banánů“. V článku 3, ve spojení s čl. 1 písm. h), Komise žádá společnost Del Monte, aby „okamžitě ukončila předmětné protiprávní jednání [, uvedené v článku 1], pokud tak ještě neučinila“.

284 Toto připomenutí obsahu napadeného rozhodnutí neodhaluje žádný vnitřní rozpor, který by mohl narušit správné porozumění důvodům, na kterých je tento akt založen, a konkrétně skutečnosti, že Komise stanovila odpovědnost společnosti Del Monte.

- 285 Žalobní důvod vycházející z porušení článku 253 ES tedy musí být zamítnut.
- 286 Pokud se jedná o tvrzení žalobkyně vycházející z porušení článku 81 ES, toto je založeno na stejné argumentaci, kterou žalobkyně uplatnila na podporu námitky, vycházející z porušení formálních náležitostí, tedy na skutečnosti, že Komise ve výroku aktu dospěla k závěru, že společnost Del Monte porušila toto ustanovení, ačkoliv předtím prohlásila, že neshledala, že by tato společnost porušila článek 81 ES. Žalobkyně dodává, že Komise zjevně překročila pravomoci, kterými je nadána na základě článku 7 nařízení č. 1/2003 v rozsahu, ve kterém jí tato nařídila ukončit protiprávní jednání, kterého se neúčastnila.
- 287 Je třeba konstatovat, že tato argumentace se zakládá na chybném předpokladu a musí být odmítnuta.
- 288 Žalobkyně totiž byla osobně odsouzena za protiprávní jednání, o němž se má za to, že se jej ona sama dopustila, z důvodu ekonomických a právních vazeb, které ji spojují se společností Weichert a které jí umožnily určovat jednání této posledně uvedené na trhu (v tomto smyslu viz rozsudky Imperial Chemical Industries v. Komise, bod 50 výše, bod 141, a Metsä-Serla a další v. Komise, bod 54 výše, body 28 a 34).
- 289 S tímto rozhodnutím byla kromě toho žalobkyně, která sama ve svých písemnostech cituje relevantní judikaturu uvedenou v bodě 288 výše, dokonale seznámena.
- 290 Je třeba nakonec uvést, že žalobkyně tvrdí, že je pro ni nemožné respektovat článek 3 napadeného rozhodnutí, neboť ona nemůže ukončit případné protiprávní jednání společnosti Weichert.
- 291 V tomto ohledu stačí podotknout – na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně – že článek 3 napadeného rozhodnutí jí neukládá, aby ukončila případné protiprávní jednání společnosti Weichert, pokud již nad ní nevykonává kontrolu. Tím, že Komise nařídí podnikům, které se podílely na kartelové dohodě, aby neopakovaly a ukončily všechny akty a jednání uvedené v článku 1 napadeného rozhodnutí, poukazuje jen na následky, které pro jejich budoucí jednání, vyplývají ze zjištění protiprávnosti uvedeného v článku 1 napadeného rozhodnutí (v tomto smyslu viz rozsudek Tribunálu ze dne 30. září 2009, Hoechst v. Komise, T-161/05, Sb. rozh. s. II-3555, bod 193).
- 292 Navíc čl. 3 první pododstavec napadeného rozhodnutí upřesňuje, že společnosti jsou povinny podle něj jednat pouze v případě, že protiprávní jednání dosud neukončily. V důsledku výše uvedeného, se na žalobkyni tento příkaz napadeného rozhodnutí nevztahuje, pokud ke dni napadeného rozhodnutí ukončila účast na jednání ve vzájemné shodě, spočívajícím v koordinování referenčních cen banánů.

K existenci jednání ve vzájemné shodě s protisoutěžním cílem

- 293 Žalobkyně za podpory vedlejší účastnice tvrdí, že Komise chybně použila článek 81 ES, když v projednávané věci dospěla k závěru, že došlo k jednání ve vzájemné shodě s protisoutěžním cílem.

K pojmu jednání ve vzájemné shodě s protisoutěžním cílem

- 294 Vedlejší účastnice tvrdí, že podle judikatury a rozhodovací praxe Komise není výměna informací mezi konkurenty jako taková zakázána. S odkazem na rozsudek francouzského Cour de cassation (kasační soud) společnost Weichert tvrdí, že přísluší Komisi, aby prokázala konkrétní protisoutěžní účinky výměny informací, což v projednávané věci nečinila. Rovněž uvádí, že Komise neprokázala právně dostačujícím způsobem, že vedlejší účastnice byla účastníkem jednání ve vzájemné shodě se společností Dole, neboť napadené rozhodnutí neobsahuje žádnou zmínku o souladu projevu vůle mezi ní a společností Dole nebo o existenci společného postupu těchto dvou společností.

- 295 Ze znění napadeného rozhodnutí vyplývá, že Komise vytýká podnikům, jimž bylo toto rozhodnutí určeno, koordinaci referenčních cen banánů prostřednictvím výměny informací, kvalifikovaných v projednávaném případě jako dvoustranné kontakty před stanovením cen, což vykazuje znaky jednání ve vzájemné shodě týkajícího se určování cen s cílem omezit hospodářskou soutěž ve smyslu článku 81 ES (viz zejména body 1, 54, 261 a 271 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 296 Na prvním místě je třeba připomenout, že pojmy „dohoda“, „rozhodnutí sdružení podniků“ a „jednání ve vzájemné shodě“ zahrnují ze subjektivního hlediska formy koluze, které mají stejnou povahu a odlišují se pouze svou intenzitou a formami, ve kterých se projevují (v tomto smyslu viz rozsudek Soudního dvora ze dne 8. července 1999, Komise v. Anic Partecipazioni, C-49/92 P, Recueil, s. I-4125, bod 131).
- 297 Pokud jde o definici jednání ve vzájemné shodě, Soudní dvůr shledal, že takové jednání představuje formu koordinace mezi podniky, která ač nedospěla až k uzavření dohody ve vlastním slova smyslu, vědomě nahrazuje rizika hospodářské soutěže praktickou spoluprací mezi podniky (rozsudky Soudního dvora Suiker Unie a další v. Komise, bod 151 výše, bod 26; ze dne 31. března 1993, Ahlström Osakeyhtiö a další v. Komise, C-89/85, C-104/85, C-114/85, C-116/85, C-117/85 a C-125/85 až C-129/85, Sb. rozh. s. I-1307, bod 63, a ze dne 4. června 2009, T-Mobile Netherlands a další, C-8/08, Sb. rozh. s. I-4529, bod 26).
- 298 Pojem jednání ve vzájemné shodě zahrnuje, kromě spolupráce mezi dotčenými podniky, chování na trhu navazující na tuto spolupráci a příčinnou souvislost mezi těmito dvěma skutečnostmi. V tomto ohledu je třeba předpokládat – neexistuje-li důkaz o opaku, který jsou povinny předložit zúčastněné subjekty – že podniky, které jednájí ve vzájemné shodě a které na trhu nadále působí, zohledňují při určování svého chování na trhu informace, které si vyměnily se svými konkurenty. Bude tomu tak tím spíše, jednájí-li ve vzájemné shodě pravidelně během dlouhého období (rozsudky Soudního dvora ze dne 8. července 1999, Hüls v. Komise, C-199/92 P, Sb. rozh. s. I-4287, body 161 až 163, a T-Mobile Netherlands a další, bod 297 výše, bod 51).
- 299 Z judikatury vyplývá, že pojem dohody ve smyslu čl. 81 odst. 1 ES vychází z vyjádření společné vůle zúčastněnými podniky jednat na trhu stanoveným způsobem (rozsudek Komise v. Anic Partecipazioni, bod 296 výše, bod 130).
- 300 S přihlédnutím k těmto definicím je irelevantní námitka vedlejší účastnice, spočívající v neexistenci zmínky v napadeném rozhodnutí o souladu projevu vůle mezi ní a společností Dole nebo o existenci společného postupu těchto dvou společností, neboť její předmětné jednání bylo právně kvalifikováno specificky jako jednání ve vzájemné shodě, a ne jako protisoutěžní dohoda.
- 301 Na druhém místě pokud jde o podmínky, za kterých lze mít za to, že je výměna informací mezi konkurenty v rozporu s pravidly hospodářské soutěže, je třeba připomenout, že kritéria koordinace a spolupráce zakládající jednání ve vzájemné shodě je třeba chápat ve světle koncepce vlastní ustanovením Smlouvy týkajícím se hospodářské soutěže, podle níž musí každý hospodářský subjekt určovat politiku, kterou zamýšlí uplatňovat na společném trhu, samostatně (rozsudky Soudního dvora Suiker Unie a další v. Komise, bod 151 výše, bod 173; ze dne 14. července 1981, Züchner, 172/80, Sb. rozh. s. 2021, bod 13; Ahlström Osakeyhtiö a další v. Komise, bod 297 výše, bod 63; ze dne 28. května 1998, Deere v. Komise, C-7/95 P, Sb. rozh. s. I-3111, bod 86, a T-Mobile Netherlands a další, bod 297 výše, bod 32).
- 302 Ačkoliv tento požadavek samostatnosti nevylučuje právo hospodářských subjektů rozumně se přizpůsobit existujícímu nebo očekávanému chování svých konkurentů, brání striktně všem přímým nebo nepřímým kontaktům mezi těmito subjekty – které by mohly ovlivnit tržní chování skutečného nebo potenciálního konkurenta či takovému konkurentovi odhalit tržní chování, o kterém tyto subjekty rozhodly, že jej budou samy na tomto trhu uskutečňovat nebo které na tomto trhu uskutečňovat zamýšlí – jestliže je cílem nebo výsledkem těchto kontaktů dosažení podmínek hospodářské soutěže,

kteř s přihlédnutím k povaze výrobků nebo poskytovaných služeb, významu a množství podniků, jakož i objemu uvedeného trhu, neodpovídají obvyklým podmínkám relevantního trhu (v tomto smyslu viz rozsudky Suiker Unie a další v. Komise, bod 151 výše, bod 174; Züchner, bod 301 výše, bod 14; Deere v. Komise, bod 301 výše, bod 87, a T-Mobile Netherlands a další, bod 297 výše, bod 33).

- 303 Z toho vyplývá, že výměna informací mezi soutěžiteli může být v rozporu s pravidly hospodářské soutěže, pokud snižuje nebo odstraňuje stupeň nejistoty ohledně fungování relevantního trhu, a tím vede k omezení hospodářské soutěže mezi podniky (rozsudky Soudního Dvora Deere v. Komise, bod 301 výše, bod 90; ze dne 2. října 2003, Thyssen Stahl v. Komise, C-194/99 P, Sb. Rozh. s. I-10821, bod 81, a T-Mobile Netherlands a další, bod 297 výše, bod 35).
- 304 Pokud jde o rozlišení mezi jednáními ve vzájemné shodě s protisoutěžním cílem a těmi s protisoutěžním účinkem, je třeba připomenout, že protisoutěžní cíl a účinek nejsou kumulativními, ale alternativními podmínkami pro posouzení, zda jednání spadá pod zákaz uvedený v čl. 81 odst. 1 ES. Podle judikatury ustálené od rozsudku Soudního dvora ze dne 30. června 1966, LTM (56/65, Recueil, s. 337, 359), vede alternativní povaha této podmínky, vyznačená užitím spojky „nebo“, nejdříve k nutnosti posoudit samotný cíl jednání ve vzájemné shodě s ohledem na hospodářský kontext, ve kterém má být jednání uplatňováno. Nicméně v případě, že analýza obsahu tohoto jednání ve vzájemné shodě neodhalí dostatečný stupeň škodlivosti ve vztahu k hospodářské soutěži, je pak třeba přezkoumat jeho účinky a, aby toto jednání podléhalo zakazu, musí existovat skutečnosti prokazující, že hospodářská soutěž byla ve značné míře buď vyloučena, nebo omezena či narušena (v tomto smyslu viz rozsudky Soudního dvora ze dne 20. listopadu 2008, Beef Industry Development Society a Barry Brothers, C-209/07, Sb. rozh. s. I-8637, bod 15, a T-Mobile Netherlands a další, bod 297 výše, bod 28).
- 305 Pro posouzení, zda je jednání ve vzájemné shodě zakázáno čl. 81 odst. 1 ES, je tedy zohlednění jeho konkrétních účinků nadbytečné jeví-li se, že jeho cílem je vyloučení, omezení nebo narušení hospodářské soutěže na společném trhu (v tomto smyslu viz rozsudky Soudního dvora ze dne 13. července 1966, Consten a Grundig v. Komise, 56/64 a 58/64, Recueil, s. 429, 496, ze dne 21. září 2006, Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied v. Komise, C-105/04 P, Sb. rozh. s. I-8725, bod 125, a Beef Industry Development Society et Barry Brothers, bod 304 výše, bod 16). Rozlišení mezi „svým cílem protiprávními jednáními“ a „svým výsledkem protiprávními jednáními“ vychází z okolnosti, že některé formy koluzí mezi podniky mohou být považovány za škodlivé pro řádné fungování normální hospodářské soutěže již ze své povahy (rozsudek Beef Industry Development Society a Barry Brothers, bod 304 výše, bod 17, a T-Mobile Netherlands a další, bod 297 výše, bod 29).
- 306 K tomu, aby mělo jednání ve vzájemné shodě protisoutěžní cíl, postačuje, že může vyvolat negativní účinky na hospodářskou soutěž. Jinými slovy musí být s ohledem na právní a hospodářský kontext, do kterého spadá, pouze prakticky způsobilé vyloučit, omezit nebo narušit hospodářskou soutěž na společném trhu. Otázka, zda a v jaké míře skutečně k takovým účinkům dojde, může mít význam jen pro výpočet výše pokut a posouzení práv na náhradu škody (rozsudek T-Mobile Netherlands a další, bod 297 výše, bod 31).
- 307 Vzhledem k tomu, že v projednávaném případě Komise dospěla k závěru, že kontakty před stanovením cen mezi dotčenými podniky vedly k jednání ve vzájemné shodě, neboť měly protisoutěžní cíl, nebyla v souladu s výše uvedenou judikaturou povinna zkoumat účinky dotčeného jednání k učinění závěru, že došlo k porušení článku 81 ES.
- 308 Tvrzení vedlejší účastnice, podle něhož přísluší Komisi nutně prokázat konkrétní protisoutěžní účinky předmětné výměny informací, tedy musí být odmítnuto, přičemž je třeba podotknout, že odkaz na rozhodnutí vnitrostátního soudu, které ostatně nebylo předloženo při jednáních, je zcela irelevantní.

309 Tribunálu přísluší ověřit, že lze mít za to, že se při dvoustranných kontaktech před stanovením cen, ke kterým došlo mezi předmětnými podniky a které se týkaly referenčních cen banánů, jednalo o určování cen a že tyto kontakty zakládaly jednání ve vzájemné shodě s protisoutěžním cílem ve smyslu článku 81 ES.

K obsahu vytýkaných kontaktů

310 Žalobkyně uvádí tvrzení Komise, že „posoudila cíl kartelové dohody při zohlednění jejího smyslu a obsahu“, ale není schopna v tomto ohledu citovat sebemenší konkrétní výrok. Dodává, že tvrzení Komise, podle něhož bylo předmětem dotyčných kontaktů ovlivnění výše cen, je málo hodnověrné vzhledem k tomu, že jednání mezi společnostmi Weichert a Dole neumožňovala sebemenší koordinaci na týdenní bázi, vzhledem k tomu, že se dotýkala vývoje referenčních cen „při určitých příležitostech“ nebo „výjimečně“ a zbytek času „celkových podmínek na trhu“ nebo „podmínek na trhu“, jež zahrnovaly jakýkoliv předmět od atmosférických podmínek v Evropě až po řečnění o odvětví banánů.

311 Vedlejší účastnice uvádí – kromě skutečnosti, že Komise v napadeném rozhodnutí nerozlišuje kontakty před stanovením cen mezi společnostmi Chiquita a Dole od těch, které uskutečnila se společností Dole vedlejší účastnice – že neexistuje žádný důkaz, který by popisoval jejich obsah, z doby těchto kontaktů, jež byly pouhými výměnami názorů o obecných podmínkách na trhu, týkajících se obecné a veřejně přístupných informací, přičemž nedošlo k výměně žádných důvěrných, citlivých či individualizovaných údajů. Komise se snažila popsat kontakty jako jednání ve vzájemné shodě pouze z důvodu, že se týkaly „prvků určování cen“, což by vedlo k tomu, že by byly všechny legitimní výměny informací postaveny na roveň jednáním ve vzájemné shodě.

312 Na prvním místě, ač není nezbytné se vyjádřit k přípustnosti námitky vycházející z neexistence konkrétního posouzení kontaktů před stanovením cen mezi společnostmi Weichert a Dole, jež byla rozporovaná Komisí jakožto údajně měnící rámec sporu, jak byl popsán v písemnostech hlavních stran sporu, postačuje uvést, že tato námitka není skutkově podložena (v tomto smyslu viz rozsudek Tribunálu ze dne 15. června 2005, Regione autonoma della Sardegna v. Komise, T-171/02, Sb. rozh. s. II-2123, bod 155).

313 Komise v bodě 4.4.4 napadeného rozhodnutí popsala a zvláště rozlišila obsahy kontaktů před stanovením cen mezi společnostmi Dole a Chiquita na jedné straně (body 149 až 182 odůvodnění napadeného rozhodnutí) a mezi společnostmi Weichert a Dole na straně druhé (body 183 až 197 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

314 Poté, co zdůraznila, že k předmětným dvoustranným kontaktům došlo telefonicky a že ji dotčené podniky informovaly, že z nich nemají ani poznámky ani zprávy, Komise uvedla, že k tomu, aby dostatečně přesně popsala obsah předmětných dvoustranných kontaktů, vycházela z prohlášení uvedených společností a z dokumentů pocházejících z doby rozhodné z hlediska skutkového stavu.

315 Pokud se jedná o dvoustranné kontakty mezi společnostmi Dole a Weichert, prvně uvedený podnik prohlásil, jak vyplývá z bodu 183 odůvodnění napadeného rozhodnutí a odpovědi společnosti Dole na žádost o informace ze dne 30. března 2006, že se týkaly „obecné rozpravy o podmínkách na trhu (současný a očekávaný vývoj) a celkových objemů trhu“ a že ve středu odpoledne probíhaly rozhovory o tom, jak ona a společnost Weichert „viděly situaci na trhu během probíhajícího týdne a jak si myslely, že by se mohl trh vyvíjet v průběhu následujícího týdne“. Společnost Dole doplnila následující:

„Předpokládaná poptávka na trhu byla hodnocena v rámci diskuse o situaci na trhu (tj. o otázce, zda se v přístavech nacházely předpokládané nadměrné zásoby přebytečných dovozů nebo zda banány ze zásob žlutých banánů u subjektů provádějících dozrávání nebyly nakupovány z důvodu klesající poptávky spotřebitelů).“

³¹⁶ Komise rovněž v bodech 184 a následujících odůvodnění napadeného rozhodnutí odkazuje na další relevantní prohlášení společností Dole a Weichert:

„(184) Společnost Dole uvádí, že „na základě jejich diskusí o podmínkách na trhu rovněž hovořili o pravděpodobnosti celkového růstu na trhu nebo poklesu ceny banánů nebo o tom, zda ceny zůstanou v podstatě stejné. Kromě toho se mohli rovněž bavit o svých názorech na možné změny »ceny Aldi« [...].“

[...]

(186) Společnost Dole prohlašuje, že jí konkurenti občas volali, aby se pokusili ověřit požadavky zákazníků, pokud jde o vývoj trhu. „Například zda se společnost Dole reálně chystala k propagační činnosti v určité konkrétní zemi.“

(187) Společnost Dole v odpovědi na žádost o informace připouští, že při určitých příležitostech také konkrétně společnosti Weichert odhalila „možný vývoj své nabídky“. Společnost Dole prohlašuje, že, když p. S. (Dole) komunikoval se svými kontaktními osobami ve společnosti Weichert, „společnost Weichert se rovněž pravidelně, byť ne každý týden, ptala na možný vývoj nabídky pro následující týden. Pokud již v té době měla společnost Dole představu o referenční ceně pro další týden, odpověděla.“

(188) Společnost Weichert v odpovědi na žádost o informace tvrdí, že dvoustranné kontakty se společností Dole „o celkových podmínkách na trhu“ byly „velmi obecnými konverzacemi bez předem daného nebo připravovaného pořadu jednání, během nichž se mohly diskuse zaobírat jedním nebo více z následujících témat: vnímání trhu, budoucí vývoj trhu, atmosférické podmínky v Evropě, atmosférické podmínky v zemích produkujících banány, dovoz banánů do EHP, úroveň poptávky na trhu, vývoj poptávky na trhu, prodejní situace na maloobchodní úrovni, prodejní situace u subjektů provádějících dozrávání ovoce, otázky regulace jako například možné úpravy režimu banánů ve Společenství nebo obecné hovory o odvětví (odchod zaměstnanců nebo nové přijímání zaměstnanců, společné podniky / ohlášená převzetí atd.)“ [...]

(189) Společnost Weichert navíc prohlašuje, že „při některých příležitostech společnost Dole volala společnosti Weichert, aby si s ní vyměnila názory na celkové podmínky panující na trhu a výjimečně též názory na možný vývoj oficiálních cen předtím, než si ve čtvrtek oficiální ceny mezi sebou sdělili dovozci banánů.“

(190) V odpovědi na oznámení námitek společnost Dole tvrdí, že se společnost Weichert někdy „ptala na možný vývoj nabídky pro následující týden, jakožto na měřítko, podle něhož mohla společnost Weichert určit přesnost svých vlastních odhadů“ [...]

[...]

(195) [...]Společnost Dole v odpovědi na žádost o informace prohlašuje, že účelem kontaktů byla výměna informací s cílem umožnit dovozcům lépe ohodnotit podmínky na trhu. Za použití obecných informací nebo obecných názorů týkajících se trhu získaných při kontaktech společnost Dole odhadovala pravděpodobnou poptávku na trhu, pravděpodobnou nabídku připravenou pro uspokojení poptávky a soulad původní představy společnosti Dole o ceně se skutečnými podmínkami na trhu.“ [...]

³¹⁷ Na základě výslovných prohlášení dotčených podniků se Komise mohla domnívat, že společnosti Dole a Weichert, stejně jako společnosti Dole a Chiquita, projednávaly při svých jednotlivých kontaktech podmínky nabídky a poptávky, nebo jinými slovy faktory ovlivňující ceny, tj. faktory, jež jsou důležité

pro stanovení referenčních cen pro nadcházející týden, a probíraly vývoj cen nebo údaje o referenčních cenách pro nadcházející týden nebo si tyto informace sdělovaly před stanovením těchto referenčních cen (body 148, 182 a 196 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

- 318 Komise tyto výměny informací zahrnuje pod generické označení kontakty před stanovením cen a uvedla, že se tyto „v některých případech“ týkaly budoucího vývoje cen a údajů o referenčních cenách pro nadcházející týden (bod 266 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Kontakt před stanovením cen tedy odpovídá výměně informací týkající se jednoho či druhého druhu dotčených informací a, *a fortiori*, obou druhů informací.
- 319 Je vhodné v tomto ohledu připomenout obsah následujícího prohlášení společnosti Dole: „[...] na základě jejich rozhovorů o podmínkách na trhu [dotčení zaměstnanci] rovněž hovořili o pravděpodobnosti obecného růstu nebo poklesu ceny banánů na trhu, nebo zda se ceny v podstatě nezmění. Kromě [toho] mohli rovněž diskutovat o svých názorech na to, jak se může proměnit cena Aldi [...]“ (bod 184 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Toto prohlášení poukazuje na vztah mezi rozhovory o faktorech ovlivňujících ceny a rozhovory o vývoji cen, což Komisi umožňuje konstatovat, že účastníci všech kontaktů věděli, že tyto mohly vyústit v rozhovory nebo odhalení tohoto druhu a že se jich navzdory tomu účastnili (bod 269 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 320 Na druhém místě z bodů 136, 149 a 185 odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že údaje týkající se předpokládaných objemů dovozu do severní Evropy již byly vzájemně sděleny předtím, než došlo ke kontaktům před stanovením cen. Objem dovozů dotčených podniků tak nebyl při uvedených kontaktech probírán, ledaže by byla očekávána významná změna nebo nepravidelnost předpokládaných dovozů, zejména z důvodu zadržení lodí. Toto konstatování Komise není ostatními účastníky řízení zpochybňováno.
- 321 Na třetím místě je třeba uvést, že mezi tématy, kterými se zabývaly společnosti Dole a Weichert při svých dvoustranných jednáních, se podle společnosti Weichert vyskytovala úroveň poptávky na trhu, vývoj poptávky na trhu, prodejní situace na maloobchodní úrovni a prodejní situace u subjektů provádějících dozrávání ovoce. Společnost Dole rovněž uvedla, že její výměny informací se společností Weichert se týkaly podmínek na trhu, tedy současného a očekávaného vývoje, upřesňující, že „předpokládaná poptávka na trhu byla hodnocena v rámci diskuse o situaci na trhu (jako je diskuse o otázce, zda se v přístavech nacházely předpokládané nadměrné zásoby přebytečných dovozů nebo zda nebyly banány ze zásob žlutých banánů u subjektů provádějících dozrávání objednávané supermarketem z důvodu klesající poptávky spotřebitelů)“ (bod 183 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Žalobkyně a vedlejší účastnice netvrdí, že se tyto výměny týkaly informací dostupných na trhu. Je tomu tak rovněž v případě diskuzí o propagačních akcích nebo o událostech majících vliv na přepravu zboží směřujícího do severoevropských přístavů.
- 322 V odpovědi na vyjádření společností Dole a Weichert Komise skutečně sama připustila, že informace probírané stranami „mohly být získány z jiných zdrojů“ (body 160 a 189 odůvodnění napadeného rozhodnutí), což se může týkat meteorologických podmínek uváděných společnostmi Dole a Weichert v rámci popisu dvoustranných kontaktů.
- 323 Nadále však platí, že názor společností Dole nebo Weichert na tu či onu informaci významnou pro podmínky nabídky nebo poptávky, jež mohla být získána jinak než prostřednictvím rozhovorů s dotčenými podniky, a na její dopad na vývoj trhu nepředstavuje bez dalšího veřejně dostupnou informaci.
- 324 V každém případě zjištění Komise v bodech 160 a 189 odůvodnění napadeného rozhodnutí není samo o sobě neslučitelné s jejím závěrem ohledně protisoutěžního cíle předmětného jednání, který byl založen na celkovém posouzení tohoto jednání.

325 Z předcházejících úvah vyplývá, že argumentace žalobkyně a vedlejší účastnice týkající se obsahu dotyčných kontaktů není s to prokázat protiprávnost napadeného rozhodnutí a musí být odmítnuta.

K účastníkům výměn informací a k jejich všeobecné známosti

326 Vedlejší účastnice tvrdí, že její kontakty se společností Dole byly na trhu známy, a to jak subjektům provádějícím dozrávání ovoce, tak i supermarketům, a že Komise nechala v napadeném rozhodnutí bez povšimnutí, že informace o trhu sdílela se svými zákazníky. Komise tedy nezohlednila skutečnost, že výměna informací byla „rozšířena mezi třetími stranami“, ačkoliv podle judikatury by výměna informací, která je rovněž přístupná zákazníkům, hospodářskou soutěž spíše podpořila, než že by ji oslabil.

327 Na prvním místě, vedlejší účastnice odkazuje na bod 64 své odpovědi na žádost Komise o informace ze dne 10. února 2006, ve kterém uvádí, že ve čtvrtek pozdě dopoledne, poté co o nich bylo rozhodnuto, sdělovala referenční ceny ostatním dovozcům, toto jednání bylo zohledněno Komisí v napadeném rozhodnutí a nelze jej zaměňovat s kontakty před stanovením cen, ke kterým docházelo ve středu před stanovením předmětných cen.

328 Na druhém místě vedlejší účastnice odkazuje na dopisy zákazníků, které byly předloženy ve správním řízení nebo vyhotoveny po přijetí napadeného rozhodnutí, přičemž přípustnost těchto posledně uvedených je rozporována Komisí na základě judikatury, podle níž legalita aktu musí být v rámci žaloby na neplatnost podané na základě článku 230 ES posouzena na základě skutkového a právního stavu, který existoval v době přijetí aktu.

329 Pokud se jedná o dopisy předložené ve správním řízení, je nutno konstatovat, že jsou všechny stejného znění, s výjimkou dopisu od p. D. jménem společnosti I., a že se vyznačují neurčitostí.

330 Jak na jedné straně uvedli dotčení zákazníci, bylo dobře známo, že si společnost Weichert a další dovozci banánů po mnoho let vyměňovali informace o objemech dovezených banánů a o oficiálních cenách.

331 Kromě toho, že obeznámení s výměnou informací mezi dovozci není založeno na žádném přímém zjištění, ale pouze na veřejné zvěsti, vyplývá z dopisů zákazníků, na které odkazovala vedlejší účastnice, že se tato výměna informací týkala zejména oficiálních cen, formulace, jež mohla zahrnovat výměny informací o výše uvedených cenách, ke kterým docházelo ve čtvrtek ráno po jejich stanovení dovozci předcházejícího dne.

332 Na druhou stranu dotčení zákazníci tvrdí, že měli „přístup k vyměněným informacím“, aniž by poukazovali na jednání s dovozci, a uvádějíce jako jediný příklad přístup k týdennímu seznamu dovozů banánů na internetové stránce společnosti Weichert.

333 Je třeba v této fázi připomenout, že Komise v bodě 106 odůvodnění napadeného rozhodnutí poukázala na skutečnost, že společnosti, jimž bylo rozhodnutí určeno, prohlásily, že ve čtvrtek ráno sdělovaly svým zákazníkům referenční ceny, které se v odvětví rychle rozšiřovaly a které byly následně sděleny odbornému tisku, což ani žalobkyně ani vedlejší účastnice nezpochybnily.

334 Pokud jde o dopis pocházející od p. D., jménem společnosti I., tento neobsahuje žádný odkaz na rozhovory se společností Weichert týkající se referenčních cen, dotyčný se omezil na tvrzení, že mu nechyběly informace o předpokládaných týdenních množstvích banánů v Evropě, získávané v minulosti díky konzultaci internetové stránky společnosti Weichert, neboť tyto informace byly užívány pouze k seznámení se se „jmény lodí“, jež příplouvaly do jednotlivých evropských přístavů, a že tato informace byla napříště získávána voláním dodavatelům.

- 335 Kromě nízké důvěryhodnosti takového prohlášení s ohledem na povahu údajně vyhledávané informace, je nutno zmínit, že dotyčný tvrdí, že celkové množství nebo individuální množství jednotlivých společností bylo irelevantní vzhledem k vývoji na trhu, zatímco ostatní zákazníci uvádí, že využívají informace o týdenních dovozech banánů „k lepšímu posouzení a srovnání cen dodavatelů, včetně společnosti Weichert“.
- 336 Navíc je nesporné, že jeden ze svědků, v daném případě p. M., je zaměstnancem společnosti Weichert od 1. října 2002, podílel se na kontaktech před stanovením cen (bod 65 odůvodnění napadeného rozhodnutí) a byl adresátem několika dopisů od zákazníků předložených při jednáních.
- 337 Pokud se jedná o dopisy předložené po přijetí napadeného rozhodnutí, je třeba konstatovat, že byly předloženy těmi osobami, které napsaly dopisy předložené v průběhu správního řízení, včetně p. M., a jsou všechny opět stejného znění, přičemž svědeckví byla zjevně přeformulována k přímějšímu zpochybnění zjištění Komise.
- 338 Dotčení zákazníci poukazují na výměnu názorů mezi dodavateli o „tendencích a obecných podmínkách na trhu“ při „některých příležitostech“, v „různých okamžicích během týdne včetně středy odpoledne“. Uvádí, že tyto rozhovory neměly vliv na skutečné ceny a že nebyly na škodu zákazníkům.
- 339 Svědci rovněž uvádí skutečnost, že společnost Weichert s nimi hovořila a vyměňovala si informace o „tendencích a obecných podmínkách na trhu“ v „různých okamžicích během týdne, včetně středy odpoledne“ a ujišťují, že s nimi v tomto kontextu společnost Weichert vždy sdílela své znalosti o trhu, včetně informací, které získala z rozhovorů s ostatními dovozci.
- 340 Kromě tvrzení o neexistenci negativních následků výměn informací mezi dovozci, která mohou vycházet při nejlepším jen z výrazu pouhého přesvědčení, je nezbytné zdůraznit, že svědci tvrdí, že dokonce získali od společnosti Weichert informace, které tato získala při jednáních s ostatními dodavateli, ačkoliv znalost těchto posledně uvedených spočívala pouze na jejich tvrzené všeobecné znalosti.
- 341 Z předcházejících zjištění vyplývá, že dopisy zákazníku společnosti Weichert, přiložené ve spisu vedlejšího účastníka, nezajišťují všechny požadované záruky objektivity a musí být odmítnuty, aniž by bylo třeba se vyslovit k důvodu nepřípustnosti vznesenému Komisí.
- 342 V každém případě pouhé tvrzení, že bylo dobře známo, že dovozci mezi sebou příležitostně hovořili o obecných podmínkách na trhu, založené na obecných prohlášeních zákazníků, nespočívající na žádném přímém zjištění, ale pouze na veřejných zvěstech, neumožňuje domnívat se, že všechny subjekty na trhu znaly přesný obsah kontaktů před stanovením cen prokázaných Komisí, a že se podíleli na kontaktech i dodavatelé banánů jiní než společnosti Chiquita, Dole et Weichert. Je třeba zdůraznit, že vedlejší účastnice sama uznala ve svém spisu, že se na kontaktech před stanovením cen nepodíleli všichni dovozci banánů.
- 343 Mimoto nic v předložených dopisech neumožňuje domnívat se, že společnost Weichert sdílela se svými klienty informace týkající se záměrů konkurentů v oblasti určování cen, prodejní situace na maloobchodní úrovni, existence předpokládaných nadměrných zásob přebytečných dovozů v přístavech nebo zásob u subjektů provádějících dozrávání ovoce, propagačních akcí nebo událostí majících vliv na přepravu zboží směřujícího do severoevropských přístavů (viz bod 321 výše).
- 344 Komise v tomto ohledu správně upozorňuje na nezbytnost rozlišení mezi konkurenty, kteří sbírají informace samostatně nebo diskutují o budoucích cenách se zákazníky nebo třetími subjekty na jedné straně, a konkurenty, kteří před stanovením jejich referenčních cen probírají faktory ovlivňující ceny a vývoj cen s ostatními konkurenty, na straně druhé (bod 305 odůvodnění rozhodnutí).

- 345 Ačkoliv první druh jednání nezpůsobuje žádné obtíže při uplatňování volné a ničím nenarušené hospodářské soutěže, neplatí totéž pro druhý druh jednání, jež odporuje požadavku, aby každý hospodářský subjekt určoval samostatně politiku, již hodlá na společném trhu uplatňovat, neboť tento požadavek striktně brání všem přímým nebo nepřímým kontaktům mezi těmito subjekty, jejichž cílem nebo výsledkem je buď ovlivnit tržní chování skutečného nebo potenciálního konkurenta, či odhalit takovému soutěžiteli tržní chování, o kterém tyto subjekty rozhodly, že budou samy na tomto trhu uskutečňovat nebo které na něm uskutečňovat zamýšlí (rozsudek Suiker Unie a další v. Komise, bod 151 výše, body 173 a 174, a rozsudek Tribunálu ze dne 11. prosince 2003, *Adriatica di Navigazione v. Komise*, T-61/99, Recueil, s. II-5349, bod 89).
- 346 Individuální posouzení klimatického jevu ovlivňujícího oblast produkce banánů dovozcem banánů, tj. veřejné a dostupné informace, nemůže být zaměňováno se společným hodnocením uvedeného jevu dvěma konkurenty, doprovázeným případně další informací o stavu trhu, a jeho dopadu na vývoj odvětví velmi krátce před stanovením jejich referenční ceny.
- 347 Vedlejší účastnice se za těchto okolností nemůže platně dovolávat obecného informačního systému podporujícího hospodářskou soutěž, známého a sdíleného všemi subjekty na trhu banánů.
- 348 Z předcházejících zjištění vyplývá, že argumentace vedlejší účastnice týkající se účastníků výměn informací a jejich všeobecné známosti není s to prokázat protiprávnost napadeného rozhodnutí a musí být odmítnuta.

K časovému rozvrhu a četnosti kontaktů

- 349 Zaprvé žalobkyně tvrdí, že jednání společností Weichert se společností Dole nebyla s to umožnit sebemenší koordinaci na týdenní bázi, pokud vůbec, a tvrdí v tomto ohledu, že jediný důkaz Komise týkající se četnosti rozhovorů v průběhu doby trvání protiprávního jednání, je důkaz předložený společností Weichert, který prokazuje, že ke kontaktům nedocházelo častěji než jednou či dvakrát měsíčně. Důkazy, o které se Komise opřela při pokusu prokázat častější jednání, zahrnovaly celé období šetření, tedy období let 2000 až 2005, což nebylo správné.
- 350 Vedlejší účastnice tvrdí, že kontakty se společností Dole byly obecné příležitostné rozhovory bez předem stanovené agendy a že kontakty týkající se možného vývoje oficiálních cen – a to obecně, nikoliv cen dotčených podniků – byly vzácné.
- 351 Je třeba připomenout, že pokud se jedná o podmínky, za kterých může být protiprávní jednání ve vzájemné shodě charakterizováno s ohledem na počet a pravidelnost kontaktů mezi konkurenty, z judikatury vyplývá, že je to jak účel jednání ve vzájemné shodě, tak podmínky trhu, které určují jak často, v jakém rozmezí a jakým způsobem se soutěžitelé navzájem kontaktují, aby sladili své chování na trhu. Jestliže totiž dotyčné podniky vytvoří kartelovou dohodu s komplexním systémem jednání ve vzájemné shodě, pokud jde o velké množství aspektů jejich chování na trhu, pak může být nezbytné udržovat pravidelné kontakty po delší dobu. Pokud je naopak jednání ve vzájemné shodě jednorázové a směřuje k jednorázové harmonizaci chování na trhu ohledně jediného parametru hospodářské soutěže, může stačit i jediné navázání kontaktů k tomu, aby se uskutečnil protisoutěžní cíl, o který dotyčné podniky usilují (rozsudek *T-Mobile Netherlands a další*, bod 297 výše, bod 60).
- 352 Soudní dvůr upřesnil, že důležitý není ani tak počet schůzek mezi dotyčnými podniky jako skutečnost, zda kontakt nebo kontakty, ke kterým došlo, poskytují těmto podnikům možnost zohlednit při určování jejich chování na dotyčném trhu informace, které si vyměnily se svými konkurenty, a vědomě nahradit rizika hospodářské soutěže praktickou spoluprací mezi nimi. Je-li možné prokázat, že tyto podniky dospěly ke vzájemné shodě a zůstaly na tomto trhu aktivní, je odůvodněné požadovat, aby prokázaly, že tato vzájemná shoda neměla vliv na jejich chování na uvedeném trhu (rozsudek *T-Mobile Netherlands a další*, bod 297 výše, bod 61).

- 353 Je třeba uvést, že Komise na základě prohlášení společností Dole a Weichert konstatovala v bodě 75 napadeného rozhodnutí, že kontakty před stanovením cen mezi těmito společnostmi se odehrávaly ve středu odpoledne, tedy krátce před určením referenčních cen, což bylo v daném případě ve čtvrtek ráno. Toto shledání Komise nebylo žalobkyní a vedlejší účastníci zpochybněno.
- 354 Pokud jde o četnost kontaktů, společnost Dole nejprve v odpovědi na žádosti o informace uvedla, že se společností Weichert komunikovala „téměř každý týden“. Dále upřesnila, že dva z jejích zaměstnanců, p. G. a p. H., komunikovali se zaměstnanci společnosti Weichert přibližně čtyřicet týdnů ročně, přičemž třetí zaměstnanec, p. S., si se zaměstnanci společnosti Weichert vyměňoval informace pouze tři až pětkrát ročně, když tito dva kolegové nebyli dostupní (bod 87 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 355 V odpověď na oznámení námitek, jež výslovně rozlišuje kontakty týkající se objemů od těch týkajících se „podmínek na trhu, vývoje cen a údajů o referenčních cenách“, společnost Dole uvedla, že „k výměně informací týkajících se podmínek na trhu docházelo přibližně v jednom týdnu ze dvou z důvodu služebních cest nebo kvůli jiným závazkům“, což je důvod, který již byl uveden v odpovědi na žádosti o informace k odůvodnění počtu tvrzených kontaktů (body 88 a 89 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 356 V odpovědi na žádost o informace ze dne 15. prosince 2006, společnost Weichert jednak sama provedla jasné rozlišení mezi kontakty o objemech a těmi o obecných podmínkách na trhu a o vývoji oficiálních cen a dále prohlásila, že k těmto posledně uvedeným kontaktům se společností Dole nedocházelo každou středu, ale v průměru jednou nebo dvakrát do měsíce. Na základě výzvy Komise ze dne 5. února 2007, aby upřesnila počet týdnů za rok, společnost Weichert uvedla, že její zaměstnanci měli se společností Dole kontakty zhruba ve 20 až 25 týdnech v roce (bod 87 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 357 Společnost Weichert dále v odpovědi na oznámení námitek tvrdila, že ke kontaktům se společností Dole docházelo „v průměru ne více než jednou nebo dvakrát do měsíce“, aniž výslovně změnila svůj původní týdenní odhad, na základě čehož Komise dospěla k četnosti přibližně 20 až 25 týdnů za rok, což odpovídalo prohlášením společnosti Dole (body 90 a 91 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 358 Na základě takto shromážděných důkazů Komise dospěla k závěru, že kontakty mezi společnostmi Dole a Weichert byly dostatečně souvislé, aby utvářely schéma nebo jednotný mechanismus kontaktů, jichž mohli podniky využívat podle svých potřeb (body 91, 269 a 270 napadeného rozhodnutí).
- 359 Zprv je třeba poukázat na to, že společnost Weichert ve spise vedlejší účastnice nerozporuje číselný odhad četnosti kontaktů se společností Dole, uvedený v napadeném rozhodnutí. Spokojila se se zdůrazněním, že kontakty týkající se možného vývoje oficiálních cen, obecně a nikoliv cen dotyčných společností, byly vzácné, což vede k umělému izolování tohoto druhu informací a k přehlížení kontaktů týkajících se faktorů ovlivňujících ceny, ačkoliv oba dva druhy informací byly součástí kontaktů před stanovením cen, vypočítaných Komisí na základě prohlášení poskytnutých podniky, které byly jednoznačně zúčastněné.
- 360 Meteorologické podmínky v zemích produkujících banány, stejně jako v těch, kam je ovoce dováženo za účelem konzumace, rozsah zásob v přístavech a u subjektů provádějících dozrávání banánů, prodejní situace na maloobchodní úrovni a u subjektů provádějících dozrávání banánů, existence propagačních akcí zjevně představují velice významné faktory pro určení úrovně nabídky vzhledem k poptávce a jejich vznesení při dvoustranných rozhovorech mezi informovanými subjekty nutně vedlo ke sdílení porozumění trhu a jeho vývoji v otázkách cen.
- 361 V této fázi je třeba připomenout prohlášení společnosti Dole učiněné v průběhu správního řízení o obsahu a účelu dvoustranných kontaktů. Společnost Dole tak uvedla zprv, že „na základě jejich diskusí o podmínkách na trhu [dotyční zaměstnanci] rovněž hovořili o pravděpodobnosti celkového

růstu nebo poklesu ceny banánů na trhu nebo o tom, zda ceny zůstanou v podstatě stejné“ a že „se [n]adto mohli rovněž bavit o svých názorech na možné změny ceny Aldi [...]“ (bod 184 odůvodnění napadeného rozhodnutí), zadruhé, že „účelem kontaktů byla výměna informací s cílem umožnit dovozcům lépe ohodnotit podmínky na trhu“ a že „[z]a použití obecných informací nebo obecných názorů týkajících se trhu získaných při kontaktech společnost Dole odhadovala pravděpodobnou poptávku na trhu, pravděpodobnou nabídku připravenou pro uspokojení poptávky a soulad původní představy společnosti Dole o ceně se skutečnými podmínkami na trhu“ (bod 195 odůvodnění napadeného rozhodnutí) a zatřetí, že „[nepopírala], že při stanovování vlastních referenčních cen zohlednila informace získané od konkurentů společně s řadou dalších faktorů“, přičemž toto prohlášení společnosti Dole se týká jak jejích kontaktů se společností Chiquita, tak i kontaktů se společností Weichert (bod 229 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

- 362 Zdá se tedy, že všechny kontakty byly součástí stejného schématu a že kontakty týkající se faktorů ovlivňujících ceny měly tentýž protisoutěžní cíl jako kontakty týkající se vývoje cen nebo údajů o referenčních cenách. Komise se tedy mohla správně domnívat, že projednáváním svých názorů na faktory ovlivňující ceny a jejich sdělováním dotčené podniky odhalily postup, který hodlaly uplatňovat, nebo alespoň účastníkům kontaktů umožnily odhadnout budoucí chování konkurentů ve věci stanovení referenčních cen nebo omezit nejistotu ohledně tohoto tématu (bod 269 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 363 Všechna výslovná prohlášení společnosti Dole o obsahu a účelu kontaktů před stanovením cen rovněž vylučují domněnku, že by dvoustranné kontakty byly omezeny pouze na nevinné obecné řečnění o odvětví, přestože zaměstnanci dotčených podniků mohli při určitých příležitostech kromě faktorů relevantních pro stanovení referenčních cen, vývoje cen nebo údajů o cenách diskutovat o triviálních tématech týkajících se zejména zaměstnanců podniků působících na trhu.
- 364 V tomto ohledu je třeba zdůraznit, že lze přiznat zvláště vysokou důkazní hodnotu těm prohlášením, která jsou zaprvé hodnověrná, zadruhé byla učiněna jménem podniku, zatřetí je učinila osoba vázaná služební povinností jednat v zájmu tohoto podniku, začtvrté nejsou v zájmu osoby, která je učinila, zapáté pochází od přímého svědka okolností, které jsou v těchto prohlášeních vylíčeny, a zašesté byla poskytnuta písemně, záměrně a po zralé úvaze (v tomto smyslu viz rozsudek Tribunálu ze dne 25. října 2011, Aragonesas Industrias y Energía v. Komise, T-348/08, Sb. rozh. s. II-7583, bod 104). Je tomu tak v případě prohlášení společnosti Dole, která byla poskytnuta písemně v odpověď na žádosti o informace nebo na oznámení námitek a která nejsou v zájmu této společnosti, jež popírá porušení článku 81 a podala žalobu na neplatnost rozhodnutí Komise, kterým jí – stejně jako společností Del Monte a Weichert – byla z tohoto důvodu uložena pokuta (věc T-588/08).
- 365 Zadruhé je třeba uvést, že žalobkyně napadá četnost kontaktů – přibližně 20 až 25 ročně – vymezenou Komisí tvrzením, že je spojená s dobou šetření, ke kterému došlo v letech 2000 až 2005.
- 366 Je každopádně nesporné, že dotaz směřovaný v žádosti o informace ze dne 7. února 2007 společnosti Weichert byl zcela bezchybný v tom, že se týkal počtu týdnů za rok, ve kterých došlo ke dvoustranným kontaktům se společností Dole, a že období let 2000 až 2005 zjevně zahrnuje období, které bylo nakonec zohledněno Komisí jako doba trvání protiprávního jednání, tedy období 2000 až 2002.
- 367 Je třeba konstatovat, že značný počet kontaktů uznaných společnostmi Dole a Weichert, jejich podobný obsah, skutečnost, že se na nich pravidelně podílely stejné osoby s téměř stejným způsobem provedení, pokud jde o načasování a komunikační prostředky, skutečnost, že probíhaly nejméně po dobu tří let, aniž se některý z podniků dovolával přerušování výměn informací, a prohlášení společnosti Dole o významu vyměňovaných informací pro stanovení referenčních cen, jsou skutečnosti umožňující dospět k závěru, že Komise správně shledala existenci schématu nebo systému kontaktů, jehož mohly dotčené podniky podle svých potřeb využít.

- 368 Tento mechanismus umožnil vytvoření prostředí vzájemné jistoty ohledně jejich budoucích cenových politik (rozsudek Tribunálu ze dne 12. července 2001, Tate & Lyle a další v. Komise, T-202/98, T-204/98 a T-207/98, Sb. rozh. s. II-2035, bod 60), jež bylo dále posíleno pozdějšími výměnami referenčních cen poté, co o nich bylo ve čtvrtek ráno rozhodnuto.
- 369 Ačkoli určité sdílené informace mohly být získány z jiných zdrojů, zavedený systém výměn informací dotčeným podnikům umožnil seznamovat se s těmito informacemi jednodušeji, rychleji a příměji (rozsudek Tate & Lyle a další v. Komise, point 368 supra, point 60) a společně provádět aktualizované hodnocení.
- 370 Je třeba uznat, že na vyměňovaných údajích samotných byl dostatečný strategický zájem vzhledem k jejich vysoké aktuálnosti a vysoké četnosti kontaktů během dlouhého období.
- 371 Účinkem tohoto pravidelného a častého sdílení informací týkajících se budoucích referenčních cen bylo umělé zvýšení transparentnosti trhu, na němž již byla konkurence oslabena, jak bude vyloženo v bodech 380 až 391 níže, vzhledem ke zvláštnímu právnímu kontextu a předběžné výměně informací o objemech dodávek banánů do severní Evropy (v tomto smyslu viz rozsudek Soudního dvora ze dne 7. ledna 2004, Aalborg Portland a další v. Komise, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P a C-219/00 P, Recueil, s. I-123, bod 281).
- 372 Zadruhé žalobkyně tvrdí, že navzdory širšímu rámci všech kontaktů, ke kterým došlo mezi účastníky výměn informací, Komise ve svém rozhodnutí izolovala několik kontaktů a tvrdila, že ze skutečnosti, že se týkaly toho, co Komise považovala za faktory určování cen, a v ojedinělých případech vývoje cen, lze vyvodit, že účelem tohoto jednání bylo ovlivnit ceny.
- 373 Jak totiž správně uvedla Komise, skutečnost, že kontakty před stanovením cen mohly být hlavním předmětem kontaktů mezi konkurenty nebo součástí širšího kontextu obecných výměn informací mezi dodavateli banánů je irelevantní (v tomto smyslu viz rozsudek Soudního dvora ze dne 6. dubna 2006, General Motors v. Komise, C-551/03 P, Sb. rozh. s. I-3173, bod 64) a nemůže odůvodnit protiprávní koordinování.
- 374 Z výše uvedených úvah vyplývá, že argumentace žalobkyně a vedlejší účastnice týkající se četnosti předmětných kontaktů není s to prokázat protiprávnost napadeného rozhodnutí a musí být odmítnuta.

K právnímu a ekonomickému kontextu

- 375 Společnost Del Monte tvrdí, že předmět dotyčného jednání musí být posouzen v ekonomickém kontextu, ve kterém k tomuto jednání došlo, a že trh s banány v době rozhodné z hlediska skutkového stavu vykazoval zvláštní vlastnosti, s ohledem na něž jsou argumenty vznesené Komisí ohledně předmětu údajného jednání ve vzájemné shodě nepostačující.
- 376 Vedlejší účastnice uvedla, že Komise měla zohlednit povahu vyměněných informací a kontext, ve kterém se výměny informací odehrály, což neučinila, přičemž vlastnosti trhu s banány činí svým cílem protiprávní jednání absolutně nepřijatelným.

– K rámci právní úpravy a k nabídce na trhu

- 377 Žalobkyně zdůraznila, že trh s banány byl mimořádně transparentní – ve smyslu, že všichni producenti a spotřebitelé měli přístup k informacím o objemech dovozů každý týden – a silně regulován, vzhledem k režimu licencí předurčujícímu počet banánů dovezených do Evropy v každém čtvrtletí. Podle ní „toto uspořádání reálně určilo podíly účastníků na trhu“.

- 378 Vedlejší účastnice vysvětluje, že nemohlo dojít k účinku na ceny bez omezení produkce prodaných banánů v severní Evropě, k čemuž nedošlo a což dokonce ani nebylo možné z důvodu specifických vlastností režimu banánů Společenství, v tomto případě z důvodu existence kvót a zvýšených cen v průběhu předmětného období, což podněcovalo k prodeji co největšího možného množství banánů v Unii. Na podporu svých tvrzení vedlejší účastnice odkazuje na ekonomickou zprávu.
- 379 Z bodů 36 až 40, 129 až 137, 278 a 279 odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že Komise zhodnotila a zohlednila právní úpravu odvětví banánů v době rozhodné z hlediska skutkového stavu při posouzení souladu jednání společnosti Dole s čl. 81 odst. 1 ES, tedy s nařízením č. 404/93.
- 380 Je nesporné, že se v průběhu předmětného období na dovoz banánů do Společenství vztahoval režim licencí. Komise uvedla, že hospodářské subjekty musely při podávání žádostí o licence složit jistotu a že valná většina licenčních množství byla přidělována tradičním hospodářským subjektům oproti „nově příchozím“ nebo „nikoli tradičním hospodářským subjektům“ (od 1. července 2001), což odhaluje existenci určitých překážek vstupu na dotčený trh.
- 381 Dovošní kvóty na banány byly stanovovány ročně a přidělovány čtvrtletně s určitou omezenou mírou flexibility mezi čtvrtletími kalendářního roku. Komise uvádí, že vzhledem k režimu kvót bylo tedy celkové množství banánů dovezených do celého Společenství v průběhu daného čtvrtletí v dotčeném období určeno, s výhradou určité omezené flexibility mezi čtvrtletími, protože držitelé licencí byli silně motivováni, aby zajistili, že jejich licence budou v průběhu dotčeného čtvrtletí využity (bod 134 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 382 Význam této právní úpravy, která byla použitelná v průběhu celého období protiprávního jednání, s ohledem na úroveň nabídky, a skutečnost, že přispívá k určité transparentnosti na trhu, umožňují dospět k závěru, že stanovování cen na trhu s banány plně neodpovídalo volnému působení nabídky a poptávky.
- 383 Toto konstatování nicméně není neslučitelné se závěrem Komise ohledně protisoutěžního cíle předmětného jednání.
- 384 Zaprvé Komise řádně zohlednila zásadní vlastnost odvětví banánů, tj. jeho uspořádání v týdenních cyklech.
- 385 Komise správně zdůraznila, že společné uspořádání trhů předem neurčovalo počet dovezených banánů uváděných na trh v rámci Unie a tím méně pak v předmětné zeměpisné oblasti během daného týdne.
- 386 Ve vztahu k trhu organizovanému v týdenních cyklech tak mohla Komise konstatovat, že dodávky banánů do severoevropských přístavů byly pro daný týden určovány v závislosti na rozhodnutích o produkci a dodávkách přijatých producenty a dovozci (body 131 až 135 odůvodnění napadeného rozhodnutí), kteří tak měli jistou míru uvážení, pokud jde o objem dostupný na trhu.
- 387 Zadruhé Komise rovněž zohlednila specifickou situaci, pokud se jedná o množství banánů dostupných během daného týdne v severní Evropě, uvedenou v bodě 136 odůvodnění napadeného rozhodnutí následujícím způsobem:

„Různé dokumenty, jež má Komise k dispozici, ukazují, že než dotčené strany stanovily týdenní referenční ceny, vyměňovaly si od pondělí do středy informace o dodávkách banánů do přístavů severní Evropy. Takto byly sdělovány údaje o vlastních objemech banánů dotčených stran, jejichž dodání bylo obecně předpokládáno v průběhu nadcházejícího týdne. Strany připouštějí, že k takovýmto výměnám docházelo. Dovožci pro doplnění nebo alternativně vycházeli z informací týkajících se dodávek banánů, jež byly dostupné z různých veřejných nebo soukromých zdrojů prostřednictvím nestálých

informačních služeb. V důsledku výše uvedeného, pokud dotčené strany udržovaly kontakty před stanovením cen, měly normálně vždy přehled o objemech banánů konkurentů, jež měly do přístavů severní Evropy dorazit později, během nadcházejícího týdne.“

- 388 Komise navíc uvedla, že ačkoliv dotčené podniky nezpochybnily zjištění učiněné v oznámení námitek, podle něhož k výměnám údajů o objemech docházelo pravidelně na začátku každého týdne (od pondělí do středy ráno) (poznámka pod čarou č. 179 napadeného rozhodnutí), měla vzhledem k argumentům předloženým těmito podniky v odpovědi na oznámení námitek za to, že důkazy, jež měla k dispozici, nevedly k závěru, že výměny informací o zpracovávaných objemech měly protisoutěžní cíl nebo že byly součástí protiprávního jednání (bod 272 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 389 Komise naopak upozornila, že účastníci kontaktů před stanovením cen komunikovali s ohledem na nízkou nejistotu ohledně dodávek svých konkurentů, a že tato skutečnost spolu s transparentností trhu vyvolanou jeho právní úpravou odrážela nižší stupeň nejistoty v odvětví obchodu s banány v severní Evropě a činila tak zachování přetrvávající nejistoty ohledně budoucích rozhodnutí konkurentů v oblasti cen důležitější (bod 272 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 390 Je třeba konstatovat, že žalobkyně neposkytla žádnou konkrétní argumentaci, jež by popřela zjištění Komise o prostoru podniků obchodujících s banány pro uvážení ohledně objemů dostupných na trhu v průběhu daného týdne a informovanosti těchto podniků o budoucích dodávkách banánů před kontakty před stanovením cen, což činí tvrzení žalobkyně o předurčení podílů na trhu neopodstatněným. Prohlášení žalobkyně naopak odpovídají některým ze zjištění provedených Komisí v rámci její analýzy právní úpravy.
- 391 Komise navíc v žalobní odpovědi uvedla, aniž jí žalobkyně odporovala, že tato posledně uvedená v odpovědi na oznámení námitek vysvětlila, jak v roce 2003 po vypršení smluv se společností Weichert společnost Del Monte [*důvěrné*], čímž uznala určitou míru flexibility trhu.
- 392 Pokud jde o vedlejší účastníky, je třeba poukázat na to, že vznesla specifickou námitku ve smyslu, že předmětné jednání nemohlo vést k omezení hospodářské soutěže, neboť „nelze vyvolat účinek na ceny bez omezení produkce“, k němuž nedošlo a které by ani nebylo možné vzhledem ke specifickým vlastnostem režimu banánů ve Společenství.
- 393 Kromě skutečnosti, že žalobkyně ve svých spisech netvrdí, že k tomu, aby byla kartelová dohoda účinná, bylo v daném případě nezbytné snížit zásoby dostupné na trhu, je třeba poznamenat, že vedlejší účastnice se po uvedení, že „nelze vyvolat účinek na ceny bez omezení produkce“, spokojila s dodáním, že „[toto bylo] podrobněji vysvětleno v [ekonomickém rozboru přiloženém ke spisu vedlejší účastnice]“.
- 394 Je třeba připomenout, že judikatura týkající se výkladu čl. 44 odst. 1 písm. c) jednacího řádu, jak byla vyložena v bodech 268 až 271 výše, se obdobně vztahuje na spis vedlejšího účastníka (rozsudek Tribunálu ze dne 9. září 2009, Diputación Foral de Álava a další v. Komise, T-227/01 až T-229/01, T-265/01, T-266/01 a T-270/01, Sb. rozh. s. II-3029, bod 94). Mimoto porušení výše uvedeného čl. 44 odst. 1 písm. c) patří mezi důvody námitek nepřípustnosti, které Tribunál může podle článku 113 jednacího řádu vznést kdykoliv bez návrhu (rozsudky Tribunálu ze dne 13. prosince 1995, Exporteurs in Levende Varkens a další v. Komise, T-481/93 a T-484/93, Sb. rozh. s. II-2941, bod 75, a ze dne 14. prosince 2005, Honeywell v. Komise, T-209/01, Sb. rozh. s. II-5527, bod 54).
- 395 Vedlejší účastnice se v projednávané věci spokojila s tím, že vyjádřila námitku a obecně odkázala na přílohu spisu vedlejší účastnice. Úvahy uvedené ve výše zmíněném spise se týkají nemožnosti snížit množství banánů dostupných v severní Evropě, nebo skutečnosti, že k takovému snížení nedošlo, a ne předpokladu, na němž je námitka založena, tedy nezbytnosti prokázat omezení objemů k určení existence kartelové dohody o cenách. Takovéto lakonické vyjádření námitek neumožňuje Komisi

přípravit obhajobu a Tribunálu rozhodnout případně bez dalších podpůrných informací a je v rozporu s čistě důkazní a instrumentální funkcí příloh, aby tyto mohly sloužit k podrobnému prokázání tvrzení, jež nebylo v žalobě uvedeno dostatečně jasně a přesně (rozsudek ze dne 30. ledna 2007, France Télécom v. Komise, bod 268 výše, bod 204).

- 396 Je tak třeba předmětnou námitku odmítnout jako nepřipustnou.
- 397 V každém případě, předmětná námitka musí být odmítnuta i za předpokladu, že by mohla být považována za přípustnou.
- 398 Zprv je třeba uvést, že Komise v napadeném rozhodnutí nedospěla k závěru, že by došlo ke koluznímu jednání směřujícímu k přidělení trhů nebo k omezení množství banánů na trhu.
- 399 Jak správně zdůrazňuje Komise, není k vytvoření kartelové dohody o cenách nezbytné navíc shledat kartelovou dohodu směřující k omezení objemů banánů na trhu (body 133 a 292 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 400 Zadruhé námitka předložená vedlejší účastníci vyvolává otázku účinků koluze na skutečné ceny a je založena na studii ekonomického dopadu předmětného chování na trhu s banány v Evropě. Jak tedy bylo vyloženo v bodě 304 výše, protisoutěžní cíl a protisoutěžní účinek nejsou kumulativní, nýbrž alternativní podmínky, na jejichž základě dochází k uplatnění zákazu stanoveného v čl. 81 ES. Pro posouzení, zda je jednání ve vzájemné shodě zakázáno čl. 81 odst. 1 ES, je tedy zohlednění jeho konkrétních účinků nadbytečné, jeví-li se, že jeho cílem je – jako v tomto případě – vyloučení, omezení nebo narušení hospodářské soutěže na společném trhu.
- 401 Zatřetí je třeba poukázat na rozporuplnost postoje společnosti Weichert.
- 402 V ekonomickém rozboru předloženém při jednání společností Weichert je výslovně uvedeno, že evropský trh s banány je charakterizován rozsáhlými a značně nepředvídatelnými změnami cen mezi „jednotlivými týdny“ z důvodu změn vycházejících z poptávky a „nabídky“.
- 403 Společnost Weichert navíc sama prohlásila, že „vedle vlivu této společnosti Del Monte spojeného s jejím většinovým podílem se snažila uspokojit očekávání této společnosti kvůli obavám, že by ji tato posledně jmenovaná přestala zásobovat nebo alespoň významným způsobem zásobování snížila v případě, že by oficiální cena společnosti Weichert neodpovídala očekáváním společnosti Del Monte“ (bod 390 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 404 Toto prohlášení je podloženo explicitními listinnými důkazy.
- 405 V memorandu ze dne 12. června 2000 zaslaném A. W. a H. W. uvádí p. A. ze společnosti Del Monte následující (bod 390 odůvodnění napadeného rozhodnutí): „[...]pokud nemůžete dosáhnout těchto cen, náš postoj, s nímž jsme Vás jasně seznámili minulý týden na schůzce v Miami, bude spočívat v následném snížení Vašeho objemu banánů na úroveň licencí společnosti Interfrucht [...] Raďte nás denně informovat o Vašich výsledcích při vyjednávání cen s Vašimi zákazníky.“ (bod 390 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Zkoumání dokumentu ukazuje, že společnost Del Monte hrozila snížením zásobování na 60 000 krabic týdně, zatímco čl. 2 písm. a) dohody o distribuci, jež spojovala společnosti Del Monte a Weichert, stanovil týdenní dodávky mezi 100 000 až 200 000 krabicemi.

406 Dne 12. prosince 2000 společnost Del Monte zaslala společnosti Weichert následující zprávu (poznámka pod čarou č. 424 napadeného rozhodnutí):

„Naše sdělení bylo jasné a jednoznačné, pokud není ve Vašich možnostech v průběhu prvního čtvrtletí prodávat v cenovém rozpětí [...], nebudete schopni vytvořit malou rezervu ze zisků k vyrovnání nízkých cen posledních dvou čtvrtletí v roce, což by znamenalo, že bude rok 2001 s ohledem na výsledky v sektoru banánů pohromou. Na závěr, snížení objemu je jediný způsob, jak zarazit tento propad cen.“

407 Možnost dodavatelů ovlivňovat úroveň cen prostřednictvím objemů je dále potvrzena interním e-mailem společnosti Chiquita ze dne 21. června 2000, citovaným v bodech 113 a 135 odůvodnění napadeného rozhodnutí, který poukazuje na rozhodnutí této společnosti vyrovnat neočekávané snížení referenčních cen zvýšením objemů. Autor této zprávy uvádí následující:

„[...]zvýšení objemů nenahradí 100% snížení ceny, ale my potřebujeme každou krabici navíc tak dlouho, dokud to na nás nepřestane mít dlouhodobě nepříznivý dopad.“

408 Společnost Weichert nepopřela skutečnost, že si s ostatními předmětnými společnostmi vyměňovala informace o dodávkách banánů do severoevropských přístavů, ani nevznesla připomínky k dodatečnému zjištění Komise, podle něhož tyto informace o dodávkách banánů ukazují, že objemy banánů dovozců dovozené do uvedených přístavů, se týden od týdne lišily (bod 136 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

409 Pokud lze tvrzení vedlejší účastnice směřující k prokázání, že dovozci banánů nebyli schopni snížit objemy banánů dostupné v severní Evropě, chápat jako argumentaci určenou k popření zjištění Komise, týkajících se prostoru podniků obchodujících s banány pro uvážení ohledně objemů dostupných na trhu v průběhu daného týdne v dotčené zeměpisné oblasti, musí být odmítnuta.

410 Tato argumentace nemůže vyvrátit existenci rozsáhlých přesunů objemů banánů z oblasti severní Evropy směrem do ostatních částí Unie a naopak, které jsou prokázány údaji Eurostat, ani proměnlivou povahu mezi jednotlivými týdny množství banánů dopravených do severoevropských přístavů a následně rozdělených mezi jednotlivé země severní Evropy a další území, odhalenou výměnami informací o dovozech banánů do uvedených přístavů, jež byly uznány společností Weichert ve správním řízení a v rámci tohoto řízení nebyly rozporovány.

411 Listinné důkazy uvedené v bodech 405 až 408 výše prokazují, že nabídka na trhu není strnulá, a jsou podpořeny prohlášeními jak společnosti Weichert, tak i žalobkyně. Žalobkyně tvrdí v rámci své argumentace směřující k prokázání, že na společnost Weichert nevykonávala určující vliv, že pokud by takový vliv měla, byla by se v rámci svého čtvrtletního nebo týdenního rozhodování o rozdělení objemů banánů ve prospěch trhů, jež mají vyhlídku na nejlepší ceny, ujistila, že dovozní licence této poslední uvedené budou využity způsobem, který by maximalizoval přínosy pro skupinu Del Monte, což se nestalo.

412 Společnost Weichert uvádí specifická omezení zdůrazňující, že byla smluvně zavázána k uspokojení svých zákazníků, kteří se téměř všichni nacházeli v severní Evropě, a k zásobování území, na které se vztahovala výlučná dohoda o distribuci, jež ji spojovala se společností Del Monte, tedy „především“ severní Evropu.

413 Je třeba uvést, že vedlejší účastnice ve svých písemnostech uznala, že měla zákazníky, kteří se nacházeli mimo oblast severní Evropy, a tvrdila, že „se jednalo pouze o velice zanedbatelný počet“, aniž by však na podporu tohoto tvrzení předložila jakýkoliv konkrétní a objektivní důkaz.

- 414 Pokud se jedná o zeměpisný rozsah výlučné dohody o distribuci, která vedlejší účastníci spojovala se společnostmi Del Monte, stačí konstatovat, že společnost Weichert sama uvedla, že se tato dohoda vztahovala na Norsko, Polsko, Maďarsko a bývalé Československo, tedy země, jež nejsou součástí předmětného zeměpisného trhu.
- 415 Weichert se mimoto vůbec nevyjádřila ke zjištění Komise o existenci sekundárního trhu s licencemi, jež umožňoval dovozcům zvýšit prostřednictvím nákupu licencí množství banánů, jež jim bylo přiznáno (bod 132 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 416 Za těchto okolností je třeba podotknout, že Komise ve svém hodnocení chování společnosti Dole správně zohlednila nízký stupeň nejistoty v odvětví obchodu s banány v severní Evropě a jemu odpovídající potřebu chránit přetrvávající nejistotu ohledně budoucích rozhodnutí konkurentů o cenách (v tomto smyslu viz rozsudek Tribunálu ze dne 15. března 2000, Cimenteries CBR a další v. Komise, T-25/95, T-26/95, T-30/95 až T-32/95, T-34/95 až T-39/95, T-42/95 až T-46/95, T-48/95, T-50/95 až T-65/95, T-68/95 až T-71/95, T-87/95 a T-88/95, T-103/95 a T-104/95, Sb. rozh. s. II-491, body 1088 a 1856).
- 417 Mimoto shledání uvedená v ekonomickém rozboru – jež byl předložen při jednání společností Weichert a jež se týkal týdenní proměnlivosti poptávky a nabídky způsobující výkyvy cen – mohou v kontextu trhu rovněž charakterizovaného systémem výměny informací mezi dovozci o objemech týdenních dovozů banánů do přístavů odůvodnit závěry Komise ohledně jednak skutečnosti, že cena byla klíčovým nástrojem hospodářské soutěže v předmětném odvětví (bod 261 odůvodnění napadeného rozhodnutí), a dále naléhavé potřeby chránit v rámci trhu s banány přetrvávající nejistotu ohledně budoucích rozhodnutí konkurentů o cenách (bod 272 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 418 Z předcházejících úvah vyplývá, že argumentace žalobkyně a vedlejší účastnice ohledně právní úpravy a nabídky na předmětném trhu není s to prokázat protiprávnost napadeného rozhodnutí a musí být odmítnuta.
- Ke specifické povaze předmětného produktu
- 419 Žalobkyně uvedla, že vzhledem k tomu, že jsou banány produktem velice rychle podléhajícím zkáze, „jsou všichni dovozci silně motivováni k tomu, aby se zbavili svých zásob v rámci týdne, a v důsledku [...] vyhledávají co nejvíce informací o podmínkách na trhu za využití svých vlastních zdrojů informací, svých klientů a v některých případech ostatních dodavatelů, aby se ujistili, že jsou jejich ceny nastaveny v přiměřené výši k rychlému vyklizení trhu“.
- 420 Z bodů 278, 279, 290, 300, 303, 341 až 343 odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že Komise posoudila argumenty adresátů tohoto rozhodnutí vztahující se ke specifické povaze předmětného produktu, tj. jeho extrémně krátké trvanlivosti.
- 421 Žalobkyně se svou argumentací domáhá konstatování, že kontakty mezi dovozci měly vzhledem ke specifické povaze předmětného produktu legitimní cíl, tedy zvýšení efektivity trhu.
- 422 Jak Komise správně uvedla v bodě 303 odůvodnění napadeného rozhodnutí – vysvětlujíc, že cílem kontaktů byla účinná likvidace zásob na trhu s produktem velmi rychle podléhajícím zkáze, jako jsou banány, nebo stanovení ceny likvidace zásob na trhu – uznávají podniky, jimž bylo napadené rozhodnutí určeno, že jejich kontakty ovlivnily jejich rozhodnutí o cenách. Toto posledně uvedené zjištění potvrzuje protisoutěžní cíl předmětného jednání.

423 V bodě 303 odůvodnění napadeného rozhodnutí Komise rovněž dodala následující:

„[J]akmile je prokázán protisoutěžní cíl kontaktů, nemohou ho dotčení účastníci odůvodnit tvrzením, že chtěly dosáhnout ‚lepší efektivity‘. Proto, aby se na určité protisoutěžní jednání neuplatnil článek 81 [ES], je nezbytné, aby byly naplněny podmínky stanovené v čl. 81 odst. 3 [ES]. Navíc nestačí nemít žádný ‚protisoutěžní záměr‘ při kontaktech s konkurenty, během nichž byly odhaleny nebo diskutovány cenové záměry a faktory ovlivňující stanovování cen.“

424 Komise navíc shledala, že podmínky uplatnění čl. 81 odst. 3 ES nebyly splněny (body 339 až 343 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

425 A konečně je třeba připomenout, že podle judikatury nezáleží na tom, že podniky jednaly ve vzájemné shodě z důvodů, z nichž některé byly legitimní. Soudní dvůr tak rozhodl, že lze mít za to, že má dohoda omezující cíl, i pokud omezení hospodářské soutěže není jejím jediným cílem, ale sleduje rovněž legitimní jiné cíle (rozsudek Beef Industry Development Society a Barry Brothers, bod 304 výše, bod 21).

426 Za těchto okolností je třeba konstatovat, že žalobkyně, jež rozporuje jakékoliv porušení článku 81 ES, nepředložila žádný argument, jenž by mohl zpochybnit posouzení Komise týkající se zvláštní povahy předmětného produktu.

– Ke struktuře trhu

427 Vedlejší účastnice tvrdí, že Komise nezohlednila strukturu a dynamiku trhu a že nevezala v potaz kontext, ve kterém k výměnám informací docházelo, a skutečnost, že velký počet dovozců se údajných „kontaktů před stanovením cen“ neúčastnil. Jedná se rovněž o nesprávnou úvahu a posouzení vzhledem k tomu, že stupeň hospodářské soutěže panující na trhu je významnou skutečností, ohledně legality výměn informací podle článku 81 ES.

428 Otázka struktury trhu a jeho soutěžní povahy byla zkoumána v bodech 25 až 31, 280, 281 a 324 odůvodnění napadeného rozhodnutí a Komise uvedla, že:

- struktura trhu není v tomto případě relevantní skutečností k prokázání protiprávního jednání, což Tribunál zdůraznil v rozsudku Tate & Lyle a další v. Komise, bod 368 výše (bod 113),
- v případě kartelové dohody o cenách se relevance struktury trhu, na němž k protiprávnímu jednání došlo, liší od relevance struktury trhu v případě rozdělování trhů; že dotčení účastníci v každém případě ovládali podstatnou část trhu a byli dodavateli tří nejvýznamnějších značek banánů;
- dotčení účastníci nemohou ospravedlňovat svou účast na kartelových dohodách prohlášením, že na trhu existuje hospodářská soutěž, a že proto, aby bylo jednání z hlediska svého cíle protiprávní, není nezbytné, aby kartelové dohody mezi stranami vylučovaly veškerou konkurenci.

429 Je třeba poukázat na to, že stanovisko Komise, podle něhož struktura trhu není z hlediska prokázání protiprávního jednání v projednávaném případě relevantní skutečností, vychází z chybného výkladu rozsudku Tate & Lyle a další v. Komise, bod 368 výše v tom smyslu, že pasáže tohoto rozsudku citované v bodě 280 odůvodnění napadeného rozhodnutí se nevztahují k prokázání protiprávního jednání, ale k vyšší uložené pokuty.

430 Je třeba připomenout, že podle judikatury musí každý hospodářský subjekt určovat samostatně politiku, kterou hodlá uplatňovat na společném trhu, a ačkoliv tento požadavek samostatnosti nevylučuje právo hospodářských subjektů rozumně se přizpůsobit existujícímu nebo předpokládanému chování jejich konkurentů, striktně brání všem přímým nebo nepřímým kontaktům mezi těmito subjekty, jež by

mohly buď ovlivnit tržní chování skutečného nebo potenciálního konkurenta, či takovému konkurentovi odhalit tržní chování, o kterém tyto subjekty rozhodly, že jej budou samy uskutečňovat na tomto trhu, nebo které na něm samy uskutečňovat zamýšlí, jestliže je cílem nebo výsledkem těchto kontaktů dosažení podmínek hospodářské soutěže, které s přihlédnutím k povaze výrobků nebo poskytovaných služeb, velikosti a množství podniků, jakož i k objemu uvedeného trhu neodpovídají obvyklým podmínkám relevantního trhu (rozsudek T-Mobile Netherlands a další, bod 297 výše, body 32 a 33).

- 431 Pokud je nabídka na trhu silně koncentrovaná, výměna některých informací může, v závislosti zejména na druhu vyměňovaných informací, umožnit podnikům seznámit se s pozicí a obchodní strategií svých konkurentů na trhu, čímž narušuje soupeření na tomto trhu a zvyšuje pravděpodobnost koluze, či ji dokonce usnadňuje. Naopak, pokud je nabídka roztržštěná, mohou být rozšiřování a výměna informací mezi konkurenty neutrální, nebo dokonce pozitivní pro konkurenční charakter trhu (rozsudek Soudního dvora ze dne 23. listopadu 2006, Asnef-Equifax et Administración del Estado, C-238/05, Sb. rozh. s. I-11125, bod 58).
- 432 Soudní dvůr rovněž uvedl, že systém výměny informací může být v rozporu s pravidly hospodářské soutěže, i když relevantní trh není silně koncentrovaným oligopolním trhem (rozsudek Thyssen Stahl v. Komise, bod 303 výše, bod 86).
- 433 V projednávané věci vedlejší účastnice pouze tvrdí, že Komise opominula skutečnost, že značný počet dovozců se kontaktů před stanovením cen neúčastnil, aniž by poskytla upřesnění nebo konkrétní důkazy dokládající její tvrzení.
- 434 Je třeba zdůraznit, že Komise v napadeném rozhodnutí uvádí, že kromě společností Chiquita, Weichert a Dole dosahovaly v severní Evropě vysokých prodejů banánů společnosti Del Monte (pokud se jedná o její vlastní aktivity dodavatele banánů), Fyffes a Van Parys a že kromě těchto podniků působilo v severní Evropě velké množství dalších podniků zabývajících se prodejem banánů. Většinou se jednalo o malé podniky, jež se soustředily na omezenou zeměpisnou oblast (konkrétně Německo) (body 21 a 24 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 435 Komise nicméně uvádí, že dotčení účastníci ovládali podstatnou část trhu a dodávaly tři nejvýznamnější značky banánů.
- 436 Komise v bodech 25 až 31 odůvodnění napadeného rozhodnutí vysvětluje, jak určila společnou přítomnost adresátů napadeného rozhodnutí při zásobování banány.
- 437 Komise přistoupila k odhadu hodnoty jejich společného podílu na prodeji banánů na základě údajů poskytnutých uvedenými adresáty napadeného rozhodnutí a dovozci banánů Fyffes a LVP, což ji vedlo k závěru, že prodej společností Chiquita, Dole a Weichert představoval celkem v roce 2002 co do hodnoty přibližně 45 až 50 % prodeje banánů v severní Evropě (body 26 a 27 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 438 Komise rovněž v napadeném rozhodnutí posoudila podíl dotčených podniků na prodeji co do objemu v severní Evropě na základě jimi poskytnutých údajů vzhledem ke zjevné spotřebě banánů co do objemu, jež vyplývá z oficiálních statistik Eurostatu a dospěla k závěru, že prodej čerstvých banánů společností Chiquita, Dole a Weichert měřený co do objemu představoval v roce 2002 přibližně 40 až 45 % zjevné spotřeby čerstvých banánů v severní Evropě, přičemž tento odhad je lehce nižší než podíl těchto prodejů co do hodnoty (bod 31 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 439 Vedlejší účastnice se ve svém spise k odhadům Komise nevyjádřila.

440 Z předcházejících úvah vyplývá, že Komise skutečně ve své analýze vytýkaného chování zohlednila strukturu trhu a že správně posoudila a zohlednila skutečnost, že společnosti Dole, Chiquita a Weichert ovládaly podstatnou – a ne malou, jak tvrdí společnost Weichert – část předmětného trhu, jenž, ačkoli nemůže být označen za oligopolní, nemůže být charakterizován jako trh s nabídkou atomizované povahy.

– Ke specifické roli společnosti Weichert

441 Žalobkyně tvrdí vzhledem ke kontextu, jenž činí analýzu Komise protisoutěžního cíle předmětného jednání nepřiliš přesvědčivou, že role společnosti Weichert na trhu byla jedinečná vzhledem ke skutečnosti, že byla pověřena sbírat informace týkající se objemů a referenčních cen a zasílat tyto informace, doplněné o stručnou poznámku o situaci na trhu, každý týden Organizaci spojených národů pro výživu a zemědělství (FAO) a Komisi.

442 Vedlejší účastnice tvrdí, že snaha Komise kvalifikovat vytýkané jednání jako jednání ve vzájemné shodě s protisoutěžním cílem je iluzorní. V tomto ohledu poznamenává, že Komise neuvádí, z jakých důvodů jí byly v předmětném období referenční ceny sdělovány.

443 Je třeba zdůraznit, že žalobkyně a vedlejší účastnice neupřesňují jasně, jak může specifická role posledně uvedené společnosti při sběru informací o předmětném trhu a jejich předávání veřejným institucím vyvrátit závěry Komise ohledně existence jednání ve vzájemné shodě s protisoutěžním cílem.

444 Otázka informací obdržených FAO a Komisí byla posouzena v bodech 307, 308 a 319 napadeného rozhodnutí.

445 Komise poukázala na to, že argumenty společností, jimž bylo určeno napadené rozhodnutí, neprokázaly, že by veřejné instituce byly seznámeny s existencí kontaktů před stanovením cen a s jejich obsahem. Pouhá skutečnost, že si společnost Weichert otevřeně vyměňovala informace o oficiálních cenách po jejich stanovení ve čtvrtek ráno a že je sdělovala Komisi, nemůže zpochybnit protisoutěžní cíl kontaktů před stanovením cen, ke kterým docházelo ve středu odpoledne, tedy krátce před stanovením referenčních cen.

446 Je třeba konstatovat, že žalobkyně, stejně jako vedlejší účastnice nepředložily žádný důkaz, který by mohl zpochybnit závěr Komise.

447 Z předcházejících úvah vyplývá, že argumentace žalobkyně a vedlejší účastnice ohledně specifické role této posledně uvedené není s to prokázat protiprávnost napadeného rozhodnutí a musí být odmítnuta.

K relevanci referenčních cen

448 Žalobkyně tvrdí, že závěr ohledně existence jednání ve vzájemné shodě s protisoutěžním cílem se zakládá na souvislosti mezi transakčními a referenčními cenami, kterou společnost Weichert v průběhu celého řízení důrazně popírala a kterou Komise v napadeném rozhodnutí neprokázala.

449 Vedlejší účastnice tvrdí, že její referenční cena nebyla cenou, které by se snažila dosáhnout, východiskem pro vyjednávání, cenou, o kterou by se zajímali zákazníci, ani cenou, na které by závisely skutečné ceny. Oficiální cena společnosti Weichert tedy nemohla být signálem pro trh ohledně skutečných cen.

450 Na prvním místě je třeba uvést, že otázka stanovení a relevance referenční ceny v odvětví produkce banánů byla v podstatě posouzena v bodech 102 až 128 odůvodnění napadeného rozhodnutí.

- 451 Je nesporné, že společnosti Chiquita, Dole a Weichert určovaly referenční ceny pro svou značku každý týden, v tomto případě ve čtvrtek ráno, a oznamovaly je svým zákazníkům. Dovozy uvedli, že se informace o referenčních cenách šířily velmi rychle v celém odvětví a byly následně sdělovány odbornému tisku (body 34, 104 a 106 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 452 Komise vysvětluje, že transakční ceny byly buď sjednávány týdně, v tomto případě ve čtvrtek odpoledne a v pátek (nebo později v průběhu daného týdne nebo na začátku následujícího týdne), nebo určovány na základě předem stanoveného cenového vzorce s odkazem na fixní cenu nebo s ujednáními vzájemnými cenami na referenční cenu prodejce nebo konkurenta nebo na jiný ukazatel, jako je „cena Aldi“. Společnost Chiquita měla zejména smlouvy založené na „vzorci Dole plus“, kde transakční cena ve skutečnosti závisela na týdenní referenční ceně stanovené společností Dole, nebo na jejích vlastních referenčních cenách. Pro dotčené zákazníky existovala přímá souvislost mezi cenami, jež platily, a referenčními cenami (body 104 a 105 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 453 V bodě 104 odůvodnění napadeného rozhodnutí ještě Komise uvádí následující:
- „[...] Dodavatelé banánů prodávající společnosti Aldi obvykle této společnosti předkládali návrhy ve čtvrtek ráno. ‚Cena Aldi‘ byla obvykle stanovena kolem 14:00 hod. ‚Cena Aldi‘ byla cenou, kterou společnost Aldi platila svým dodavatelům banánů. Společnost Aldi vysvětlila, že každý čtvrtek mezi 11:00 a 11:30 hod. dostávala od svých dodavatelů nabídky. Společnost Aldi vysvětlila, že její rozhodnutí o týdenní nabídce dodavatelům vycházelo ze získaných nabídek, cen v předcházejícím týdnu a cen v témže týdnu předcházejícího roku. Přibližně 30 minut po nabídkách od dodavatelů, společnost Aldi zasílala protinávrh, který byl obvykle stejný pro všechny dodavatele. Společnost Aldi prohlásila, že o existenci ‚ceny Aldi‘ nevěděla, a že tak není s to zhodnotit význam své ceny pro transakce třetích subjektů. Od druhého pololetí 2002 se ‚cena Aldi‘ stávala stále uživanější jakožto ukazatel pro výpočet ceny banánů pro určitý počet jiných transakcí, zejména těch, jež se týkaly značkových banánů.“
- 454 Komise dospěla k závěru, že referenční ceny sloužily minimálně jako signál pro trh, jako trend nebo jako ukazatel, pokud jde o předpokládaný vývoj ceny banánů, a byly důležité pro obchod s banány a dosažené ceny. Navíc u některých transakcí byly skutečné ceny přímo vázány na referenční ceny. Komise má za to, že existovalo dostatečné množství prostředků k dosažení protisoutěžního cíle (body 115 a 128 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 455 V rozporu s tvrzeními vedlejší účastnice, Komise neprohlásila, že by „referenční ceny byly [...] cenami, u nichž by se dalo očekávat, že jich lze dosáhnout“. Toto tvrzení vychází z nesprávného výkladu poslední věty bodu 109 odůvodnění napadeného rozhodnutí, podle níž „dokumenty ve spise ukazují, že referenční ceny byly důležité pro obchod s banány a pro ceny, kterých bylo možno dosáhnout“.
- 456 Kromě toho je třeba poznamenat, že vedlejší účastnice uvedla, že neměla smluvní ujednání založená na oficiálních cenách, neboť tato ujednání buď vycházela z pevné roční ceny, nebo souvisela s „cenou Aldi“. Komise v bodě 104 odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla, že společnost Weichert měla buď smlouvy o dodávkách obsahující vzorec pevné ceny, nebo smlouvy s cenami sjednávanými týdně.
- 457 S ohledem na argumentaci vedlejší účastnice, je třeba chápat její tvrzení ohledně uvádění na trh jejích banánů tak, že její transakční ceny vycházely ze smluv, jež stanovovaly pevnou předurčenou cenu na rok, a z týdenních vyjednávání, jež byla založena nikoliv na referenční ceně, ale na „ceně Aldi“.
- 458 Komise v napadeném rozhodnutí ani ve svých spisech netvrdí, že společnost Weichert uváděla banány na trh prostřednictvím smluv obsahujících vzorce cen vycházejících přímo z referenční ceny její vlastní nebo jejího konkurenta.
- 459 V této fázi je vhodné uvést, pokud jde o možnost domnívat se, že jednání ve vzájemné shodě mělo protisoutěžní cíl, ačkoliv toto jednání nemělo přímou souvislost se spotřebitelskými cenami, že znění čl. 81 odst. 1 ES neumožňuje mít za to, že jsou zakázána pouze jednání ve vzájemné shodě, která mají

přímý vliv na cenu zaplacenou konečnými spotřebiteli. Z článku 81 odst. 1 písm. a) ES naopak vyplývá, že jednání ve vzájemné shodě může mít protisoutěžní cíl, pokud spočívá v tom, že „přímo nebo nepřímo určuje nákupní nebo prodejní ceny, anebo jiné obchodní podmínky“ (rozsudek T-Mobile Netherlands a další, bod 297 výše, body 36 a 37).

460 Článek 81 ES směřuje, podobně jako ostatní pravidla hospodářské soutěže uvedená ve Smlouvě, k tomu, aby chránil nejen bezprostřední hospodářské zájmy soutěžitelů nebo spotřebitelů, ale i strukturu trhu, a tím hospodářskou soutěž jako takovou. Proto konstatování existence protisoutěžního cíle jednání ve vzájemné shodě nemůže být podmíněno konstatováním přímé souvislosti mezi tímto jednáním a spotřebními cenami (rozsudek T-Mobile Netherlands a další, bod 297 výše, body 38 a 39).

461 Dále je třeba zdůraznit, že několik listinných důkazů potvrzuje závěry Komise o relevantnosti referenčních cen v odvětví produkce banánů.

462 Zaprvé Komise odkazuje v bodě 107 odůvodnění napadeného rozhodnutí na e-mail, jenž p. B. dne 30. dubna 2001 zaslal p. P. (dva vedoucí pracovníci společnosti Chiquita), v následujícím znění:

„Je prokázáno, že jakmile [společnosti Dole/Del Monte/Tuca] dosáhnou ceny 36,00 DEM, budou jejich zákazníci (maloobchodníci) vzdorovat, neboť při této úrovni nabídky musí spotřebitelská cena překročit 3,00 DEM//kg. Bez sebemenší pochybnosti nás bude tento ‚jev‘ po nějakou dobu ovlivňovat. [Toto] by znamenalo, že naše nabídka bude nejvýše 40,00 DEM (zelená nabídka).“

463 Vedlejší účastnice má za to, že tento e-mail odráží pouze výklad některých zaměstnanců společnosti Chiquita a nemůže prokázat relevantnost cenové nabídky banánů společnosti Del Monte.

464 Každopádně je třeba uvést, že předmětný dokument konkrétně odkazuje na kupce banánů značky Del Monte, které byly uváděny na trh společností Weichert, a banánů značky Dole, což vedlejší účastnice nepopírá. Skutečnost, že e-mail pocházel od jednoho z hlavních subjektů působících na trhu s banány, jež byl plně seznámen s fungováním tohoto trhu, jen posiluje jeho důkazní sílu.

465 Jak správně uvádí Komise, tento dokument ukazuje, že skutečné ceny závisely na referenčních cenách a zákazníci sledovali jejich vývoj. Prokazuje, že zákazníci reagovali, jakmile referenční cena dosáhla určité úrovně, ale také, že pochopili, že mezi těmito referenčními cenami a skutečnými cenami byla určitá spojitost. Dokument tak jasně uvádí, že pokud nabídky společností Dole, Del Monte a Tuca dosáhly výše „36,00 DEM“, „spotřebitelské ceny musely překročit hranici 3,00 DEM/kg“. Rovněž odhaluje existenci určité provázanosti mezi referenčními cenami banánů značek Chiquita, Dole a Del Monte a rozmezí, v němž byly rozestupy přijatelné. Tvrzení vedlejší účastnice, podle něhož „je možné, že se p. B. snaží vysvětlit p. P. proč nemohl stanovit vyšší oficiální cenu“, jen potvrzuje toto poslední shledání.

466 Vedlejší účastnice rovněž uvádí alternativní výklad významu e-mailu společnosti Chiquita následovně:

„Jelikož se tvrdí, že společnost Chiquita měla s některými zákazníky smlouvy vycházející z oficiálních cen, je možné, že si někteří zákazníci na oficiální ceny společnosti Chiquita stěžovali. Pan B. se mohl domnívat, že společnosti Weichert a Dole čelily stejným problémům nebo mohl hledat způsob, jak by svému nadřízenému odůvodnil, proč nebyl schopen stanovit vyšší oficiální cenu. V takovém případě p. B. zřejmě neporozuměl způsobu, jakým společnost Weichert vedla své obchodní záležitosti, tedy způsobu, který je fakticky odlišný od toho, jenž si mohla pro vlastní záležitosti zvolit společnost Chiquita.“

467 Je třeba uvést, že prohlášení společnosti Weichert je založeno na spojení domněnky, založené na existenci stížností zákazníků společnosti Chiquita, a čistého dohadu, pokud jde o úvahy a chování zaměstnance společnosti Chiquita, což v celku vede k nutnému a neurčitému závěru, že existuje rozdíl

mezi společnostmi Weichert a Chiquita v provádění obchodního vedení. Toto prohlášení nelze uznat, neboť zkresluje výslovné znění předmětné zprávy, stejně jako objektivní zjištění Komise o stanovení a oznamování referenční ceny každý týden společností Weichert v rámci obchodních vyjednávání v odvětví.

468 Je třeba konečně zdůraznit, že společnost Weichert sama v odpovědi na oznámení námitek poznamenala, že předmětný e-mail nepřímo prokazoval, že maloobchodníci byli na referenční ceny citliví (bod 108 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

469 Zadruhé Komise v bodech 112, 126 a 389 napadeného rozhodnutí uvádí fax ze dne 28. ledna 2000, jímž p. A., zaměstnanec společnosti Del Monte, těmito slovy žádal p. A. W., aby mu podal vysvětlení k rozdílu mezi „konečnou cenou“ a „předpokládanou cenou“:

„Aby byla situace ještě horší, mluvil jsem dvakrát s osobou z vašeho podniku pověřenou uváděním banánů na trh, abych s ní probral podmínky a ceny na trhu ... Dozvěděl jsem se, [že společnost Weichert] bude držet ceny ‚velmi blízko‘ oficiální ceně!!! (...) [Toto] je v každém případě nepřijatelné.“

470 Žalobkyně tvrdí, že jediné co dokazuje tato korespondence je, že jejím přáním bylo, aby společnost Weichert prodávala za co nejvyšší možnou cenu. Vedlejší účastnice tvrdí, že tento dokument neprokazuje, že oficiální cena byla cenou, od které dovozci očekávali, že jí dosáhnou, a vykresluje spíše frustraci společnosti Del Monte ohledně skutečnosti, že skutečné ceny společnosti Weichert neměly žádnou souvislost s jejími oficiálními cenami.

471 Kromě skutečnosti, že Komise v napadeném rozhodnutí netvrdí, že „oficiální cena byla cenou, od které dovozci očekávaly, že jí dosáhnou“, je třeba uvést, že předmětný dokument ukazuje souvislost mezi oficiální a skutečnou cenou, neboť společnost Del Monte zjevně očekávala, že společnost Weichert dosáhne konečné ceny, která se bude velmi blížit referenční ceně, jež ji v tomto případě tedy nemohla plně uspokojit.

472 Zatřetí Komise uvádí interní e-mail společnosti Chiquita ze dne 8. srpna 2002, zaslaný p. P. (generální ředitel společnosti Chiquita) od p. K., v němž jsou uvedeny jeho úvahy v návaznosti na zvýšení referenční ceny společnosti Dole o 2 eura (body 111, 172 a násl. odůvodnění napadeného rozhodnutí).

473 Zaměstnanec společnosti Chiquita uvádí následující:

„Proč jsme s cenou pohnuli pouze o 1,5, když společnost Dole se svou cenou pohnula o 2,0?

Včera jsme měli pocit, že se trh mírně zahřívá, ale spíše kolem 1,00 eura.

Dnes ráno v Dole nikdo nezvedal telefon a bez konzultace s námi oznámili 2,00 (prostřednictvím J, což umožňovalo vyhnout se otázkám). Jaké by k tomu mohli mít důvody?

- 1) [...] akce Edeka: společnost Edeka má týdenní akci na značky 3. kategorie ‚pod cenou Aldi‘ (normálně je jejich sortiment tvořen 60 Dole, 30 CB, 20 DM plus nějaké 3. kategorie). Nutili dodavatele, aby jim pomohli, Edeka souhlasila s nákupem 80 K krabic za cenu Aldi od Dole. Zvýšením tržní ceny a ceny Aldi [Dole] v první řadě získá lepší cenu za 80 K [...]. Vzhledem k tomu, že se akce účastníme s 50 K CS, je možné, že na tom budeme mít nějaký zisk.
- 2) Dole ví, že my [Chiquita] máme hodně obchodů Dole plus a stále častěji [toho] využívá, aby tlačila naše skutečné ceny směrem vzhůru, zatímco oni zůstávají mnohem níže.

Později mi ze společnosti Dole telefonovali, zopakovali svůj posun a uvedli: ‚cena Aldi se jistě také změnila o 2‘.

Díky Weichert [...] víme, že považovali postup Dole za lehce přehnaný.

Vše podle mě naznačuje, že Dole celou věc zveličuje a že k tomu má vlastní důvody. Jelikož bychom neměli budít dojem, že budeme ochotně následovat, rozhodli jsme se pro 1,50, a nechali tak rozestup na 2 s Dole a 4,50/5,00 se třetími stranami.“

474 Tento dokument ukazuje jednak, že pro společnost Chiquita nebylo obvyklé, že by společnost Dole přijala takové rozhodnutí o určování cen „aniž [ji] zkonzultovala“ a že společnost Chiquita očekávala, že mezi nimi dojde ke konzultaci před tím, než společnost Dole přijme takové rozhodnutí o určování cen, a dále, že společnost Dole původně jednala se zaměstnancem společnosti Chiquita na nižší hierarchické úrovni, bez pochyby aby se vyhnula otázkám, a podruhé zavolala vysokému vedoucímu pracovníkovi společnosti Chiquita, aby vysvětlila změnu cen a podnítila společnost Chiquita k následování pohybu (body 173 a 174 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

475 Tato zpráva ze dne 8. srpna 2002 rovněž prokazuje důležitost referenční ceny společnosti Dole pro trh, včetně její důležitosti pro skutečné ceny dosažené společnostmi Dole a Chiquita. Navíc referenční ceny společnosti Dole v daném případě ovlivňovaly referenční cenu společnosti Chiquita. Tento e-mail ukazuje, že společnost Chiquita předcházejícího dne zamýšlela pohnout s cenou směrem vzhůru „přibližně o [1 euro]“, ale že se toho rána rozhodla zvýšit svou referenční cenu o 1,5 eura. Ve svém prohlášení podniku totiž společnost Chiquita tvrdí, že s ohledem na zvýšení referenční ceny společnosti Dole o 2 eura upravila svou referenční cenu o 1,5 eura směrem vzhůru „místo, aby přistoupila k navýšení pouze o 1 euro, které předcházejícího dne zamýšlela provést“ (bod 111 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

476 Komise rovněž uvádí, že ve čtvrtek 2. ledna 2003 zaměstnanec společnosti Atlanta, distributor provádějící dozrávání, zaslal dvěma vedoucím pracovníkům společnosti Chiquita, p. P. a p. K., e-mail, který odkazoval na rozhodnutí společnosti Chiquita zvýšit referenční cenu – ačkoliv již byla sdělena klientům – o 0,5 eura a to v návaznosti na zvýšení referenční ceny společnosti Dole, k němuž došlo ráno dne, kdy byla zaslána tato zpráva. V tomto e-mailu zaměstnanec společnosti Atlanta zaslal vedoucím společnosti Chiquita „velmi kritickou poznámku“ k takovému rozhodnutí o určování cen. Pan K. na výše uvedené odpověděl následovně: „Máme za to, že, pokud zůstaneme na stejné úrovni, povede to k zastavení postupného nárůstu a zpochybní to vývoj v následujících týdnech.“ Stejněho dne, 2. ledna 2003, napsal pracovník společnosti Chiquita ohledně téže otázky panu K., že se potýkal s problémy kvůli této změně ceny směrem vzhůru, k němuž došlo i přesto, že již byla cena oznámena zákazníkům. Pan K. na tuto poznámku odpověděl dne 6. ledna těmito slovy (body 110 a 176 napadeného rozhodnutí):

„[Pan P.] [generální ředitel společnosti Chiquita pro Evropu] nechtěl, aby měly společnosti Dole a Del Monte pocit, že je necháme padnout udržováním statu quo. Chápu.“

477 Jak správně vysvětluje Komise (bod 110 napadeného rozhodnutí), dokumenty ze dne 2. ledna 2003 ukazují, že se zákazníci zřejmě domnívali, že změna referenční ceny byla důležitá pro ceny, u kterých mohly očekávat, že budou platit nebo získávat. Rozhodnutí výkonného ředitele společnosti Chiquita přistoupit ke zvýšení, ačkoliv již byly referenční ceny oznámeny zákazníkům, s cílem „nenechat padnout“ společnosti Dole a Del Monte odráží skutečnou vůli společnosti Chiquita podpořit zvyšování referenčních cen svých hlavních konkurentů, v případě potřeby i za přikročení k velmi neobvyklému navýšení již oznámené ceny, i přes obtíže, jež toto způsobí zákazníkům, vedenou vyhlídkou neohrožit vývoj cen směrem vzhůru v průběhu nadcházejících týdnů (bod 177 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

- 478 Je tedy jistě nesporné, že rozhodnutí o určování cen, o němž se jedná v uvedené zprávě, bylo přijato dne 2. ledna 2003, krátce po skončení nerozporovaného období kontaktů před stanovením cen. Skutečností nicméně zůstává, že, ačkoli tento dokument není s to sám o sobě prokázat skutečnou povahu chování narušujícího hospodářskou soutěž, podporuje důkazní prostředky získané Komisí ohledně relevance referenční ceny.
- 479 Vedlejší účastnice tvrdí, že dokumenty uvedené v bodech 110 a 111 odůvodnění napadeného rozhodnutí jsou interními dokumenty společnosti Chiquita, které nevypovídají nic o jejich záměrech nebo očekáváních ohledně určování cen. Nelze chápat, že by e-mail ze dne 2. ledna 2003 naznačoval, že oficiální ceny byly cenami, o kterých se společnost Weichert domnívala, že jich dosáhne.
- 480 Je třeba připomenout, že Komise v napadeném rozhodnutí netvrdila, že „oficiální ceny byly cenami, kterých se společnost Weichert snažila dosáhnout“, a uvést, že předmětné dokumenty ukazují důležitost referenčních cen v odvětví produkce banánů, v němž byla společnost Weichert jedním ze subjektů v průběhu období protiprávního jednání.
- 481 Je třeba zdůraznit, že se protiprávní jednání týkalo jediného produktu, čerstvých banánů, který je dodáván ve třech úrovních kvality s tomu odpovídajícími cenovými rozdíly v rámci jediného trhu charakterizovaného postupem pro určování cen spočívajícím v oznamování referenčních cen společností Dole, Chiquita a Weichert jejich zákazníkům každý čtvrtek ráno, což je první zpráva pro trh o cenových očekáváních dovozců. Ačkoli se uvedené referenční ceny týkají pouze banánů první a druhé kategorie prodávaných těmito podniky, existovala spojitost mezi těmito cenami a cenami značek třetí kategorie nebo neznačkových banánů, neboť určování cenové úrovně banánů různé kvality nezbytně každý týden probíhalo ve vzájemné souvztažnosti. Existenci určité provázanosti referenčních cen banánů značek Chiquita, Dole a Del Monte dokládají interní e-maily společnosti Chiquita ze dne 30. dubna 2001 (bod 107 odůvodnění napadeného rozhodnutí) a ze dne 8. srpna 2002 (body 111, 172 a násl. odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 482 V tomto ohledu je třeba ještě citovat e-mail generálního ředitele pro Evropu společnosti Chiquita (bod 113 odůvodnění napadeného rozhodnutí) ze dne 21. června 2000 zasláný několika kolegům a komentující snížení referenční ceny společnosti Chiquita následující po snížení ceny společnosti Dole o 2 DEM následovně: „Při cenovém rozdílu, jenž vůči společnosti Dole dosáhl 9 DEM, nemáme na výběr. Zjevně se jedná o šok, neboť šance na nárůst cen jsou v létě při normálních produkčních a tržních podmínkách slabé nebo dokonce nulové.“ Ve stejném e-mailu p. P. ještě píše, že:
- „[...] je to důvod, kvůli kterému Vás ještě jednou žádám o přezkoumání možnosti navýšit objemy. Zvýšení objemů nenahradí 100 % snížení ceny, ale potřebujeme každou krabici navíc tak dlouho, dokud to na nás nepřestane mít dlouhodobě nepříznivý dopad.“
- 483 Jak správně zdůraznila Komise, tento e-mail dokazuje, do jaké míry měla společnost Chiquita starosti se změnou referenčních cen směrem dolů označenou za „šok“, neboť byla „malá nebo nulová šance, že ceny v průběhu léta porostou“, a s hledáním řešení ke zmírnění negativních důsledků této situace na úroveň cen, v daném případě prostřednictvím změny objemů. Znovu dokládá důležitost otázky rozdílů mezi referenčními cenami dovozců a přijatelných nebo snesitelných mezí těchto rozdílů.
- 484 Jedná se o dodatečný listinný důkaz relevantnosti referenčních cen v odvětví produkce banánů, k němuž se vedlejší účastnice nevyjádřila.
- 485 Začtvrté Komise uvádí dopis, který jednomu členovi Komise dne 21. ledna 2005 zaslal Deutscher Fruchthandelsverband eV (DFHV, německý obchodní svaz), v němž zejména prohlašuje, že „tyto ‚oficiální‘ ceny jsou pouhým odrazem výchozí pozice jednotlivých subjektů pro jejich vyjednávání o týdenních cenách“ a že „jsou až o 50 % vyšší než skutečně sjednané ceny“ (body 112 a 119 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

- 486 Žalobkyně poukazuje na to, že tento dopis DFHV je z roku 2005, zatímco údajné protiprávní jednání skončilo v roce 2002. Vedlejší účastnice tvrdí, že výše uvedený dopis nemá ve vztahu k ní žádnou důkazní hodnotu. V dopise není uvedeno, že by její oficiální ceny, stejně jako ceny společností Dole a Chiquita byly východiskem pro sjednávání cen. DFHV skutečně potvrdil, že nevěděl, zda společnost Weichert užívala oficiální ceny jako východisko pro svá sjednávání cen.
- 487 Ačkoliv je tento dokument nepopíratelně z doby po skončení protiprávního jednání a sám o sobě nepostačuje k prokázání vytýkaného protiprávního jednání, odhaluje, že tři roky po tomto jednání, kdy nebyla tvrzena ani prokázána žádná změna v organizaci trhu s banány, byly referenční ceny obecně považovány za východisko pro sjednávání týdenních cen.
- 488 Důkazní síla tohoto dokumentu nemůže být plně zpochybněna skutečností, že DFHV v dopise ze dne 18. prosince 2008 uvedl, že nemohl potvrdit, že společnost Weichert používala oficiální ceny jako východisko pro sjednávání týdenních cen, což pouze vyjadřuje nejistotu nad konkrétním jednáním tohoto dodavatele banánů.
- 489 Je rovněž nutné konstatovat, že sama vedlejší účastnice se opírá o tento dopis od DFHV ze dne 21. ledna 2005, aby zdůraznila, že oficiální ceny byly až o 50 % vyšší než ceny skutečné a že rozsah tohoto rozdílu prokazuje, že žádný dovozce nemohl očekávat, že by dosáhl takového cíle, což ani Komise v žádném případě netvrdí.
- 490 Na třetím místě vedlejší účastnice tvrdí, že „důkazní prostředky“ prokazují, že při sjednávání cen neodkazovala na oficiální cenu, a odkazuje zejména na svá prohlášení, jež učinila ve správním řízení.
- 491 Je nesporné, že vedlejší účastnice v odpovědi na žádost Komise o informace ze dne 10. února 2006 uvedla, že mezi oficiálními a skutečnými cenami nebyla žádná souvislost a že rozdíly mezi oficiálními a skutečnými cenami byly značné. Odkaz na bod 287 odpovědi na oznámení námitek je naopak irelevantní, neboť se týkal otázky objemů banánů.
- 492 Je třeba nicméně zdůraznit, že Komise v napadeném rozhodnutí uvedla, že mezi roky 2000 a 2002 prodávala společnost Weichert banány uváděné na trh pod značkou Del Monte a že stanovovala ve čtvrtek týdenní referenční ceny pro tyto banány za konzultace – podle svých tvrzení – se společností Del Monte. Komise rovněž uvedla, že v průběhu předmětného období byly referenční ceny banánů společností Dole a Del Monte (banány posledně uvedené byly na trh uváděny společností Weichert) téměř stejné. Na podporu tohoto tvrzení Komise připomíná prohlášení společnosti Weichert, podle nichž „ačkoli jí společnost Del Monte oficiálně nedala instrukci přijmout stejnou cenu jako společnost Dole, očekávala od [společnosti Weichert], že bude mít oficiální cenu alespoň stejně vysokou, jako byla cena společnosti Dole“ (bod 104 a poznámka pod čarou č. 138 napadeného rozhodnutí).
- 493 Na žádost Komise ze dne 5. února 2007 společnost Weichert uvedla následující:
- „Společnost Del Monte pravidelně vedla diskuze o určování cen se společností Weichert. Vyžadovala od ní, aby jí sdělovala oficiální cenu každý týden. Často nebyla společnost Del Monte s oficiální cenou společnosti Weichert spokojena, neboť považovala značku Dole za nejbližší té její, vzhledem ke kvalitě a pověsti banánů. Očekávala tedy, že společnost Weichert bude uvádět banány značky Del Monte na trh v návaznosti na výše uvedené a že stanoví stejnou oficiální cenu jako společnost Dole. Po obdržení týdenních číselných údajů, se společnost Del Monte často opět vracela ke společnosti Weichert a žádala jí o vysvětlení, proč nepřijala vyšší oficiální cenu nebo proč nedosáhla vyšší skutečné ceny. Dokonce došlo k tomu, že společnost Del Monte odkazovala na oficiální cenu společnosti Dole, jež byla vyšší než cena společnosti Weichert, a žádala tuto o odůvodnění rozdílu.“

- 494 Společnost Weichert ještě upřesnila, že postoupila společnosti Del Monte týdenní zprávy o situaci na trhu s banány v období protiprávního jednání, které zmiňovaly oficiální ceny, ale i odhady skutečných cen pro dotčený týden, zejména ve formě cenových rozpětí pro banány značky Del Monte (uváděné na trh společností Weichert) a produkty konkurentů (bod 392 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Je třeba poukázat na to, že maximální skutečná cena odpovídala běžně údajům o referenční ceně.
- 495 Souhrn prohlášení společnosti Weichert, podpořený listinnými důkazy, je v rozporu s tvrzením, že referenční cena nebyla relevantní.
- 496 Společnost Del Monte v odpovědi na oznámení námitek tvrdila, že referenční ceny neměly žádný vliv na skutečné ceny, ale rovněž uvedla, že výměna informací o referenčních cenách představovala pro dovozce způsob, jak „shromáždit relevantní informace o poptávce, objemech dodávek a veškerých zásobách ve ‚zprávě‘ srozumitelné pro trh“ (bod 122 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Společnost Del Monte k této odpovědi přiložila dokument týkající se ekonomického rozboru výměny informací o zásobování banány v severní Evropě (CRA International, 13/11/07), ve kterém bylo upřesněno, že „[v]ýměnami informací a sdělováním oficiálních cen subjektům na trhu, mohli dovozci v nejhorším případě koordinovat ‚společný‘ signál pro trh (ve formě koordinovaných oficiálních cen)“. Tato zmínka, převzatá v bodě 120 odůvodnění napadeného rozhodnutí, je doplněna následujícím zjištěním:
- „Naopak je přinejmenším možné, že mohlo dojít ke zvýšení účinnosti za použití oficiálních cen jako souhrnného signálu situace nabídky a poptávky na trhu. [...] Není tedy nepředstavitelné, aby shrnutí všech relevantních informací pro subjekty na trhu v jediný signál, ve formě koordinovaných oficiálních cen, bylo jednoduchým a účinným způsobem ke zvýšení účinnosti trhu.“
- 497 Kromě toho žalobkyně uvádí v odpovědi na žádost o informace ze dne 5. února 2007, že „referenční ceny byly na trhu rychle známy“ a že [důvěrně]. Rovněž upřesnila, že „[z]ákazníci často odhalovali referenční ceny konkurentů, aniž o to byli žádáni, zejména když jich chtěli využít jako argumentu k dosažení nižších cen, vzhledem k tomu, že referenční cena byla využívána dovozci banánů k naznačení vývoje ceny Aldi, která byla očekávaná odpoledne“.
- 498 Je třeba ještě připomenout, že společnost Dole tvrdila v odpovědi na oznámení námitek, že referenční ceny byly pouze tržními ukazateli, tedy jedním z mnohých faktorů, jež brali spotřebitelé v potaz, a hlavní směrnici byly pouze pro jednání se zákazníky. Společnost Dole upřesnila, že „pomáhají dovozčům a zákazníkům ve velmi malém měřítku zhodnotit aktuální stav trhu a jeho další možný vývoj“ (bod 116 odůvodnění napadeného rozhodnutí) a že „se zákazníci [...] snažili vyjednávat, za účelem dosažení nejlepší nabídky, veřejným srovnáváním cen konkurenčních nabídek“ (bod 114 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 499 Zdá se tedy, že zákazníci očekávali, že vyšší referenční ceny povedou k vyšším transakčním cenám a že toho využívali jako nástroje vyjednávání pro stanovení skutečných cen, což svědčí o zájmu dovozců na jednání ve vzájemné shodě ohledně těchto referenčních cen. Tato přesná a shodující se prohlášení společností Dole a Del Monte, poskytnutá písemně, vědomě a po zralé úvaze, mají velkou důkazní hodnotu (v tomto smyslu viz rozsudek Aragonesas Industrias y Energía v. Komise, bod 364 výše, bod 104), pokud jde o roli referenčních cen obecně, jakožto první žádosti o cenovou nabídku dovozců, a o jejich význam při obchodních jednáních.
- 500 Společnost Dole rovněž v odpovědi na žádost o informace ze dne 15. prosince 2006 prohlašuje ohledně období zahrnujícího roky 2000 až 2002, že „společnost Del Monte považovala značkové banány za srovnatelné s banány značky Dole a v odvětví bylo obecně přijímáno, že společnost Del Monte měla referenční cenu společnosti Dole za prostředek propagace této podobnosti u zákazníků“ (bod 104 a poznámka pod čarou č. 138 napadeného rozhodnutí). Z tohoto prohlášení vyplývá, že referenční cena společnosti Dole byla považována za obchodní nástroj umožňující společnosti Del Monte dosáhnout ceny svých banánů na stejné úrovni, na které byla cena společnosti Dole.

- 501 Žalobkyně se ve svých spisech nevyjádřila k prohlášením učiněným ve správním řízení, jež popírají její tvrzení o neexistenci souvislosti mezi referenčními a skutečnými cenami.
- 502 Je třeba naopak zdůraznit, že ve své argumentaci směřující k popření toho, že určujícím způsobem ovlivňovala společnost Weichert, žalobkyně tvrdí, že [důvěrné], zatímco společnost Weichert upřednostnila opačnou strategii, tedy prodej velkého množství, aby využila své licence a zachovala vztahy dodavatele s co možná nejvíce zákazníky. Strategie společnosti Weichert spočívající v tom, že vždy stanovila ceny na úroveň cen společnosti Dole, nebyla v zájmu společnosti Del Monte, jejíž strategie tkvěla v prodeji za „vyšší ceny“, s cílem zvýšit variabilní prvek ceny stanovený v dohodě o distribuci. Společnost Del Monte by tedy bývala „upřednostnila prémiové referenční ceny bližší cenám společnosti Chiquita“, což bylo známo třetím subjektům, jak je to i potvrzeno prohlášeními společnosti Chiquita, jež ukazují, že „jakmile společnost Del Monte otevřela svůj vlastní podnik v Německu v roce 2003, začaly společnosti Dole a Del Monte používat rozdílné referenční ceny“, a podobnými prohlášeními společnosti Dole, podle nichž „se společnost Del Monte pokusila zmenšit rozdíl mezi indexem referenční ceny společnosti Chiquita (tj. nejvyšší referenční ceny) a referenční cenou společnosti Del Monte.“
- 503 Tato vysvětlení žalobkyně, stejně jako prohlášení společností Chiquita a Dole uvedená v bodě 502 výše, pouze potvrzují důkazy shromážděné Komisí a opodstatněnost jejího závěru o významu referenčních cen na trhu s banány, včetně cen společnosti Weichert.
- 504 Na čtvrtém místě vedlejší účastnice tvrdí, že irelevance referenčních cen je prokázána dopisy od jejích hlavních zákazníků, předloženými při jednání. Podle ní tito zákazníci potvrdili, že je nezajímaly oficiální ceny, jež nehrály při vyjednávání o skutečných cenách žádnou roli, ale zajímala je „cena Aldi“.
- 505 Jak bylo vyloženo v bodě 341 výše, tato svědectví neposkytují všechny vyžadované záruky objektivit a musí být tedy odmítnuta. Ke zjištění, jež byla již učiněna o obchodních vazbách a vazbách podřízenosti spojujících autory těchto dopisů se společností Weichert, k jejich formě a obsahu je třeba dodat ohledně oficiálních cen, že dotčení zákazníci uvedli, že tyto ceny nebyly relevantním faktorem při jejich vyjednáváních se společností Weichert, ale dokonce tvrdili, že věděli, bez dalších upřesnění, že „společnost Weichert považovala svou oficiální cenu za bezvýznamnou“.
- 506 V každém případě, i za předpokladu, že by tyto dopisy mohly být zohledněny v tomto řízení, samy o sobě neumožňují dojít k závěru, že byla referenční cena společnosti Weichert irelevantní.
- 507 Nejdříve je třeba poznamenat, že ve všech dopisech předložených ve správním řízení, s výjimkou dopisu od p. D. jménem společnosti I., dotčení zákazníci tvrdí, že měli přístup k týdennímu seznamu dovozů banánů na intranetové stránce společnosti Weichert a že ho využívali „k lepšímu posouzení a porovnání cen dodavatelů, včetně společnosti Weichert“, což je formulace, jež se vzhledem k časové souslednosti týdenního uvádění banánů na trh nutně týká referenčních cen. Tato prohlášení navíc potvrzují prohlášení žalobkyně a společnosti Dole uvedená v bodech 497 a 498 výše.
- 508 Dále je nesporné, že žádný z dotčených zákazníků neuvedl „cenu Aldi“ jako jedinou relevantní referenci pro stanovení cen banánů v průběhu předmětného období, ačkoliv vedlejší účastnice tvrdí, že tato cena byla jedinou, o kterou se její zákazníci zajímali.
- 509 Konečně a především, dopisy zákazníků předložené při jednání společností Weichert, jež byly vyhotovené po šetření a některé dokonce i po přijetí napadeného rozhodnutí, nepostačují ke zpochybnění důkazní hodnoty listinných důkazů o relevanci referenční ceny, jež pochází z doby před šetřením a jež jsou potvrzeny prohlášeními společnosti Dole a žalobkyně, přičemž tyto společnosti zejména jasně popsaly chování zákazníků, kteří používali referenční ceny obecně jako nástroj pro vyjednávání o stanovení transakčních cen (viz body 462 až 502 výše).

- 510 Na pátém místě, vedlejší účastnice tvrdí, že Komise zkreslila relevanci oficiálních cen minimalizováním významu „ceny Aldi“, jež byla jedinou referencí pro určování cen v průběhu předmětného období, a že se dopustila zjevně nesprávného posouzení, když konstatovala, že „cena Aldi“ měla v průběhu období v letech 2000 až 2003 menší význam.
- 511 Na podporu svých tvrzení se vedlejší účastnice zaprvé spokojila s odkazem na svá vlastní prohlášení uvedená v její odpovědi na oznámení námitek, ve které konstatuje své přesvědčení, stejně jako ostatních adresátů napadeného rozhodnutí, o významu ceny společnosti Aldi, největšího kupce banánů v Unii. Společnost Weichert upřesňuje, že společnost Aldi „se stala“ významným subjektem na severoevropském trhu s banány od počátku 90. let z důvodu nepřetržitého růstu jejího podílu na trhu v Německu, jež vzrostl z 21,5 na 28,1 % v roce 2005.
- 512 Tyto důkazy za předpokladu, že jsou správné, neprokazují, že „cena Aldi“ byla „jedinou referencí pro určování cen“ v průběhu období v letech 2000 až 2002, ačkoliv je třeba připomenout, že Komise připustila vzrůstající význam této ceny na předmětném trhu.
- 513 Zadruhé vedlejší účastnice dodala, že skutečnost, že „cena Aldi“ byla stanovována po oznámení oficiálních cen, neubírá v rozporu se závěry Komise na jejím významu, neboť dodavatelé a konkrétně sama vedlejší účastnice vyčkávali oznámení „ceny Aldi“ před započítáním vyjednávání o týdenních cenách, a že tato cena byla hlavní referencí užívanou pro výpočet skutečných cen v dlouhodobých dohodách o dodávkách.
- 514 Kromě toho, že společnost Weichert nedoložila, že by využívala dlouhodobé dohody o dodávkách, jež by předpokládaly určování ceny v závislosti na „ceně Aldi“, je třeba uvést, že Komise připomněla objektivní shledání týkající se uvádění banánů na trh v rámci procesu týdenních vyjednávání, tj. časový sled událostí, jež byl nevyhnutelně započat oznamováním společnostmi Chiquita, Dole a Weichert svých referenčních cen všem svým zákazníkům, subjektům provádějícím dozrávání a maloobchodníkům ve čtvrtek ráno před zveřejněním „nabídky Aldi“.
- 515 Tato situace ukazuje, že z hlediska časového sledu událostí bylo oznámení referenčních cen výchozím bodem obchodních vyjednávání. Prohlášení žalobkyně a společnosti Dole o chování zákazníků, pokud jde o nabídky ze strany dovozců, přednesená během správního řízení, potvrzují pravdivost tohoto shledání.
- 516 Je tak zjevné, že nejprve dovozci určovali a oznamovali referenční ceny ukazující na předpokládaný vývoj ceny banánů, následně si subjekty provádějící dozrávání udělaly názor na vývoj trhu a předložily nabídky společnosti Aldi a teprve tehdy byla stanovena „cena Aldi“. (bod 122 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 517 Komise v tomto ohledu kladla v bodě 122 odůvodnění napadeného rozhodnutí důraz na následující prohlášení společnosti Dole:

„[...] výchozí referenční ceny, které některé společnosti na trhu ve čtvrtek ráno po svých schůzkách o stanovení cen zveřejňují, představují tendenci – jejich očekávání, že trh stoupne o 1 [e]uro, o 50 centů (vždy za krabici, krabici o 18 kg) a že subjekty provádějící dozrávání, jež mají zásadní roli při dodávkách žlutých banánů, dodají ceny společnosti Aldi (největšímu kupci banánů) v průběhu čtvrtečního dopoledne a že si subjekty provádějící dozrávání udělají během dopoledne, někdy mezi [9. a 11. hodinou], názor na to, jakým způsobem by se tržní cena mohla vyvíjet, pak odfaxují nabídky společnosti Aldi a Aldi odpoví krátce po [13. hodině]; často se stává, že subjekty provádějící dozrávání doufají, že cena za krabici banánů stoupne o jedno euro a společnost Aldi bude reagovat slovy: ‚Trhu se daří lépe, odbyt u našich maloobchodníků se vyvíjí pozitivně, ale nemůžeme přijmout zvýšení o jedno euro, přijmeme navýšení o 36 centů.‘ [...] Dovožci tedy vidí pouze trh, vidí nastupující tendenci na trhu a myslí si, že cena může vzrůst až o 1 euro (to dávají na trhu najevo), ale ve skutečnosti je podstatné to, co si myslí společnost Aldi.“

518 Toto posledně zmíněné hodnocení společnosti Dole, která vždy rozporovala, že by porušila článek 81 ES, nezpochybňuje relevanci popisu procesu charakterizujícího průběh čtvrtka a zdůraznění vazby mezi referenční cenou a „nabídkou Aldi“.

519 Komise v bodě 122 odůvodnění napadeného rozhodnutí připomněla prohlášení žalobkyně, obsažená v její odpovědi na oznámení námitek, podle nichž výměna informací o referenčních cenách představovala pro dovozce způsob, jak „shromažďovat relevantní informace o poptávce, objemech dodávek a veškerých zásobách ve ‚zprávě‘ srozumitelné pro trh“. Je nesporné, že žalobkyně v odpovědi na žádost o informace ze dne 5. února 2007 rovněž uvedla následující:

„Zákazníci často odhalovali referenční ceny konkurentů, aniž by o to byli žádáni, zejména když jich chtěli využít jako argumentu k dosažení nižších cen, vzhledem k tomu, že referenční cena byla využívána dovozci banánů k naznačení vývoje ceny Aldi, která byla očekávaná odpoledne [...]“.

520 Tato prohlášení odpovídají obsahu interního e-mailu společnosti Chiquita ze dne 8. srpna 2002, v němž zaměstnanec této společnosti sděluje své úvahy v návaznosti na zvýšení referenční ceny společnosti Dole o 2 eura (body 111 a 172 a násl. odůvodnění napadeného rozhodnutí) těmito slovy:

„[...] zvýšením tržní ceny a ceny Aldi, oni [společnost Dole] dosáhnou [...] lepší ceny [...]“

521 V odpověď na žádost Komise o informace společnost Aldi uvedla, že se její rozhodnutí o týdenní nabídce pro její dodavatele zakládalo na obdržených nabídkách, cenách předcházejícího týdne a ceně téhož týdne předcházejícího roku. Společnost Aldi dodala, že „ceny uvedené dodavateli banánů v jejich výchozích nabídkách přinejmenším odrážely tendenci vývoje cen, již ovšem stanovení protinabídky ne[mus]elo vždy odpovídat“ (bod 116 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

522 Zdá se tedy, že na rozdíl od toho, co tvrdí vedlejší účastnice, Komise z výše uvedeného časového sledu událostí vůbec nevyvodila, že by „cena Aldi“ postrádala význam, ale využila to správně pouze na podporu svého závěru ohledně relevance referenční ceny v odvětví produkce banánů.

523 Zatřetí vedlejší účastnice tvrdí, že nelze vyvodit žádný zásadní závěr z málo četných úprav její nabídkové ceny po oznámení „ceny Aldi“ a že četnost těchto úprav byla v letech 2000 až 2002 stejná, jako po roce 2002.

524 Je třeba připomenout, že Komise uvedla, že od druhého pololetí roku 2002 se ‚cena Aldi‘ stávala stále užívanější jakožto ukazatel pro výpočet ceny banánů pro určitý počet transakcí, jiných než těch týkajících se nákupu banánů „třetí kategorie“ odpovídajících zásobování společnosti Aldi, a zejména těch, jež se týkaly značkových banánů (bod 104 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

525 Kromě prohlášení dodavatelů o „vzrůstající“ důležitosti „ceny Aldi“, konstatování zvyšujícího se podílu smluv „Aldi plus“, dlouhodobých dohod o zásobování užívajících vzorec pevné ceny založené na kupní ceně stanovené společností Aldi, v prodeji společnosti Dole, Komise poznamenává, že je zásadní, že společnosti Dole a Weichert začaly upravovat referenční ceny po oznámení „cen Aldi“ až na konci roku 2002.

526 Komise ozřejmila svůj postoj v bodě 123 odůvodnění napadeného rozhodnutí, jež je následujícího znění:

„Dokumenty obsažené ve spise ukazují, že od konce roku 2002 společnosti Dole a Weichert, jež uváděly v průběhu tohoto období na trh banány [značky] Del Monte, upravovaly referenční ceny ve čtvrtek odpoledne po oznámení ceny Aldi. Takové změny však nebyly obvyklé v období od roku 2000 do druhé poloviny roku 2002. Referenční ceny společností Dole a Weichert byly následně upravovány směrem dolů oproti původní nabídce, zejména ve 41., 44., 45., 47., 48., 49., 51. a 52. týdnu roku 2002. Dotčení účastníci přesto nadále určovali referenční ceny ve čtvrtek ráno před stanovením ceny Aldi

a účastnili se dvojstranných kontaktů před stanovením těchto (výchozích) referenčních cen. Společnost Chiquita zpravidla referenční ceny po jejich stanovení neupravovala (až na několik výjimek). Tito účastníci nevysvětlili, proč nadále stanovovali referenční ceny, jež podle nich „byly bezvýznamné“, i přesto že je po stanovení ceny Aldi upravovali.

- 527 Pouhá tvrzení vedlejší účastnice uvedená v bodě 523 výše, jež nejsou nijak doložena, nemohou zpochybnit shledání Komise.
- 528 Navíc a především, společnost Weichert ve svých písemnostech neposkytla žádné vysvětlení pro zachování referenčních cen, těch stanovených ve čtvrtek ráno, stejně jako těch upravených odpoledne po oznámení „ceny Aldi“, ačkoliv tvrdí, že posledně uvedená byla „jedinou“ referencí pro určování cen v odvětví produkce banánů.
- 529 Obecně ani žalobkyně, ani společnost Weichert nepředložily žádné přijatelné alternativní vysvětlení ve vztahu k vysvětlení podporovanému Komisí, ohledně důvodu existence referenčních cen, jejich určování každý čtvrtek ráno, jejich oznamování všem zákazníkům, jejich rychlého oběhu v odvětví, jejich sdělování odbornému tisku a veřejným institucím, všech shledání Komise, jež nebyla těmito dvěma společnostmi zpochybněna.
- 530 V odpovědi na žádost o informace ze dne 10. února 2006 žalobkyně dokonce uvedla, že před rokem 1993 byly referenční ceny dovozců banánů srovnatelné se seznamem standartních cen a sloužily jako východisko pro individuální vyjednávání se zákazníky. Se zavedením společného uspořádání trhu referenční ceny ztratily tuto roli a tím i čím dál více svou relevanci v odvětví.
- 531 Kromě toho, že příčinná souvislost mezi společným uspořádáním trhu v odvětví produkce banánů a zánikem role referenčních cen jako východiska pro obchodní vyjednávání není objasněna, je třeba uvést, že po dobu nejméně deseti let byly tyto ceny nicméně dovozci nadále každý týden stanovovány a oznamovány jejich zákazníkům.
- 532 Při jednání se vedlejší účastnice spokojila s označením svých referenčních cen za „pozůstatek z minulosti“ zbavený veškerého významu.
- 533 Je nicméně pochybné, že by mohlo být určování cenové politiky hospodářského subjektu založeno na pouhém respektu k přežilé historické tradici, a nikoli na objektivním přísně účelovém kritériu, zvláště v kontextu trhu charakterizovaného, podle vlastních slov žalobkyně, velmi krátkou dobou pro uvedení na trh – vzhledem k rychlosti, s jakou předmětný produkt podléhal zkáze – a hledáním maximální obchodní účinnosti.
- 534 Začtvrté vedlejší účastnice uvádí, že kritika Komise vůči ekonomické studii ze dne 20. listopadu 2007, jež prokazovala, že neexistovala zásadní provázanost mezi oficiálními a skutečnými cenami, je chybná, což je podrobněji vysvětleno v nové studii ze dne 2. dubna 2010.
- 535 Komise tvrdí, že žádný z žalobních důvodů nenamítá nedostačující odůvodnění napadeného rozhodnutí vzhledem k odmítnutí ekonomické studie ze dne 20. listopadu 2007, a že proto argumenty vedlejší účastnice v tomto ohledu stojí mimo rámec sporu a jsou tedy nepřipustné.
- 536 Článek 40 čtvrtý pododstavec statutu Soudního dvora stanoví, že návrhy obsažené v návrhu na vstoupení vedlejšího účastníka do řízení se omezí na podporu návrhů jednoho z účastníků řízení. Článek 116 odst. 4 jednacího řádu stanoví, že vyjádření vedlejšího účastníka musí zejména obsahovat návrhy vedlejšího účastníka, které jsou určeny k částečné nebo úplné podpoře či zamítnutí návrhů jednoho z účastníků řízení, jakož i důvody a argumenty, kterých se vedlejší účastník dovolává.

- 537 Tato ustanovení přiznávají vedlejšímu účastníkovi právo uplatňovat samostatně nejen argumenty, ale také důvody za předpokladu, že podporují návrhová žádání jednoho z hlavních účastníků řízení a úplně se neliší od úvah, které jsou základem sporu mezi žalobcem a žalovaným, což by mělo za následek změnu předmětu tohoto sporu (viz rozsudek Regione autonoma della Sardegna v. Komise, bod 312 výše, bod 152 a citovaná judikatura).
- 538 Pro účely rozhodnutí o přípustnosti důvodů a argumentů, kterých se vedlejší účastník dovolává, tedy musí Tribunál ověřit, zda tyto důvody a argumenty souvisejí s předmětem sporu tak, jak jej vymezili hlavní účastníci řízení.
- 539 V projednávané věci je nesporné, že žalobkyně výslovně tvrdí, že Komise neprokázala provázanost mezi transakčními a referenčními cenami společnosti Weichert, a kritizuje analýzu dvou listinných důkazů, učiněnou v tomto ohledu Komisí, tj. dopisu, který DFHV zaslal členovi Komise dne 21. ledna 2005 a fax ze dne 28. ledna 2000, kterým p. A, zaměstnanec společnosti Del Monte, požádal p. A. W., aby mu vysvětlil rozdíl mezi „konečnou cenou“ a „předpokládanou cenou“.
- 540 Nelze mít za to, v těchto podmínkách a na rozdíl od toho, co tvrdí Komise, že se námitka vznesená vedlejší účastnicí úplně liší od úvah vznesených žalobkyní v rámci projednávané žaloby, a že je tedy proto nepřipustná.
- 541 Naopak závěr o nepřipustnosti této námítky je nutno učinit na základě judikatury týkající se porušení výše uvedeného čl. 44 odst. 1 písm. c) jednacího řádu, jež patří mezi nepominutelné podmínky řízení, které může Tribunál podle článku 113 jednacího řádu uplatnit kdykoliv bez návrhu (rozsudky Exporteurs in Levende Varkens a další v. Komise, bod 394 výše, bod 75, a Honeywell v. Komise, bod 394 výše, bod 54), přičemž tato judikatura se obdobně vztahuje na spis vedlejšího účastníka (rozsudek Diputación Foral de Álava a další v. Komise, bod 394 výše, bod 94).
- 542 Je třeba konstatovat, že kromě několika obecných tvrzení o období, jež je zahrnuto v původní ekonomické studii, a o přístupu Komise, vedlejší účastnice pouze uvedla, že „kritika Komise je chybná“ a že „[toto] všechno je podrobněji vysvětleno v sekci 4 zprávy RBB ze dne 2. dubna 2010“. Takovéto lakonické vyjádření námítky neumožňuje Komisi připravit svou obhajobu a Tribunálu rozhodnout případně i bez dalších podpůrných informací a je v rozporu s čistě důkazní a instrumentální funkcí příloh, aby tyto mohly sloužit k podrobnému prokázání tvrzení, jež nebylo uvedeno dostatečně jasně a přesně (rozsudek ze dne 30. ledna 2007, France Télécom v. Komise, bod 268 výše, bod 204).
- 543 V každém případě, i za předpokladu, že by argumentace vedlejší účastnice mohla být vzata v potaz, je nicméně třeba ji odmítnout.
- 544 Společnost Weichert odkazuje na studie ekonomického dopadu vytýkaného jednání na evropský trh s banány. V nich je uvedeno, že, pokud by byly závěry Komise správné, dalo by se přepokládat, že referenční a skutečné ceny byly úzce vyrovnané. Empirická zjištění však podle vedlejší účastnice ukazují, že se skutečné ceny liší od oficiálních cen tak zásadně, že je nelze považovat za relevantní důkaz protiprávní koordinace.
- 545 Tyto studie směřují k prokázání, že kontakty, jichž se týkalo napadené rozhodnutí, neměly dopad na trh, tedy na skutečné transakční ceny, a že v důsledku toho a retrospektivně tyto kontakty nemohly mít protisoutěžní účinek.
- 546 Je třeba připomenout, že protisoutěžní cíl a protisoutěžní účinek nejsou kumulativní, nýbrž alternativní podmínky, na jejichž základě dochází k uplatnění zákazu stanoveného v článku 81 ES. Pro posouzení, zda je jednání ve vzájemné shodě zakázáno čl. 81 odst. 1 ES, je tedy zohlednění jeho konkrétních účinků nadbytečné, jeví-li se, že jeho cílem je vyloučení, omezení nebo narušení hospodářské soutěže na společném trhu.

- 547 Jednání ve vzájemné shodě s protisoutěžním cílem nemusí mít protisoutěžní účinky. Ačkoliv samotný pojem „jednání ve vzájemné shodě“ předpokládá určité jednání na trhu, neznamená nutně, že toto jednání musí mít konkrétní účinek spočívající v omezení, vyloučení nebo narušení hospodářské soutěže (rozsudky Komise v. Anic Partecipazioni, bod 296 výše, body 122 až 124; Hüls v. Komise, bod 298 výše, body 163 až 165, a ze dne 8. července 1999, Montecatini v. Komise, C-235/92 P, Recueil, s. I-4539, body 123 až 125).
- 548 Je třeba připomenout, že k tomu, aby mělo jednání ve vzájemné shodě protisoutěžní cíl, postačuje, aby bylo způsobilé vyvolat negativní účinky na hospodářskou soutěž, a že výměna informací mezi konkurenty může být v rozporu s pravidly hospodářské soutěže, pokud zmírňuje nebo odstraňuje stupeň nejistoty o fungování relevantního trhu, a tím vede k omezení hospodářské soutěže mezi podniky. Článek 81 ES navíc směřuje, podobně jako ostatní pravidla hospodářské soutěže uvedená ve Smlouvě, nikoliv pouze k tomu, aby chránil bezprostřední hospodářské zájmy soutěžitelů nebo spotřebitelů, nýbrž i k tomu, aby chránil strukturu trhu a tím hospodářskou soutěž jako takovou (rozsudek T-Mobile Netherlands a další, bod 297 výše, body 31, 35 a 38).
- 549 Obzvláště skutečnost, že jednání ve vzájemné shodě nemá přímý dopad na úroveň cen, nebrání konstatování, že omezovalo hospodářskou soutěž mezi dotčenými podniky (v tomto smyslu viz rozsudek Tribunálu ze dne 20. března 2002, Dansk Rørindustri v. Komise, T-21/99, Recueil, s. II-1681, bod 140).
- 550 V tomto ohledu je třeba podotknout, že ceny, jež jsou na trhu skutečně uplatňovány, mohou být ovlivňovány vnějšími faktory, které spadají mimo kontrolu účastníků kartelové dohody, jako je obecný hospodářský vývoj, vývoj poptávky v tomto konkrétním odvětví nebo vyjednávací síla zákazníků.
- 551 V projednávané věci z bodů 313 až 533 výše vyplývá, že Komise právně dostačujícím způsobem prokázala relevanci referenčních cen v odvětví produkce banánů, tedy skutečnost, jež v kombinaci s ostatními Komisí zohledněnými okolnostmi případu umožňuje konstatovat existenci jednání ve vzájemné shodě s protisoutěžním cílem.
- 552 Ze spisu vyplývá, že společnosti Chiquita, Dole a Weichert, jež ovládají zásadní podíl na trhu, stanovovaly neměnně referenční cenu svých banánů každý čtvrtek ráno po dobu nejméně tří let, oznamovali tuto cenu svým zákazníkům provádějícím dozrávání ovoce a maloobchodníkům před počátkem vyjednávání a vyměňovaly si v rámci dvoustranných kontaktů referenční ceny stanovené pro každou z nich za účelem přímého dohlížení a ověřování rozhodnutí přijatých konkurenty, což charakterizuje realizaci kartelové dohody a situaci, jež činí argumentaci společnosti Weichert založenou na výši jejích transakčních cen nepřijatelnou.
- 553 Analýza založená na výši transakčních cen společnosti Weichert a skutečnost, že skutečné a referenční ceny nebyly „úzce“ provázány, jak je uvedeno v bodě 352 odůvodnění napadeného rozhodnutí, nedostačují ke zpochybnění důkazní síly důkazů předložených Komisí, na jejichž základě tato dospěla k závěru, že referenční ceny sloužily pro trh přinejmenším jako signály, tendence nebo ukazatele o očekávaném vývoji cen banánů a že byly důležité pro obchod s banány a dosažené ceny.
- 554 Shledání odstupu mezi referenčními cenami, jež byly předmětem protiprávního jednání ve vzájemné shodě, a transakčními cenami nikterak neznamená, že prvně zmíněné nemohly mít vliv na úroveň druhých. Účelem referenčních cen je táhnout tržní cenu směrem vzhůru, byť tyto ceny nakonec zůstanou nižší než oznámené ceny. V tomto ohledu je třeba připomenout, že Tribunál zohlednil skutečnost, že ceny doporučené podnikem byly vyšší než tržní ceny, aby tak shledal, že účelem jeho systému cen bylo zvyšování cen na trhu (rozsudek Tribunálu ze dne 22. října 1997, SCK a FNK v. Komise, T-213/95 a T-18/96, Recueil, s. II-1739, bod 163).

- 555 Nezáleží tedy na tom, zda referenční ceny byly nejvíce určujícím faktorem skutečných cen společnosti Weichert nebo v jaké míře byly referenční a skutečné ceny této společnosti provázány, přičemž je třeba připomenout, že referenční ceny jsou oznámené ceny, o kterých nebylo tvrzeno, že mohly být získány v rámci týdenních vyjednávání, nebo že mohly sloužit jako základ pro výpočet konečných účtovaných cen.
- 556 Dále je třeba zdůraznit, že ekonomická argumentace společnosti Weichert se týká pouze cen, které sama účtovala, přičemž chování, jež podnik podle svého tvrzení na trhu skutečně uplatňoval, není pro účely posouzení dopadu kartelové dohody na trh relevantní, neboť zohledněny musí být pouze účinky vyplývající z kartelové dohody jako celku (rozsudek Komise v. Anic Partecipazioni, bod 296 výše, body 150 a 152). Tato argumentace neprokazuje, že vytýkané jednání neumožnilo dotčeným podnikům dosáhnout úrovně transakčních cen vyšší než by vyplynula z volné hospodářské soutěže, přičemž je nutno připomenout, že k posouzení konkrétního dopadu protiprávního jednání na trh, je třeba vycházet z hospodářské soutěže, k níž by běžně docházelo, pokud by k protiprávnímu jednání nedošlo (v tomto smyslu viz rozsudek Tribunálu ze dne 9. července 2003, Archer Daniels Midland a Archer Daniels Midland Ingredients v. Komise, T-224/00, Sb. rozh. s. II-2597, body 150 a 151).
- 557 Pokud se jedná konkrétně o relevanci ekonomických studií předložených společností Weichert, tato společnost nerozporuje, že existuje souvztažnost mezi referenčními a skutečnými cenami ve smyslu, že obě dvě se vyvíjí paralelně, ale toto přisuzuje společnost Weichert pouze sezónním rozdílům ovlivňujícím trh s banány, aniž by toto tvrzení prokázala, přičemž data v tabulce č. 7 ekonomické studie ze dne 2. dubna 2010 o rozdílech mezi referenční cenou a „průměrnou skutečnou cenou společnosti Weichert“ byla v tomto ohledu nedostačující. Jelikož tyto rozdíly, včetně meteorologických podmínek, ovlivňovaly stejným způsobem obě předmětné ceny, lze tento faktor rovněž považovat za neutrální, který není schopen sám o sobě vysvětlit souvislost mezi referenčními a skutečnými cenami společnosti Weichert.
- 558 Mimoto posouzení tabulek č. 1, 2 a 7 ekonomické studie ze dne 2. dubna 2010 odporuje tvrzení společnosti Weichert, podle něhož „hraniční rozdíly mezi cenami byly pravidlem, spíše než výjimkou“, a odhaluje, že nejvýznamnější rozdíly mezi referenčními a skutečnými cenami se objevily až od druhé poloviny roku 2002, tedy období, od něhož společnosti Dole a Weichert začaly upravovat výchozí referenční ceny po oznámení „ceny Aldi“.
- 559 Z výše uvedených úvah vyplývá, že je mylné tvrzení vedlejší účastnice o tom, že Komise neprokázala žádnou souvislost mezi skutečnými a oficiálními cenami obecně, a oficiálními a skutečnými cenami společnosti Weichert konkrétně, a že naopak Komise došla právem k závěru, že referenční ceny byly v odvětví produkce banánů relevantní, včetně referenčních cen vedlejší účastnice, přičemž uvedla, že sloužily pro trh přinejmenším jako signály, trendy nebo ukazatele předpokládaného vývoje cen banánů a že byly důležité pro obchod s banány a dosažené ceny.
- 560 Ačkoliv se zjištění Komise, podle něhož byly při některých transakcích skutečné ceny přímo provázány s referenčními cenami, nevztahuje na situaci společnosti Weichert, ani tato společnost ani žalobkyně nezpochybnily tuto relevanci, pokud se jedná o společnost Dole.
- 561 Jak správně zdůrazňuje Komise, i pokud byly referenční ceny pro podnik méně významné než pro jeho konkurenty, zejména jeho hlavní konkurenty, toto neospravedlňuje účast tohoto podniku na diskuzích, jež vedou ke koordinaci těchto referenčních cen (bod 127 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 562 Z předcházejících úvah vyplývá, že argumentace žalobkyně a vedlejší účastnice ohledně relevance referenčních cen není s to prokázat protiprávnost napadeného rozhodnutí a musí být odmítnuta.

K příčinné souvislosti mezi jednáním ve vzájemné shodě a chováním společnosti Weichert na trhu

- 563 Žalobkyně tvrdí, že domněnka nezbytnosti příčinné souvislosti mezi jednáním ve vzájemné shodě a chováním společnosti Weichert na trhu, zdůrazněná Komisí, je vyvrácená skutečností, že strategie této společnosti byla, v rozporu s jejími vlastními přáními, stále stanovovat svou referenční cenu na stejnou výši, na které byla referenční cena společnosti Dole, a každý týden tedy pouze následovala cenu společnosti Dole. Existence tohoto chování vyplývá ze samotného znění bodů 104 a 203 odůvodnění napadeného rozhodnutí.
- 564 Skutečnost, že společnost Weichert podle žalobkyně pravidelně používala stejnou strategii každý týden, přestože její diskuze se společností Dole nesledovaly stejné schéma, neboť k nim docházelo pouze jednou až dvakrát za měsíc a jen při vzácných příležitostech se týkaly faktorů ovlivňujících určování cen, představuje dodatečný důkaz, že tyto diskuze neměly žádný dopad na jednání společnosti Weichert na trhu.
- 565 Je třeba připomenout, že jak to vyplývá ze samotného znění čl. 81 odst. 1 ES, pojem jednání ve vzájemné shodě předpokládá, kromě vzájemné shody mezi dotčenými podniky, i chování na trhu v návaznosti na tuto vzájemnou shodu a příčinnou souvislost mezi oběma skutečnostmi. V tomto ohledu je třeba předpokládat, neexistuje-li důkaz o opaku, jehož předložení přísluší zúčastněným subjektům, že podniky, které jednají ve vzájemné shodě a které na trhu nadále působí, zohledňují při určování svého chování na trhu informace, které si vyměnily se svými konkurenty. Je tomu tak tím spíše, jestliže jednají ve vzájemné shodě pravidelně během dlouhého období (rozsudek Hüls v. Komise, bod 298 výše, body 161 až 163).
- 566 Dotčeným podnikům tedy přísluší prokázat, že jednání ve vzájemné shodě žádným způsobem neovlivnilo jejich chování na trhu (rozsudek Hüls v. Komise, bod 298 výše, bod 167).
- 567 Žalobkyně poznamenává, že Komise došla k výslovnému závěru, že „v průběhu předmětného období referenční ceny banánů společností Dole a Del Monte ([banány této posledně uvedené] byly uváděny na trh společností Weichert) byly [skoro] stejné“ (bod 104 odůvodnění napadeného rozhodnutí) a že, „[od] roku 2000 [do] roku 2002, společnost Weichert běžně určovala svou referenční cenu po tom, co se seznámila s referenční cenou společnosti Dole, kterou tato určovala ve čtvrtek ráno“ (bod 203 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 568 Kromě skutečnosti, že tato první uvedená citace ukazuje na paralelní jednání společností Dole a Weichert – a navíc odhaluje spíše, že docházelo k zohledňování informací vyměňovaných mezi konkurenty, než že by k němu nedocházelo – je třeba uvést, že druhá uvedená citace napadeného rozhodnutí nemůže tvrzení žalobkyně doložit, neboť byla vytržena ze svého kontextu.
- 569 Bod 203 odůvodnění napadeného rozhodnutí je součástí části tohoto rozhodnutí věnované výměnám informací o referenčních cenách, k nimž docházelo po jejich stanovení ve čtvrtek ráno a jež představovaly součást koluzních ujednání podniků, neboť sloužily k monitorování individuálních rozhodnutí o stanovování cen přijatých na základě údajů sdílených v rámci kontaktů před stanovením cen, a nepředstavovaly tedy odlišné protiprávní jednání, ale mechanismus monitorování výsledku sloužící ke stejnému účelu.
- 570 Po tom, co vyložila svůj postoj v bodě 198 odůvodnění napadeného rozhodnutí, připomíná Komise v následujících bodech odůvodnění prohlášení dotčených podniků v tomto ohledu.
- 571 Komise zdůrazňuje, že společnost Weichert v odpovědi na žádost o informace ze dne 6. června 2006 uvedla jména svých zaměstnanců, jež sdíleli informace o referenčních cenách se společností Dole, stejně jako se společností Chiquita (bod 202 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

572 Bod 203 odůvodnění napadeného rozhodnutí je tedy následujícího znění:

„Společnost Weichert uvádí, že ke kontaktům s dotčenými účastníky nedocházelo v určitém předem stanoveném okamžiku ve čtvrtek ráno, ale že se běžně odehrávaly kdykoliv mezi [9 hodinou] a polednem. [Od] roku 2000 [do] roku 2002, společnost Weichert běžně určovala svou referenční cenu po té, co se seznámila s referenční cenou společnosti Dole, kterou tato určovala ve čtvrtek ráno. Pokud se jedná o informace o referenčních cenách společnosti Dole během období [od] roku 2000 [do] roku 2002, společnost Weichert prohlásila, že získávala tyto informace u zákazníků, ostatních dovozců nebo zaměstnanců společnosti Dole. V odpovědi na oznámení námitek společnost Weichert uvedla, že měla možnost tyto informace získat z různých zdrojů. [Toto] neodporuje zjištěním Komise.“

573 Zdá se tedy, že citace zdůrazněná žalobkyní se nachází mezi dvěma větami, jež vykládají prohlášení společnosti Weichert, a obsahuje výslovný odkaz na poznámku pod čarou, přičemž je upřesněno, že tato citace odpovídá odpovědi společnosti Weichert na žádost o informace ze dne 5. února 2007.

574 Kromě toho po uvedení, že „podle ustálené judikatury v případě, že se kontakty týkají budoucí politiky určování cen, má se za to, že účastník nutně přímo nebo nepřímo zohledňuje získané informace ke stanovení politiky, kterou hodlá na trhu uplatňovat“, Komise v bodě 233 odůvodnění napadeného rozhodnutí výslovně uvedla, „že žádný adresát tohoto rozhodnutí ne[prokázal], že nevezal tyto informace v potaz při určování referenčních cen“. V bodě 268 odůvodnění napadeného rozhodnutí rovněž Komise jasně uvedla, že, ačkoliv společnost Weichert ne[uznala], „že by zohledňovala informace získané od konkurentů při stanovování referenčních cen“, „takové přiznání ne[ní] nezbytné“ podle výše uvedené judikatury.

575 Za těchto okolností nelze z ustanovení napadeného rozhodnutí, a konkrétněji z výkladu bodu 104 ve spojení s bodem 203 odůvodnění tohoto rozhodnutí, právoplatně vyvodit jakýkoliv důkaz o tom, že společnost Weichert každý týden čekala, než se seznámí s cenou společnosti Dole, k určení vlastní referenční ceny na stejnou úroveň a že tedy nezohledňovala informace získané v průběhu vytýkaných výměn informací k určení svého týdenního chování na trhu.

576 Je tomu tak rovněž v případě tvrzení žalobkyně ohledně četnosti kontaktů mezi společnostmi Dole a Weichert a o vzácnosti diskuzí týkajících se faktorů ovlivňujících určování cen. Totiž jak bylo vyloženo v bodě 367 výše, Komise došla správně k závěru, vzhledem zejména k četnosti dvoustranných kontaktů před stanovením cen, že existovalo schéma nebo systém kontaktů, jehož mohly dotčené podniky využít podle svých potřeb. Toto zjištění je plně slučitelné s judikaturou, na níž Komise v projednávané věci odkazuje a jež se týká předpokladu příčinné souvislosti mezi jednáním ve vzájemné shodě dotčených podniků a chováním na trhu, jež po tomto jednání ve vzájemné shodě následuje.

577 Mimoto žalobkyně neposkytla žádný konkrétní a objektivní důkaz, jež by mohl prokázat údajně následovnické chování společnosti Weichert.

578 V tomto ohledu je třeba uvést, že v rámci své argumentace směřující k popření výkonu určujícího vlivu na společnost Weichert, žalobkyně tvrdí, že strategie společnosti Weichert spočívala v prodeji velkého množství za účelem využití všech jejích licencí a že v důsledku vždy určovala svou oficiální cenu poté, co společnost Dole stanovila tu svojí, a ve stejné výši jako tato společnost, zatímco strategie žalobkyně směřovala k dosažení prémiových cen a referenční ceny bližší ceně společnosti Chiquita, což bylo dokonce ostatním subjektům na trhu známo.

579 Na podporu svých tvrzení žalobkyně odkazuje na prohlášení společnosti Weichert, jak byla uvedena v bodě 203 odůvodnění napadeného rozhodnutí a znovu vyložená v bodě 572 výše, stejně jako na prohlášení společností Chiquita a Dole v odpovědi na žádost Komise o informace.

- 580 Společnost Chiquita pouze uvedla, že „[p]ři jednáních o cenách pro nadcházející týden, společnost Dole někdy odkazovala na ceny společnosti Del Monte“, přičemž však uvedla, že „cena společnosti Del Monte nebyla pro společnost Chiquita významná, neboť v této době ceny společností Dole a Del Monte byly každý týden stejné“, a zdůraznila, že „společnost Dole [upřesnila], že bylo všeobecně v odvětví známo, že společnost Del Monte považovala oficiální ceny společnosti Dole jako referenci pro své oficiální ceny“. Tato prohlášení nicméně nedostačují k doložení tvrzení žalobkyně, podle nichž společnost Weichert každý týden čekala, až se seznámí s cenou společnosti Dole, než určila svou vlastní referenční cenu na stejnou úroveň.
- 581 Zdá se tedy, že žalobkyně neprokázala, že vytýkané jednání ve vzájemné shodě žádným způsobem neovlivnilo chování společnosti Weichert na trhu a že její přidružené výroky o „oslabení“ postoje Komise s ohledem na její analýzu výměn informací o referenčních cenách musí být rovněž odmítnuty.
- 582 Závěrem je třeba zdůraznit, že na rozdíl od toho, co tvrdí žalobkyně, se Komise neopírá „převážně“ o tento předpoklad příčinné souvislosti mezi protiprávním jednáním ve vzájemné shodě a chováním na trhu k tomu, aby v projednávané věci prokázala, že došlo k jednání ve vzájemné shodě s protisoutěžním cílem, neboť tento závěr je založen na posouzení vlastností vytýkaných výměn informací, stejně jako na právním a ekonomickém kontextu, jehož byly součástí, a toto v souladu s požadavky judikatury.
- 583 Ze souhrnu předcházejících úvah vyplývá, že Komise právně dostačujícím způsobem prokázala, že se společnosti Dole a Weichert zapojily do kontaktů před stanovením cen, během nichž jednaly o faktorech ovlivňujících stanovování cen banánů, tj. faktorech vztahujících se k referenčním cenám pro nadcházející týden, nebo probíraly a sdělovaly si vývoj cen nebo si poskytovaly údaje o referenčních cenách pro nadcházející týden.
- 584 Prostřednictvím kontaktů před stanovením cen společnosti Dole a Weichert, jež byly jedněmi z hlavních dodavatelů banánů, koordinovaly určování svých referenčních cen místo toho, aby je určovaly zcela nezávisle. V průběhu těchto dvoustranných diskuzí dotčené podniky odhalily další postup, jež hodlaly uplatňovat, nebo alespoň účastníkům umožnily posoudit budoucí chování konkurentů, pokud jde o určování referenčních cen, a předjímat další postup, jež měly v úmyslu uplatňovat. Omezily tak nejistotu o budoucích rozhodnutích konkurentů o referenčních cenách, a v důsledku toho omezily hospodářskou soutěž mezi podniky.
- 585 Komise tak správně dospěla k závěru, že se kontakty před stanovením cen mezi společnostmi Dole a Weichert týkaly stanovování cen a že na jejich základě došlo k jednání ve vzájemné shodě s cílem omezit hospodářskou soutěž ve smyslu článku 81 ES.

K jedinému protiprávnímu jednání

- 586 Žalobkyně podpořená vedlejší účastníci tvrdí, že se Komise dopustila právního omylu, když došla k závěru, že došlo k jedinému pokračujícímu protiprávnímu jednání, neboť Komise jednak uznala, že společnost Weichert nevěděla o kontaktech, ke kterým došlo mezi společnostmi Dole a Chiquita a nemohla je předvídat, a dále shledala společnost Weichert odpovědnou pouze za tu část protiprávního jednání, na níž se podílela, což je postoj neslučitelný s kvalifikací jediného pokračujícího protiprávního jednání.
- 587 Je třeba připomenout, že Soudní dvůr rozhodl, že podnik, který se vlastním chováním účastnil jediného komplexního protiprávního jednání, jež odpovídá pojmu dohody či jednání ve vzájemné shodě s protisoutěžním cílem ve smyslu čl. 81 odst. 1 ES a které mělo za cíl přispět k uskutečnění protiprávního jednání jako celku, může být odpovědný též za chování ostatních podniků v rámci téhož protiprávního jednání po celou dobu jeho účasti na uvedeném protiprávním jednání (rozsudek Komise v. Anic Partecipazioni, uvedený výše v bodě 296, bod 203).

- 588 Zdá se tedy, že pojem jediného protiprávního jednání se může vztahovat k právní kvalifikaci protisoutěžního jednání spočívajícího v dohodách, jednání ve vzájemné shodě a v rozhodnutích sdružení podniků, ale rovněž k osobní povaze odpovědnosti za protiprávní jednání porušující hospodářskou soutěž (v tomto smyslu viz rozsudek Tribunálu ze dne 12. prosince 2007, BASF a UCB v. Komise, T-101/05 a T-111/05, Sb. rozh. s. II-4949, body 159 a 160).
- 589 V důsledku výše uvedeného je třeba ověřit opodstatněnost posouzení Komise s ohledem na oba prvky, jimiž je faktické chování dotčených podniků a jejich odpovědnost za toto chování.

K vytýkanému chování

- 590 Pokud se jedná o objektivní prvek týkající se zohlednění faktického chování dotčených podniků, je třeba uvést, že porušení čl. 81 odst. 1 ES může vyplývat nejen z jediného úkonu, ale rovněž z řady úkonů, anebo i z pokračujícího jednání. Tento výklad nelze zpochybnit z důvodu, že jeden nebo více prvků z této řady úkonů nebo tohoto pokračujícího jednání může rovněž sám o sobě a nahlížen izolovaně představovat porušení uvedeného ustanovení (rozsudky Komise v. Anic Partecipazioni, bod 296 výše, bod 81, a Aalborg Portland a další v. Komise, bod 371 výše, bod 258).
- 591 Je třeba zdůraznit, že pojem jediné dohody nebo jediného protiprávního jednání předpokládá souhrn úkonů přijatých jednotlivými účastníky za stejným ekonomickým protisoutěžním účelem (rozsudky Tribunálu ze dne 24. října 1991, Rhône-Poulenc v. Komise, T-1/89, Sb. rozh. s. II-867, body 125 a 126, a Cimenteries CBR a další v. Komise, bod 416 výše, bod 3699). Skutečnost, že jsou jednotlivé úkony podniků součástí „jednotného záměru“ z důvodu jejich stejného cíle narušujícího hospodářskou soutěž na společném trhu, je určující ke shledání existence jednotného protiprávního jednání (v tomto smyslu viz rozsudek Aalborg Portland a další v. Komise, bod 371 výše, body 258 a 260).
- 592 Komise v projednávané věci vyložila, že všechny dvoustranné kontakty před stanovením cen, jak mezi společnostmi Dole a Chiquita, tak i mezi společnostmi Dole a Weichert, snížili nejistotu ohledně budoucího určování referenčních cen, týkaly se stanovování cen a měly stejný a jediný ekonomický cíl, tj. narušit přirozený vývoj cen banánů v severní Evropě. Komise uvedla, že výměny informací o referenčních cenách, které umožňovaly dotčeným podnikům monitorovat rozhodnutí o určování cen přijatá každým z nich, přispívaly k tomuto stejnému a jedinému ekonomickému cíli (bod 247 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 593 Komise nekonstatovala pouze existenci stejného protisoutěžního cíle, ale rovněž prokázala, že dvoustranné kontakty mezi společnostmi Dole a Chiquita, stejně jako mezi společnostmi Dole a Weichert byly propojeny a vzájemně se doplňovaly (v tomto smyslu viz rozsudek BASF a UCB v. Komise, bod 588 výše, bod 181).
- 594 Komise jednak uvedla, že všechny dvoustranné kontakty před stanovením cen byly součástí jednoho schématu. Podle ní jejich podobný obsah, skutečnost, že se na nich pravidelně podílely stejné osoby s téměř stejným způsobem provedení, pokud jde o načasování a komunikační prostředky, a skutečnost, že probíhaly v průběhu stejně dlouhé doby, odhalují mechanismus kontaktů, jež prokazuje jednotnost protiprávního jednání (bod 249 odůvodnění protiprávního jednání).
- 595 V tomto ohledu je nezbytné zdůraznit konkrétní okolnosti projednávané věci v rozsahu, v němž je protiprávní jednání tvořeno dvěma dvoustrannými výměnami informací, již se účastnil vždy stejný subjekt, tedy společnost Dole. Tvrzení, podle něhož kontakty mezi společnostmi Dole a Weichert musí být považovány za odlišné protiprávní jednání, není v souladu s objektivním zjištěním o účasti společnosti Dole na celkové kartelové dohodě z důvodu zejména, ale zcela jistě, jejich dvoustranných výměn informací se společností Weichert.

- 596 Komise rovněž uvedla, že výměny informací o referenčních cenách následovaly ucelené schéma podobné schématu dvoustranných kontaktů (bod 249 odůvodnění napadeného rozhodnutí) a je nesporné, že společnost Weichert si vyměňovala informace o svých referenčních cenách ve čtvrtek ráno se společností Dole i se společností Chiquita (body 200 a 202 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 597 Skutečnost, že výměny informací o referenčních cenách, k nimž docházelo ve čtvrtek ráno, nebyly Komisí považovány za samostatné porušení článku 81 ES, Komisi nebrání – na rozdíl od toho, jak tvrdí vedlejší účastnice – aby je zohlednila jako mechanismus, jenž usnadňoval fungování kartelové dohody, za účelem konstatování jednotného protiprávního jednání.
- 598 Dále Komise zdůraznila, že společnosti Chiquita, Dole a Weichert patřily mezi hlavní dodavatele banánů v severní Evropě. Tvrdila, že koluzní jednání se týkala určování cen, konkrétně referenčních cen dotčených podniků, a že tedy obecné protisoutěžní chování bylo součástí stejného protiprávního jednání a že by bylo vykonstruované rozštěpit takové obecné pokračující chování nebo řadu úkonů – rovněž nezávisle na skutečnosti, že všechny kontakty před stanovením cen měly protisoutěžní cíl charakterizovaný jediným účelem – tak, že by byly považovány za řadu oddělených protiprávních jednání, ačkoliv to, o co se jednalo, bylo jednotné protiprávní jednání s jediným ekonomickým cílem (body 247 a 248 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 599 Je tedy třeba mít za to, že předměty dvoustranných kontaktů před stanovením cen mezi společnostmi Dole a Chiquita a společnostmi Dole a Weichert byly totožné (v tomto smyslu viz rozsudek Cimenteries CBR a další v. Komise, bod 416 výše, bod 3705).
- 600 Za těchto okolností Komise správně došla v bodě 251 odůvodnění napadeného rozhodnutí k závěru, že všechna koluzní jednání představovala jediné a stejné pokračující protiprávní jednání s jediným ekonomickým cílem omezit hospodářskou soutěž ve Společenství ve smyslu článku 81 ES.
- 601 Tento závěr nemůže být zpochybněn tvrzením žalobkyně, podle něhož si společnost Weichert se společností Chiquita nekonkurovala ohledně produktu, o němž společnost Weichert sdělovala informace společnosti Dole.
- 602 Žalobkyně tvrdí, že referenční ceny společnosti Chiquita se týkaly žlutých banánů, tj. po zohlednění nákladů na zrání, zatímco referenční ceny společností Weichert a Dole se týkaly cen řečených „zelené“ týkající se zelených nezralých banánů, uvedených na trh jako žluté banány až o týden a půl později. Na podporu svých tvrzení odkazuje žalobkyně na znění e-mailu zasláného dne 2. ledna 2003 zaměstnancem společnosti Atlanta, distributora provádějícího zrání ovoce, zaměstnanci společnosti Chiquita v následujícím znění:
- „Ačkoliv si uvědomuji, že společnost Chiquita vždy v průběhu posledních dvou týdnů následovala ceny stanovené společností Dole (ve smyslu snížení), v tomto případě by doporučení společnosti Dole nemohlo a nemělo být následováno. Cena stanovená společností Chiquita je totiž žlutou referenční cenou, jež se uplatňuje na pondělní dodávky následujícího týdne. Referenční cena společnosti Dole, jež byla původně dnes ráno zvýšena o 0,50 eur, je naopak zelenou referenční cenou, která se stane žlutou až za dva týdny a ne dříve.“
- 603 Tuto argumentaci žalobkyně nelze uznat, neboť je založena na nepodloženém a mylném předpokladu, podle něhož zelené a žluté banány představují zcela odlišné produkty obchodované na dvou různých trzích, na nichž působí výlučně společnost Dole na jedné straně a společnost Chiquita na straně druhé.

- 604 S ohledem na odpovědi dotčených podniků na žádosti o informace a na oznámení námitek, Komise v napadeném rozhodnutí jasně definovala předmětné odvětví a zejména předmětný produkt jako čerstvé banány, což již uvedla ve výše zmíněném oznámení a upřesnila, že nezralé banány (zelené), stejně jako banány zralé (žluté) jsou zahrnuty v napadeném rozhodnutí (bod 4 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 605 Komise uvedla, že banány, vypravovány zelené, připlouvaly zelené do přístavů, a aby bylo možné je konzumovat, bylo třeba je nechat dozrát. Banány byly buď přímo dodány kupujícím (zelené banány), nebo ponechány dozrát a přibližně týden poté dodány (žluté banány), což odpovídalo skutečnosti, že dozrávání mohlo být zajištěno kupujícím, nebo dovozcem či jeho jménem. Zákazníky dovozců byly obvykle subjekty provádějící dozrávání a obchodní řetězce (bod 34 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Podle Komise společnosti Chiquita, Dole a Weichert stanovovaly referenční ceny každý týden, v tomto případě ve čtvrtek ráno, a sdělovaly je svým zákazníkům (body 34 a 104 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Pojem „referenční cena“ obvykle odkazoval na referenční ceny zelených banánů (zelená nabídka). Referenční ceny žlutých banánů (žlutá nabídka) se obvykle skládaly ze zelené nabídky navýšené o poplatek za dozrávání (bod 104 odůvodnění napadeného rozhodnutí), a referenční ceny zelených banánů tak byly určující pro referenční ceny žlutých banánů (bod 287 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 606 Je třeba uvést, že žalobkyně a vedlejší účastnice v rámci probíhajícího řízení neposkytly žádný důkaz zpochybňující shledání Komise ohledně takto popsání fungování trhu s banány.
- 607 Na prvním místě žalobkyně pouze tvrdila bez jakéhokoliv odůvodnění, že společnost Weichert uváděla na trh pouze zelené banány. Její argumentace si dokonce vnitřně protirečí, neboť žalobkyně tvrdí, že společnost Chiquita jednala a sdílela informace se společností Dole o žlutých banánech, přičemž rovněž tvrdila, že tato posledně uvedená společnost, stejně jako společnost Weichert, měla referenční ceny pouze pro zelené banány.
- 608 Je nesporné, že společnost Dole prostřednictvím německé dceřiné společnosti prodávala zelené banány německým maloobchodníkům, kteří byli s to sami zajistit dozrávání, a evropským subjektům provádějícím dozrávání (bod 12 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 609 Při popisu své činnosti v průběhu správního řízení prohlásila společnost Chiquita, že „v Evropě je ovoce distribuováno buď velkoobchodníkům provádějícím dozrávání, jako je společnost Atlanta (Německo), nebo přímo maloobchodníkům (jež sami provádí dozrávání)“, což odpovídá prodeji zelených banánů (prohlášení podniku č. 13, příloha I 3).
- 610 Prohlášení společností Dole a Chiquita o významu jejich referenčních cen, podpořená listinnými důkazy, však stejně jako jejich popis obsahu jejich výměn informací (viz body 104, 140 až 143 odůvodnění napadeného rozhodnutí) odhalují, že oba podniky jednaly v dokonalém vzájemném porozumění o cenách zelených banánů pro oblast severní Evropy.
- 611 Interní e-mail společnosti Chiquita ze dne 30. dubna 2001, uvedený v bodě 107 odůvodnění napadeného rozhodnutí, prokazuje existenci prodeje zelených banánů touto společností. Tento e-mail je následujícího znění:

„Je prokázáno, že jakmile [společnosti Dole, Del Monte a Tuca] dosáhnou ceny 36,00 DEM, budou jejich zákazníci (maloobchodníci) vzdorovat, neboť při této úrovni nabídky musí spotřebitelská cena překročit 3,00 DEM/kg. Bez sebemenší pochybnosti nás bude tento ‚jev‘ po nějakou dobu ovlivňovat. [Toto] by znamenalo, že naše nabídka bude nejvýše 40,00 DEM (zelená nabídka).“

- 612 Žalobkyně kromě toho nevznesla žádnou námitku, ani v replice ani při jednání, k výroku Komise, že interní zprávy společnosti Chiquita o cenách, jež byly zahrnuty ve vyšetřovacím spisu, k němuž měla společnost Del Monte přístup, ukazovaly, že společnost Chiquita měla v průběhu období protiprávního jednání zelenou referenční cenu.
- 613 Na druhém místě vyplývá ze spisu, že referenční cena zelených banánů je určující pro referenční cenu žlutých banánů.
- 614 Komise v žalobní odpovědi připomněla prohlášení společnosti Weichert v odpovědi na žádost o informace ze dne 10. února 2006, že „cena žlutých banánů [byla] určována na základě průměrné zelené ceny zvýšené o přídavek na zrání a v některých případech o přídavek na dopravu.
- 615 Společnost Del Monte rovněž v průběhu správního řízení uznala existenci souvislosti mezi cenami žlutých a zelených banánů. Vysvětlila, že ve skutečnosti cena žlutých banánů byla určena na základě „ceny Aldi“, což byla zelená cena, k níž byl přičten poplatek za dozrání, manipulaci a dopravu, který byl ustálený v posledních letech na 3,07 euro. Společnost Del Monte dodala následující:
- „Při prodeji žlutých banánů ostatním zákazníkům, subjekty provádějící dozrávání ovoce jednotlivě vyjednávají tuto částku na základě ceny zelených banánů navýšené o náklady na dozrání, manipulaci a dopravu. Standartní cena Aldi zde rovněž slouží jako reference.“
- 616 Kromě vznesení výslovné námitky ke složení žluté referenční ceny, společnost Del Monte při jednání potvrdila, že když subjekt provádějící dozrávání ovoce vypočítává cenu, jež bude požadovat po maloobchodníkovi, zohledňuje zejména to, co zaplatil za nákup zelených banánů, a že tedy existuje určitá souvislost mezi zelenými banány prodanými v průběhu daného týdne a stejnými banány přeprodanými jako žluté jiným subjektem o týden později.
- 617 Na třetím místě žalobkyně bez dalších vysvětlení tvrdí, že zelené banány uváděné na trh společnostmi Weichert a Dole byly na trh uváděny „pouze o týden a půl později jako žluté banány“ prodávané společností Chiquita.
- 618 Pouhé předložení e-mailu ze dne 2. ledna 2003 nepostačuje k prokázání existence systematického posunu, který žalobkyně předestírá ve svých písemnostech, mezi postupem uvádění na trh banánů společnostmi Dole a Weichert a banánů společnosti Chiquita, jenž vedl k desynchronizaci aktivit těchto společností.
- 619 Situace uvedená v tomto e-mailu nutně zapadá do jednotného časového schématu trhu s jedním produktem, čerstvými banány, jenž je organizován v týdenních cyklech, jak již zdůraznila Komise v bodě 33 odůvodnění napadeného rozhodnutí, aniž jí ostatní strany protiřečily.
- 620 Společnost Chiquita (prohlášení podniku č. 13, příloha I 3) popisuje časovou souslednost uvádění banánů na trh, jež odpovídá třítydennímu cyklu, jenž zahrnuje stanovení a oznámení referenčních cen zákazníkům ve čtvrtek prvního týdne, příjezd lodí do evropských přístavů, vyložení banánů a jejich dopravu do dozrávacích středisek na počátku druhého týdne či někdy na konci prvního týdne, a distribuci žlutých banánů maloobchodníkům na počátku třetího týdne či někdy na konci druhého týdne.
- 621 Tento časový plán odpovídá shledání Komise v bodě 34 odůvodnění napadeného rozhodnutí, podle něhož byly banány buď přímo dodávány kupujícím, pokud jde o zelené banány, nebo ponechány dozrát a dodávány přibližně týden poté, pokud jde o žluté banány, toto shledání Komise shrnuje postup distribuce a klade důraz na dobu dozrávání všech banánů, kterou prakticky nelze zkrátit.
- 622 Toto objektivní zjištění ohledně jednotnosti postupu dozrávání vylučuje jakoukoli možnost úplné desynchronizace činností společností Dole a Weichert vzhledem k činnostem společnosti Chiquita.

- 623 Společnost Del Monte v odpovědi na oznámení námitek prohlásila, že ideální délka tohoto postupu byla 5 až 6 dní, přičemž mohl být zpomalen až na 8 dní maximálně. Dále dodala, že postup dozrávání nebyl „dostatečně flexibilní k tomu, aby ovoce, jež mělo být prodáno jako žlutý banán v týdnu B, mohlo být takto prodáno v týdnu A nebo C“. Společnost Weichert v odpovědi na žádost o informace uvedla, že, vzhledem ke skutečnosti, že banány velmi rychle podléhají zkáze a že nové zásoby banánů byly dováženy každý týden, bylo pro dovozce naléhavé prodat banány rychle před tím, než jsou dovezeny do Evropy.
- 624 Tyto úvahy o časovém schématu uvádění banánů na trh a postupu dozrávání musí být propojeny s jednotlivými způsoby distribuce banánů, jež Komise uvedla v bodě 34 odůvodnění napadeného rozhodnutí se zmínkou, podle níž dozrávání může být vykonáno dovozcem nebo jeho jménem, nebo zajištěno kupujícím.
- 625 Zda se dovozce odvolává na cenu žlutých nebo zelených banánů za těchto okolností závisí na způsobu, jakým banány prodává: pokud prodává zelené banány subjektům provádějícím dozrávání nebo maloobchodníkům, kteří se sami postarají o dozrání ovoce, sdělí zelenou referenční cenu; pokud sám zajišťuje dozrávání prostřednictvím externích subjektů nebo v zařízeních svých dceřiných společností nebo obdobných subjektů a dále je zralé prodává maloobchodníkům, užije žlutou referenční cenu.
- 626 E-mail ze dne 2. ledna 2003 se týká situace, ve které společnost Chiquita uvádí ovoce na trh tím, že zajišťuje dozrávání prostřednictvím společnosti Atlanta, distributora provádějícího dozrávání, jejíž svazky napojení se společností Chiquita vyplývají ze samotného obsahu tohoto e-mailu.
- 627 Autor e-mailu poukazuje na zvýšení žluté referenční ceny banánů značky Chiquita distribuovaných společností Atlanta stanovené a oznámené ve čtvrtek druhého týdne pro ovoce, u něhož probíhalo dozrávání a které v pondělí druhého týdne dorazilo zelené a mělo být dodáváno žluté počátkem třetího týdne, na základě zvýšení referenční ceny zelených banánů společnosti Dole stanovené a oznámené tentýž čtvrtek druhého týdne za ovoce, které bylo na cestě a mělo dorazit zelené v pondělí třetího týdne a mělo být dodáváno žluté o dva týdny později počátkem čtvrtého týdne.
- 628 Popsaná situace musí být posuzována nikoli izolovaně, ale musí být zasazena do rámce nepřetržitě fungujícího trhu s dodávkami zelených banánů počátkem každého týdne do severoevropských přístavů, s banány následně umístěnými do dozrávacích středisek na stejné období v délce přibližně jednoho týdne a následným uvedením na trh žlutých banánů značek Dole, Del Monte a Chiquita. Jak banány značek Dole a Del Monte, tak i banány značky Chiquita byly zelené, než po dozrání zežloutly, a byly pro koncové spotřebitele umístěny na stejné regály v supermarketech nebo u jiných maloobchodníků, a to podle stejného časového schématu.
- 629 Žluté banány společnosti Chiquita uváděné v e-mailu zaměstnance společnosti Atlanta tak byly součástí dovozu zelených banánů, které do severoevropských přístavů dorazily počátkem druhého týdne a pro něž byla zelená cena stanovena ve čtvrtek prvního týdne. Za stejných časových okolností dorazily zelené banány společnosti Dole a byla pro ně stanovena referenční cena.
- 630 Všechny tyto banány měly být uvedeny na trh za účelem spotřeby ve stejné době, a to přibližně jeden týden po jejich vyložení a umístění do dozrávacích středisek podle různých postupů, tedy počátkem třetího týdne.
- 631 Toto poslední konstatování musí být dáno do souvislosti s jinou připomínkou zaměstnance společnosti Atlanta.
- 632 V e-mailu ze dne 2. ledna 2003 uvedený zaměstnanec kritizuje zvýšení žluté referenční ceny již sdělené zákazníkům. Zdůrazňuje, že toto rozhodnutí je obchodní chybou, neboť „se rozdíl cen na trhu zvýšil“ a „pro společnost Chiquita bude v nadcházejícím týdnu obtížnější získat a udržet si zákazníky“.

- 633 Toto prohlášení potvrzuje, kromě důležitosti problematiky cenových rozdílů mezi jednotlivými značkovými banány, existenci konkurenční nabídky žlutých banánů v průběhu třetího týdne. Tedy ve stejnou dobu, kdy byly uvedeny na maloobchodní trh banány značek Dole a Del Monte přivezené do přístavů na začátku druhého týdne a distribuované jako žluté banány subjekty provádějícími dozrávání, nezávislými společnostmi nebo dceřinými společnostmi těchto podniků.
- 634 K těmto úvahám o časové souslednosti, jež vyplývají z analýzy dokumentu, jehož se dovolává žalobkyně, je třeba dodat a připomenout, že první etapa uvádění banánů na trh pro daný týden spočívala ve stanovení zelené ceny všemi dovozci téhož dne, tj. ve čtvrtek, která představovala nabídku zelených banánů určenou pro distributory provádějící dozrávání ovoce nebo pro maloobchodníky, kteří si zajišťují dozrávání ovoce sami, a zároveň představovala základ žluté ceny oznamované zákazníkům z řad maloobchodníků.
- 635 Lze konečně poznamenat, že předmětný e-mail rovněž potvrzuje existenci různorodosti činností společnosti Chiquita a zelené nabídky této společnosti. Zaměstnanec společnosti Atlanta tak vysvětluje, že kritika vznesená v případě zvýšení referenční ceny společnosti Dole není namísto v případě snížení ceny. Podotýká, že snížení ceny jsou vždy platná nejen pro „nadcházející zelený týden“, ale i pro ovoce, které se nachází v dozrávacích komorách.
- 636 Z předcházejících zjištění vyplývá, že argumentace žalobkyně, podle níž si společnost Weichert se společností Chiquita nekonkurovala, což by znemožňovalo označit vytýkané jednání za jednotné protiprávní jednání, musí být odmítnuta.

K subjektivní složce

- 637 Pokud se jedná o otázku odpovědnosti podniků, je třeba připomenout, že v případě, že porušení čl. 81 odst. 1 ES vyplývá z řady úkonů nebo z pokračujícího chování zastřešeného „jednotným záměrem“ z důvodu svého totožného cíle narušujícího hospodářskou soutěž uvnitř společného trhu, má Komise právo přičítat odpovědnost za tyto skutky v závislosti na účasti na protiprávním jednání posuzovaném jako celek (rozsudek Aalborg Portland a další v. Komise, bod 371 výše, bod 258), i pokud je prokázáno, že se dotčený podnik přímo podílel pouze na jednom nebo několika z prvků zakládajících protiprávní jednání (rozsudek BASF a UCB v. Komise, bod 588 výše, bod 161).
- 638 Existence jediného pokračujícího protiprávního jednání neznámá nutně, že podnik podílející se na jedné či několika složkách jednání může být shledán zodpovědným za protiprávní jednání celkově.
- 639 Pokud se jedná o důkaz subjektivního zapojení každého každého zúčastněného podniku, má Komise povinnost prokázat, že uvedený podnik svým jednáním zamýšlel přispět ke společným cílům sledovaným všemi účastníky a že věděl o faktickém plánovaném nebo uplatňovaném jednání jiných podniků při sledování těchto cílů nebo ho mohl důvodně předvídat a byl připraven podstoupit z toho plynoucí riziko (rozsudky Komise v. Anic Partecipazioni, bod 296 výše, bod 87, a Aalborg Portland a další v. Komise, bod 371 výše, bod 291).
- 640 V projednávané věci je třeba uvést, že Komise v článku 1 napadeného rozhodnutí tvrdí, že se podniky, jimž je napadené rozhodnutí určeno a mezi nimi společnost Weichert, podílely v průběhu různých období na jednání ve vzájemné shodě, jež spočívalo v koordinování referenčních cen banánů, přičemž toto protiprávní jednání zahrnovalo Rakousko, Belgie, Dánsko, Finsko, Německo, Lucembursko, Nizozemí, stejně jako Švédsko.
- 641 Ačkoliv tato formulace může být chápána ve smyslu, že Komise chtěla shledat každou ze zúčastněných společností odpovědnou za protiprávní jednání jako celek ve všech jeho složkách, takový výklad není podložen odůvodněním napadeného rozhodnutí.

- 642 Komise v bodech 252 až 257 odůvodnění napadeného rozhodnutí zkoumala otázku přičtení odpovědnosti za jediné pokračující protiprávní jednání společnostmi Chiquita a Weichert, s tím, že mezi nimi a společností Dole docházelo k výměnám informací.
- 643 Komise uvedla, že ačkoliv společnost Chiquita věděla o koluzních dohodách mezi společnostmi Dole a Weichert nebo je alespoň předvíдалa, byla připravena přijmout riziko a byla si vědoma nebo mohla důvodně předvídat chování týkající se kartelové dohody jako celku a jeho společný cíl, Komise neměla dostatečné důkazy k tomu, aby dospěla k závěru, že společnost Weichert věděla o kontaktech před stanovením cen mezi společnostmi Chiquita a Dole, nebo k prokázání, že společnost Weichert mohla důvodně předpokládat jejich existenci (body 253 až 255 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 644 Na základě svého rozboru Komise dospěla k následujícímu závěru (bod 258 odůvodnění napadeného rozhodnutí):
- „Komise se domnívá, že všechny koluzní dohody popsané v kapitole 4 tohoto rozhodnutí představují jediné pokračující protiprávní jednání s cílem omezit hospodářskou soutěž ve Společenství podle článku 81 ES. Společnosti Chiquita a Dole jsou shledány odpovědnými za jediné pokračující jednání v jeho celku, zatímco společnost Weichert, s ohledem na důkazy, jež má Komise k dispozici, je shledána odpovědnou jen za tu část protiprávního jednání, na které se podílela, tj. část protiprávního jednání, jež spočívalo v koluzních dohodách se společností Dole.“
- 645 Je třeba připomenout, že výrok aktu je neoddělitelně spojený s jeho odůvodněním, takže je-li to třeba, musí být vykládán s přihlédnutím k důvodům, které vedly k jeho přijetí (rozsudek Soudního dvora ze dne 15. května 1997, TWD v. Komise, C-355/95 P, Recueil, s. I-2549, bod 21).
- 646 S ohledem na výslovná ustanovení bodu 258 odůvodnění napadeného rozhodnutí musí být napadené rozhodnutí vykládáno ve smyslu, jak uvedla Komise při jednání, že společnost Weichert nepřičítá odpovědnost za protiprávní jednání jako celek, na rozdíl od společností Dole a Chiquita.
- 647 Za těchto okolností a v rozporu s tvrzeními žalobkyně a vedlejší účastnice, Komise nepochybila při použití pojmu jednotného protiprávního jednání, jak je vyložen judikaturou.
- 648 V tomto ohledu je třeba ještě připomenout, že skutečnost, že se podnik nepodílel, jako v tomto případě podnik tvořený společnostmi Weichert a Del Monte, na všech prvcích zakládajících kartelovou dohodu, nebo že hrál v rámci své účasti malou roli, není relevantní k prokázání, že se na protiprávním jednání podílel. Takovou okolnost je třeba zohlednit pouze při posouzení závažnosti protiprávního jednání a popřípadě vymezení pokuty (rozsudek Aalborg Portland a další v. Komise, bod 371 výše, body 86 a 292).
- 649 Je třeba uvést, že Komise přiznala společnosti Weichert na základě polehčujících okolností snížení základní výše pokuty o 10 % z důvodu, že tato společnost nevěděla o kontaktech před stanovením cen mezi společnostmi Chiquita a Dole a že je nemohla důvodně předpokládat. (bod 476 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 650 Z uvedeného vyplývá, že námitka uvedená v bodě 586 výše musí být odmítnuta.
- 651 Za těchto okolností nelze než dospět k závěru, že Komisi nemůže být vytýkáno nesprávné použití článku 81 a 253 ES.

2. K žalobnímu důvodu vycházejícímu z porušení práva na obhajobu

K nezpřístupnění důkazních prostředků

- 652 Žalobkyně tvrdí, že jí Komise odmítla zpřístupnit odpovědi ostatních podniků na oznámení námitek a že toto odmítnutí přístupu k relevantním důkazním prostředkům ji postavilo do pozice, v níž se nemohla adekvátně bránit závěrům Komise, podle nichž jednak měla určující vliv na společnost Weichert, jednak tato posledně uvedená společnost porušila článek 81 ES.
- 653 Je nesporné, že po zpřístupnění spisu dotčeným podnikům dne 30. července 2007, podala žalobkyně dne 27. června 2008 žádost o přístup k různým dokumentům a zejména k „odpovědím ostatních účastníků na oznámení námitek“, jež byla zamítnuta dopisem ze dne 17. července 2008. Žalobkyně znovu podala žádost dopisem zasláným dne 21. srpna 2008 úředníkovi pro slyšení, který tuto žádost zamítl dne 5. září 2008, a následně žalobkyně úředníka pro slyšení vyzvala k přehodnocení jeho rozhodnutí dne 26. září 2008, tato žádost byla rovněž zamítnuta dne 6. října 2008.

K prekluzi

- 654 Komise tvrdí, že žádost o přístup k dokumentům vznesená žalobkyní nebyla dostatečně přesná, neboť neuvedla konkrétně odpověď společnosti Dole obsahující důkazy údajně „ve prospěch obhajoby“, ani nezmínila odpověď společnosti Weichert, a že nepředložení takové žádosti v průběhu správního řízení podle judikatury Tribunálu vyvolává účinky prekluze ohledně této věci v průběhu následného řízení o žalobě na neplatnost podané později.
- 655 Je třeba nejdříve připomenout, že dotčený podnik je informován prostřednictvím oznámení námitek o všech podstatných důkazech, o které se Komise v tomto stadiu řízení opírá, až na počátku kontradiktorní fáze správního řízení a že až v uvedeném okamžiku má tento podnik právo nahlížet do spisu, aby byl zaručen účinný výkon jeho práva na obhajobu. Proto není odpověď jiných účastníků řízení na oznámení námitek v zásadě zahrnuta do dokumentů vyšetřovacího spisu, do kterých účastníci mohou nahlížet (rozsudek Hoechst v. Komise, bod 291 výše, bod 163).
- 656 Odstavec 8 oznámení Komise o pravidlech pro přístup do spisu Komise v případech podle článků 81 a 82 Smlouvy o ES, článků 53, 54 a 57 Dohody o EHP a nařízení Rady (ES) č. 139/2004 (Úř. věst. 2005, C 325, s. 7) ostatně upřesňuje, že „spis Komise“ z vyšetřování případů v oblasti hospodářské soutěže sestává z veškerých dokumentů, jež byly získány, vypracovány nebo shromážděny Generálním ředitelstvím pro hospodářskou soutěž během šetření.
- 657 Z judikatury dále vyplývá, že v řízení, v němž se konstatuje porušení článku 81 nebo 82 ES není Komise povinna z vlastní iniciativy zpřístupnit dokumenty, které nejsou obsaženy v jejím vyšetřovacím spise a které nehodlá v konečném rozhodnutí použít v neprospěch dotčených stran. Z uvedeného vyplývá, že žalobkyně, jež se během správního řízení dozví, že Komise má k dispozici dokumenty, které by mohly být užitečné pro její obhajobu, je povinna orgánu předložit výslovnou žádost o jejich zpřístupnění. Opomenutím takto učinit v průběhu správního řízení dochází v této otázce k prekluzi, co se týče žaloby na neplatnost, která bude případně podána proti konečnému rozhodnutí (rozsudky Tribunálu Cimenteries CBR a další v. Komise, bod 416 výše, bod 383, a ze dne 30. září 2003, Atlantic Container Line a další v. Komise, T-191/98, T-212/98 až T-214/98, Sb. rozh. s. II-3275, bod 340).
- 658 V projednávané věci je nesporné, že žalobkyně v průběhu správního řízení, konkrétně dne 27. června 2008 požádala výslovně o přístup „k odpovědím ostatních stran na oznámení námitek“, což byly dokumenty, jež ve vyšetřovacím spisu nebyly obsaženy a jež zahrnovaly odpovědi *stricto sensu* společností Dole a Weichert, stejně jako dokumenty předložené touto posledně uvedenou dne 28. února 2008 k doplnění její odpovědi.

- 659 V kontextu žádosti o přístup k dokumentům, jež nejsou obsaženy ve vyšetřovacím spisu, a jež tedy nebyly uvedeny na podrobném souhrnném seznamu zaslaném dotčeným podnikům, je třeba se domnívat, že žádost žalobkyně byla dostatečně explicitní (v tomto smyslu viz rozsudek Tribunálu ze dne 19. května 1999, BASF v. Komise, T-175/95, Sb. rozh. s. II-1581, body 49 až 51), neboť vyžádané dokumenty byly jasně identifikované nebo identifikovatelné.
- 660 Je třeba dodat, že v dopise ze dne 27. června 2008 žalobkyně odkázala na ustanovení odstavce 27 oznámení uvedeného v bodě 656 výše, podle nichž účastníkovi budou zpřístupněny dokumenty obdržené po oznámení námitek v pozdějších fázích správního řízení, pokud tyto dokumenty mohou sloužit jako nové důkazy, „ať již ve prospěch či v neprospěch obhajoby“, týkající se tvrzení vznesených ohledně tohoto účastníka v oznámení námitek Komise.
- 661 Za těchto okolností nelze proti žalobkyni namítat prekluzi vyvolanou tím, že nejednala v průběhu správního řízení.

K nezpřístupnění důkazů v neprospěch obhajoby

- 662 Co se týče nezpřístupnění údajných důkazů v neprospěch žalobkyně, jež nebyly obsaženy ve vyšetřovacím spise, je nejdříve třeba připomenout, že dodržování práva na obhajobu je základní zásadou práva Unie a musí být zachováno za všech okolností, zejména v jakémkoliv řízení, které může vést k uložení sankcí, i když se jedná o správní řízení. Tato zásada vyžaduje, aby dotčným podnikům a sdružením podniků bylo již ve stadiu správního řízení umožněno užitečně vyjádřit stanovisko k pravdivosti a relevanci skutkových zjištění, námitek a okolností, kterých se dovolává Komisí (rozsudek Soudního dvora ze dne 13. února 1979, Hoffmann-La Roche v. Komise, 85/76, Sb. rozh. s. 461, bod 11, a rozsudek Tribunálu ze dne 10. března 1992, Shell v. Komise, T-11/89, Sb. rozh. s. II-757, bod 39).
- 663 Článek 27 odst. 1 nařízení č. 1/2003 uvádí následující:
- „Před přijetím rozhodnutí podle článků 7, 8, 23 a čl. 24 odst. 2 poskytne Komise podnikům nebo sdružením podniků, proti nimž je vedeno řízení Komise, příležitost, aby byly slyšeny ve věci, jíž se týká námítka přijatá Komisí. Komise založí svá rozhodnutí pouze na námitkách, ke kterým se mohly dotyčné strany vyjádřit. Stěžovatelé jsou s řízením úzce spojeni.“
- 664 Dále je třeba připomenout, že pokud se Komise v řízení podle čl. 81 odst. 1 ES zamýšlí za účelem prokázání existence protiprávního jednání opřít o úryvek odpovědi na oznámení námitek nebo o dokument připojený k takové odpovědi, musí ostatním podnikům účastnícím se uvedeného řízení umožnit vyjádřit se k takovému důkazu. Za takových okolností je totiž dotčný úryvek důkazem v neprospěch různých podniků, které se na protiprávním jednání podílely (viz rozsudky Cimenteries CBR a další v. Komise, bod 416 výše, bod 386, a Avebe v. Komise, bod 56 výše, bod 50, a citovaná judikatura). Tyto zásady se rovněž použijí, pokud se Komise opírá o úryvek z odpovědi na oznámení námitek, aby podniku přičetla odpovědnost za protiprávní jednání (rozsudek Avebe v. Komise, bod 56 výše, bod 51).
- 665 Dokument lze totiž považovat za dokument v neprospěch, pouze je-li použit Komisí na podporu zjištění protiprávního jednání, jehož se podnik dopustil. K tomu, aby dotčný podnik prokázal, že jeho právo na obhajobu bylo porušeno, nestačí, aby prokázal, že se v průběhu správního řízení nemohl vyjádřit k dokumentu použitému kdekoli v napadeném rozhodnutí. Je třeba, aby prokázal, že Komise tento dokument v napadeném rozhodnutí použila jako důkaz, z něhož vycházela při zjištění protiprávního jednání, na němž se měl podnik podílet (rozsudek Tribunálu ze dne 27. září 2006, Dresdner Bank a další v. Komise, T-44/02 OP, T-54/02 OP, T-56/02 OP, T-60/02 OP a T-61/02 OP, Sb. rozh. s. II-3567, bod 158).

- 666 Vzhledem k tomu, že dokumenty nezpřístupněné dotyčným podnikům ve správním řízení nejsou uplatnitelnými důkazními prostředky, je třeba, jestliže se ukáže, že Komise v rozhodnutí vycházela z dokumentů neobsažených ve vyšetřovacím spise a nezpřístupněných žalobkyním, nepřipustit uvedené dokumenty jakožto důkazní prostředky (rozsudek Cimenteries CBR a další v. Komise, bod 416 výše, bod 382).
- 667 Jestliže existují jiné listinné důkazy, se kterými byly dotyčné podniky ve správním řízení seznámeny, a které konkrétně podporují závěry Komise, vyloučení nezpřístupněného usvědčujícího dokumentu jakožto důkazního prostředku nevyvrací opodstatněnost námitek uplatněných v napadeném rozhodnutí (rozsudek Aalborg Portland a další v. Komise, bod 371 výše, bod 72).
- 668 Dotyčný podnik má tedy povinnost prokázat, že výsledek, ke kterému Komise dospěla ve svém rozhodnutí, by byl odlišný, pokud by musel být nezpřístupněný dokument, ze kterého Komise vycházela pro obvinění tohoto podniku, odmítnut, jakožto důkaz v neprospěch (rozsudek Aalborg Portland a další v. Komise, bod 371 výše, bod 73).
- 669 Na prvním místě v projednávané věci žalobkyně tvrdí, že Komise v bodech 90, 98, 396, 412 a 422 odůvodnění napadeného rozhodnutí zohlednila prohlášení, jež učinila společnost Weichert v odpovědi na oznámení námitek a jež žalobkyni přičítají odpovědnost za protiprávní jednání.
- 670 Je třeba konstatovat, že žalobkyně pouze vyjmenovala body odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve kterých je uvedena odpověď společnosti Weichert na oznámení námitek, a částečně zopakovala jejich obsah. Takováto argumentace však nepostačuje k naplnění povinnosti, již nese žalobkyně, prokázat, že výsledek, ke kterému došla Komise v konečném rozhodnutí, by byl odlišný, pokud by sporné dokumenty byly jako důkazní prostředky v neprospěch obhajoby zamítnuty (v tomto smyslu viz rozsudek Tribunálu ze dne 8. července 2008, Knauf Gips v. Komise, T-52/03, nezveřejněný ve Sbírce rozhodnutí, bod 49, v tomto bodě potvrzený rozsudkem ze dne 1. července 2010, Knauf Gips v. Komise, bod 104 výše, bod 14).
- 671 V každém případě při zkoumání bodů 90, 98, 396, 412 a 422 odůvodnění napadeného rozhodnutí nelze dospět k závěru, že by odpověď společnosti Weichert na oznámení námitek mohla být uznána jako důkazní prostředek v neprospěch obhajoby.
- 672 Bod 90 odůvodnění napadeného rozhodnutí spadá do části tohoto rozhodnutí, jež popisuje organizaci kartelové dohody a konkrétněji otázku četnosti kontaktů mezi společnostmi Dole a Weichert. Je v ní uvedeno, že „v odpovědi na oznámení námitek, společnost Weichert uvedla, že když byla společnost Weichert součástí skupiny Del Monte, nedocházelo k telefonickým rozhovorům se společností Dole v průměru častěji než jednou či dvakrát za měsíc“. Kromě toho, že se prohlášení společnosti Weichert týká samotného protiprávního jednání a ne jeho přičtení žalobkyni, je nesporné, že se Komise neopírala o toto prohlášení, ale zachovala četnost kontaktů odpovídající 20 až 25 týdnům za rok (viz bod 91 odůvodnění napadeného rozhodnutí), jež byla původně společností Weichert uvedena v její odpovědi na žádost o informace, jež je součástí spisu Komise, k němuž měla žalobkyně přístup (viz poznámka pod čarou č. 106 napadeného rozhodnutí).
- 673 V bodě 98 odůvodnění napadeného rozhodnutí, jež se týká doby trvání kartelové dohody, je uvedeno, že „v odpovědi na oznámení námitek společnost Weichert tvrdí, že měla příležitost k výměně názorů se společností Dole ohledně ‚možného vývoje oficiálních cen‘ pouze, když byla součástí skupiny Del Monte (2000-2002)“, přičemž toto prohlášení nesměruje k přičtení protiprávního jednání žalobkyni, ale k upřesnění jedné ze skutečností, jež toto jednání zakládají. Z bodu 98 odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že tento výrok potvrzuje prohlášení uvedená společností Weichert v odpovědi na žádost o informace, k nimž měla žalobkyně přístup a podle nichž kontakty se společností Dole byly započaty v roce 2000 a plně ukončeny s odchodem do důchodu zaměstnance společnosti Dole, k němuž došlo v prosinci roku 2002.

- 674 Je třeba poznamenat, že pokud Komise v napadeném rozhodnutí změnila hodnocení doby trvání protiprávního jednání oproti oznámení námitek, v němž bylo uvedeno období od roku 2000 do roku 2005, bylo tomu ve smyslu zkrácení jeho trvání, neboť období, jež bylo konečně přijato, od roku 2000 do roku 2002, bylo plně zahrnuto v období uvedeném v oznámení námitek.
- 675 Body 396, 412 a 422 odůvodnění napadeného rozhodnutí spadají do části tohoto rozhodnutí, jež představuje a vyvrací argumenty uvedené dotčenými společnostmi v odpovědi na oznámení námitek.
- 676 Žalobkyně tvrdí, že je v bodě 396 odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedeno, že „společnost Weichert se domnívá, že Komise v oznámení námitek správně zohlednila skutečnost, že společnost Del Monte vyvíjela rozhodující vliv na společnost Weichert v průběhu období [od] roku 2000 [do] roku 2002“.
- 677 Jak Komise správně zdůrazňuje v žalobní odpovědi, aniž jí žalobkyně vážně protirečí, odkaz na odpověď společnosti Weichert na oznámení námitek pouze potvrzuje prohlášení této společnosti učiněná ve správním řízení o vlivu, jež na ní vyvíjela žalobkyně, jak byla zařazena ve vyšetřovacím spisu Komise, k němuž měla žalobkyně přístup, a uvedena při slyšení společnosti Weichert za přítomnosti žalobkyně. Společnost Weichert tak prohlásila, že byla „závislá“ na zásobování žalobkyní a „musela vyhovět požadavkům“ této společnosti (viz bod 422 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 678 Je tomu tak rovněž u odkazů na odpověď společnosti Weichert na oznámení námitek, jež se nachází v bodech 412 a 422 odůvodnění napadeného rozhodnutí týkajících se činnosti společnosti Weichert spočívající ve vypracovávání zpráv pro žalobkyni a na její žádost, což již bylo popsáno společností Weichert ve správním řízení ve znění uvedeném v bodě 392 odůvodnění napadeného rozhodnutí, a týkajících se zároveň skutečnosti, že žalobkyně byla výlučným dodavatelem společnosti Weichert, což již bylo uvedeno v bodě 383 odůvodnění napadeného rozhodnutí na základě prohlášení společnosti Weichert a samotné žalobkyně v odpovědi na žádost o informace.
- 679 Komise rovněž tvrdí, že zástupce společnosti Weichert uvedl při slyšení, jehož se žalobkyně účastnila, že „společnost Del Monte měla výlučnou dohodu o prodeji a nákupu se společností Weichert: společnost Del Monte byla výlučným dodavatelem společnosti Weichert a tato měla plnit její požadavky“ (viz poznámka pod čarou č. 447 napadeného rozhodnutí).
- 680 Z bodu 422 odůvodnění napadeného rozhodnutí konečně vyplývá, že, s ohledem na protichůdnost prohlášení žalobkyně a společnosti Weichert, Komise k učinění svých závěrů vycházela především z listinných důkazů pocházejících z doby rozhodné z hlediska skutkového stavu.
- 681 Na druhém místě, kromě odkazu na uvedené body odůvodnění napadeného rozhodnutí, žalobkyně tvrdí, že veškerý rozbor Komise obsažený v napadeném rozhodnutí, včetně rozboru relevantních ustanovení německého obchodního práva, „se zdá“ býti ovlivněn argumenty společnosti Weichert, k nimž neměla žalobkyně možnost se vyjádřit nebo se obhájit.
- 682 Toto jediné obecné a hypotetické tvrzení nemůže prokázat porušení práva na obhajobu, jež musí být posouzeno s ohledem na konkrétní okolnosti každého projednávaného případu (rozsudky Tribunálu Atlantic Container Line a další v. Komise, bod 657 výše, bod 354, a ze dne 8. července 2008, BPB v. Komise, T-53/03, Sb. rozh. s. II-1333, bod 33). Navíc diskuze uvedená v bodech 387, 399 až 410 odůvodnění napadeného rozhodnutí – týkající se určujícího vlivu žalobkyně na chování společnosti Weichert, s ohledem na právní formu této posledně uvedené a na ustanovení HGB – neodkazuje na odpověď společnosti Weichert na oznámení námitek a je součástí právního rozboru učiněného útvary Komise.

- 683 Na třetím místě, pokud jde přesně o konkrétní okolnosti projednávané věci, žalobkyně tvrdí, že Komise nezohlednila zvláštní situaci, ve které se žalobkyně nacházela v průběhu správního řízení, tj. situace společnosti, již je připsána odpovědnost za chování podniku, s nímž přerušila veškeré vztahy dlouho před počátkem šetření.
- 684 Tato okolnost nemůže ovlivnit dodržování práva na obhajobu žalobkyně. Je tedy třeba připomenout, že na základě obecné povinnosti obezřetnosti, která přísluší každému podniku, žalobkyně měla povinnost dbát, i v případě prodeje svého podílu ve společnosti Weichert, aby v jejím účetnictví a archivech zůstaly řádně zachovány informace umožňující vyhledat podrobnosti o její činnosti, aby zejména disponovala důkazy nezbytnými v případě soudních nebo správních žalob. (rozsudky Tribunálu ze dne 16. prosince 2003, *Nederlandse Federatieve Vereniging voor de Groothandel op Elektrotechnisch Gebied a Technische Unie v. Komise*, T-5/00 a T-6/00, Sb. rozh. s. II-5761, bod 87, a *Hoechst v. Komise*, bod 291 výše, body 170 a 171).
- 685 Tvrzení žalobkyně, podle něhož Komise vůbec nezohlednila konkrétní situaci, ve které se žalobkyně nacházela po prohlášení žaloby na neplatnost podané společností Weichert za nepřípustnou, a nemožnost společnosti Weichert předložit Tribunálu důkazy o svém jednání, je rovněž irelevantní. Tato situace, ke které došlo po správním řízení, nemůže být právoplatným základem pro námitku porušení práva na obhajobu, jehož se údajně dopustila Komise při uvedeném řízení.
- 686 Konečně je třeba zdůraznit, že žalobkyně tvrdí, že neměla možnost se vyjádřit k argumentům společnosti Weichert, jejichž cílem bylo na ni přesunout odpovědnost za protiprávní jednání, ačkoliv v žalobě uvádí, že od počátku šetření Komise „se společnost Weichert snažila o rozložení své odpovědnosti“ a že strany 34 až 58 její odpovědi na oznámení námitek popírají veškerou odpovědnost za jednání společnosti Weichert.

K nezpřístupnění důkazů ve prospěch obhajoby

- 687 Úvodem je třeba uvést, že se žalobkyně nemůže dovolávat odůvodnění rozsudku *Aalborg Portland a další v. Komise*, bod 371 výše (bod 126), podle něhož nemůže příslušet pouze Komisi, aby určila dokumenty, jež jsou užitečné pro obhajobu dotčeného podniku. Toto odůvodnění týkající se dokumentů obsažených ve spisu Komise nelze uplatnit na odpovědi poskytnuté ostatními dotčenými podniky na námitky oznámené Komisí. Je nezbytné připomenout, že Komise není povinna z vlastní iniciativy zpřístupnit dokumenty, které nejsou obsaženy v jejím vyšetřovacím spisu a které nehodlá v konečném rozhodnutí použít v prospěch dotčených stran
- 688 Pokud jde o nezpřístupnění dokumentu ve prospěch obhajoby, dotčený podnik musí podle ustálené judikatury prokázat, že jeho nezpřístupnění mohlo ovlivnit k jeho újmě průběh řízení a obsah rozhodnutí Komise. Postačí tedy, že podnik prokáže, že uvedené dokumenty ve prospěch mohl použít ke své obhajobě v tom smyslu, že pokud by je mohl uplatnit během správního řízení, mohl by se dovolávat skutečností, které se neshodují se závěry vyvozenými v této fázi Komisí, a mohl by tedy jakýmkoli způsobem ovlivnit závěry Komise učiněné v případném rozhodnutí, přinejmenším pokud jde o závažnost a dobu trvání jemu vytýkaného jednání, a tudíž výši pokuty. V tomto kontextu může být možnost, že nezpřístupněný dokument mohl mít vliv na průběh řízení a obsah rozhodnutí Komise, prokázána až po předběžném přezkumu některých důkazních prostředků, z něhož vyplývá, že nezpřístupněné dokumenty mohly mít – s ohledem na tyto důkazní prostředky – význam, který neměl být přehlédnut (viz rozsudek *Aalborg Portland a další v. Komise*, bod 371 výše, body 74 až 76 a citovaná judikatura).
- 689 V tomto ohledu nelze vyžadovat po žalobkyních, jež se dovolávaly žalobního důvodu vycházejícího z porušení jejich práva na obhajobu, aby ve své žalobě rozvinuly propracovanou argumentaci nebo aby podrobně uvedly soubor nepřímých důkazů k prokázání, že správní řízení mohlo vést k jinému

výsledku, pokud by měly přístup k některým důkazům, které jim nikdy nebyly zpřístupněny. Takovýto přístup by vedl k tomu, že by od nich bylo vyžadováno *probatio diabolica* (rozsudek Cimenteries CBR a další v. Komise, bod 416 výše, bod 161).

- 690 Každopádně náleží žalobkyni, aby poskytla první poznatky, jež ukazují na užitečnost nezpřístupněných dokumentů pro její obhajobu (rozsudek Cimenteries CBR a další v. Komise, bod 416 výše, body 409, 415 a 421).
- 691 Žalobkyně v projednávané věci tvrdí, že se vzhledem k nezpřístupnění dotčených dokumentů nemohla účelně bránit proti závěrům Komise, že společnost Weichert porušila článek 81 ES. Tvrdí, že vzhledem k tomu, že Komise došla k závěru, že se společnost Weichert podílela na protiprávním jednání pouze na základě jejích kontaktů se společností Dole, je dokumentem, u něhož je nejvyšší možnost, že obsahuje důkazy ve prospěch obhajoby, odpověď společnosti Dole na oznámení námitek, neboť napadené rozhodnutí mimo jiné několikrát zmiňuje existenci takových důkazů, k nimž žalobkyně neměla přístup. Žalobkyně tedy zdůrazňuje, že Komise uváděla důkazy, jež se vyskytovaly v odpovědi společnosti Dole na oznámení námitek, týkající se četnosti kontaktů se společností Weichert (bod 88 odůvodnění napadeného rozhodnutí), povahy referenčních cen a skutečnosti, že neměly žádnou souvislost se skutečnými cenami (bod 116 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 692 Žalobkyně žádá Tribunál, aby přijal organizační opatření potřebná k tomu, aby Komise předložila odpovědi společností Dole a Weichert na oznámení námitek, stejně jako dokumenty předložené společností Weichert dne 28. února 2008, aby je žalobkyně mohla posoudit a předložit Tribunálu dodatečná zjištění nezbytná pro podporu žalobního důvodu směřujícího ke zrušení, jež vychází z porušení práva na obhajobu.
- 693 V odpověď Komise obecně tvrdí, že když společnost Weichert předložila svou odpověď na oznámení námitek, kde zpochybnila samotnou existenci protiprávního jednání a svou účast na něm, dotčená společnost měla všechny informace požadované žalobkyní, a že vzhledem k tomu, že argumenty společnosti Weichert byly přesvědčivě popřeny, náleží žalobkyni, aby vysvětlila důvody, proč by orgán dospěl k jinému závěru, pokud by žalobkyně měla přístup k předmětným dokumentům k tomu, aby vnesla podobné argumenty.
- 694 Toto prohlášení Komise vychází z neúplného posouzení v tom smyslu, že odpověď společnosti Weichert není jediným dokumentem uvedeným žalobkyní na podporu jejího tvrzení o porušení práva na obhajobu, přičemž dokonce za dokument, jež nejpravděpodobněji obsahoval důkazy ve prospěch obhajoby, byla považována odpověď společnosti Dole. Když však společnost Weichert předložila svou odpověď na oznámení námitek, neměla k dispozici odpověď na oznámení námitek od společnosti Dole a v rozporu s tvrzením Komise tedy neměla všechny informace požadované žalobkyní. Argumentace Komise se tedy zakládá na chybném předpokladu a musí být odmítnuta.
- 695 Pokud jde konkrétně o četnost kontaktů se společností Weichert, stejně jako o povahu a roli referenčních cen, tvrdí Komise, že odpověď společnosti Dole na oznámení námitek nemohla obsahovat důkazy ve prospěch obhajoby vzhledem k důkazům, jež již měla k dispozici, a přesným zjištěním, na nichž založila svůj závěr o tom, že došlo k protiprávnímu jednání. Komise v tomto ohledu odkazuje na bod 88 odůvodnění napadeného rozhodnutí.
- 696 Bod 88 odůvodnění napadeného rozhodnutí uvádí odpověď společnosti Dole na oznámení námitek, v níž tato upravila svůj odhad četnosti dvoustranných kontaktů se společností Weichert s tím, že uvedla, že ke sporným výměnám informací docházelo ne „skoro každý týden“, jak bylo uvedeno původně, ale „v jednom týdnu ze dvou“.
- 697 Komise skutečně zohlednila tuto úpravu učiněnou společností Dole a nakonec zachovala četnost 20 až 25 týdnů v roce pro předmětné dvoustranné kontakty, což bylo v souladu s prohlášeními společností Dole a Weichert (bod 91 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Kromě toho se v napadeném

rozhodnutí opírá o zjištění, že kontakty mezi společnostmi Dole a Weichert byly dostatečně souvislé, aby bylo možno se domnívat, že utvářely schéma kontaktů (bod 90 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

- 698 Co se týče povahy a role referenčních cen, shrnuje bod 116 odůvodnění napadeného rozhodnutí postoj společnosti Dole, podle níž neměly referenční ceny žádný význam pro skutečné ceny, které bylo na trhu dosaženo, a nemohly tedy být předmětem protiprávní koordinace.
- 699 Je však třeba konstatovat jednak, že tato argumentace byla rovněž uvedena žalobkyní v její odpovědi na oznámení námitek (bod 120 odůvodnění napadeného rozhodnutí), a dále, že Komise přímo odmítla argumentaci společnosti Dole a žalobkyně v bodech 102 až 128 odůvodnění napadeného rozhodnutí, za podpory konkrétně přímých listinných důkazů obsažených ve spisu orgánu. Pouhá skutečnost, že společnost Dole v projednávané věci vznesla stejné argumenty jako žalobkyně ohledně údajné irelevance referenčních cen na trhu s banány, což již Komise ve svém rozhodnutí zohlednila, nemůže představovat důkaz ve prospěch obhajoby (v tomto smyslu viz rozsudek Tribunálu ze dne 27. prosince 2006, Jungbunzlauer v. Komise, T-43/02, Sb. rozh. s. II-3435, body 353 až 355).
- 700 Z uvedeného vyplývá, že žalobkyně neposkytla žádný důkaz o užitečnosti odpovědi společnosti Dole na oznámení námitek pro její obhajobu.
- 701 Je třeba konstatovat, že se žalobkyně ve věci porušení práva na obhajobu z důvodu nezpřístupnění důkazů ve prospěch obhajoby nevyjádřila k odpovědi společnosti Weichert na oznámení námitek.
- 702 Za těchto okolností je třeba mít za to, že i kdyby žalobkyně měla možnost vycházet z těchto dokumentů v průběhu správního řízení, závěry Komise by tím nebyly ovlivněny (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 1. července 2010, Knauf Gips v. Komise, bod 104 výše, bod 25) a žalobní důvod vycházející z porušení práva na obhajobu musí být odmítnut.
- 703 Vzhledem k tomu, že žalobkyně neposkytla žádný důkaz, jenž by prokázal užitečnost předmětných dokumentů pro její obhajobu, je třeba rovněž odmítnout její návrh, aby bylo nařízeno jejich zpřístupnění v soudním řízení (v tomto smyslu viz rozsudek Cimenteries CBR a další v. Komise, bod 416 výše, bod 415).

K údajnému nesouladu mezi oznámením námitek a napadeným rozhodnutím

- 704 Žalobkyně tvrdí, že Komise v oznámení námitek rozlišila výměny informací na tři rozdílné druhy a že hlavním názorem zastávaným Komisí v oznámení námitek nebylo, že by některé z písemných kontaktů samy o sobě porušily článek 81 ES, ale že tyto kontakty, posouzeny jako celek, dosáhly takové četnosti, že odpovídaly stanovování cen. Komise od tohoto názoru v napadeném rozhodnutí upustila a postoj v něm zastávaný měl velice malou souvislost s oznámením námitek.
- 705 Žalobkyni tedy byla upřena možnost vyjádřit svůj názor na tento nový postoj Komise, což představuje porušení práva na obhajobu. Kromě toho tvrzení Komise, že pouze snížila rozsah protiprávního jednání, je neslučitelné s upuštěním od projednání věci vůči třem ze šesti společností, jimž bylo určeno oznámení námitek, neboť tato skutečnost potvrzuje rovněž existenci věcného a ne jen kvantitativního rozdílu mezi teorií vyloženou v uvedeném oznámení a tou obsaženou v napadeném rozhodnutí.
- 706 Je třeba připomenout, že podle judikatury nemusí být konečné rozhodnutí Komise nutně přesnou kopií oznámení námitek (rozsudek Soudního dvora ze dne 29. října 1980, van Landewyck a další v. Komise, 209/78 až 215/78 a 218/78, Recueil, s. 3125, bod 68). Komise totiž musí mít ve svém rozhodnutí možnost zohlednit odpovědi dotyčných podniků na oznámení námitek. V tomto ohledu jí musí být umožněno nejen přijímat nebo zamítat argumenty dotyčných podniků, nýbrž také provádět vlastní

analýzu jimi uvedených skutečností, buď aby upustila od námitek, které by se ukázaly být neopodstatněnými, nebo aby upravila či doplnila, jak z hlediska skutkového, tak právního, svou argumentaci na podporu námitek, které zachová (rozsudek Soudního dvora ze dne 15. července 1970, ACF Chemiefarma v. Komise, 41/69, Sb. rozh. s. 661, bod 92; viz rovněž v tomto smyslu rozsudek Suiker Unie a další v. Komise, bod 151 výše, body 437 a 438). Porušení práva na obhajobu musí být rovněž konstatováno pouze tehdy, klade-li konečné rozhodnutí dotyčným podnikům za vinu jiná protiprávní jednání než ta, kterých se týkalo oznámení námitek, nebo zohledňuje jiné skutečnosti (rozsudek ACF Chemiefarma v. Komise, uvedený výše, bod 94; rovněž v tomto smyslu viz rozsudek Tribunálu ze dne 23. února 1994, CB a Europay v. Komise, T-39/92 a T-40/92, Sb. rozh. s. II-49, body 49 až 52).

707 O takový případ nejde, jestliže se, jako je tomu v projednávané věci, údajné rozdíly mezi oznámením námitek a konečným rozhodnutím netýkají jiných jednání nežli jednání, ke kterým se dotyčné podniky již vyjádřily, a která tudíž nemohou být předmětem jakékoliv nové námitky (v tomto smyslu viz rozsudek Soudního dvora ze dne 15. října 2002, Limburgse Vinyl Maatschappij a další v. Komise, C-238/99 P, C-244/99 P, C-245/99 P, C-247/99 P, C-250/99 P à C-252/99 P a C-254/99 P, Sb. rozh. s. I-8375, bod 103).

708 Je nesporné, že oznámení námitek uvádělo tři koluzní jednání, tedy:

- výměnu informací týkajících se objemů dodávek banánů do severní Evropy;
- dvoustranné kontakty ohledně podmínek na trhu s banány, cenových trendů nebo údajů o referenčních cenách před tím, než byly tyto ceny stanoveny;
- výměnu informací o referenčních cenách banánů.

709 V odstavci 429 oznámení námitek Komise učinila jednoznačný závěr, že „každá série dvoustranných ujednání“ a souhrn těchto ujednání představovaly protiprávní jednání s cílem omezit hospodářskou soutěž ve Společenství a v EHP ve smyslu článku 81 ES a článku 53 Dohody o EHP.

710 Tento závěr následoval po odděleném zkoumání každého z vytýkaných jednání, zejména v odstavcích 404 a 412 až 416 oznámení námitek, v nichž Komise poukázala na „souhrn dvoustranných kontaktů, jež se týkaly situace na trhu s banány, cenových trendů nebo údajů o referenčních cenách před tím, než byly tyto ceny stanoveny, a jimiž účastníci ovlivnily určování cen, což ve svém výsledku odpovídá stanovení cen“, a prohlásila, že „tato koluzní ujednání měla protisoutěžní cíl“.

711 Komise po rozboru odpovědí na oznámení námitek a prohlášení dotčených podniků učiněných během jejich slyšení nakonec v napadeném rozhodnutí upustila od námitek souvisejících s výměnami informací o objemech a o referenčních cenách, jako odlišných protiprávních jednáních, aby dále namítala toliko jednání ve vzájemné shodě související s tím, co nazvala kontakty před stanovením cen, a dále od námitek vůči společnostem Fyffes, Van Parys a společnosti Del Monte, jako dodavateli banánů.

712 Tato poslední úvaha poukazuje pouze na rozdíl mezi adresáty oznámení námitek a adresáty napadeného rozhodnutí, z čehož žalobkyně nemůže vyvodit, že došlo ke vznesení nové námitky, k níž neměla možnost vyjádřit svůj názor.

713 Žalobkyně se za těchto okolností nemůže platně dovolávat porušení práva na obhajobu.

714 Konečně z předcházejících úvah vyplývá, že v rozsahu, v němž lze považovat argumentaci týkající se rozporu mezi napadeným rozhodnutím a oznámením námitek rovněž za popírající existenci protiprávního jednání – vzhledem k tomu, že zdůrazňuje „absurditu“ přístupu Komise – musí být tato argumentace rovněž odmítnuta.

K argumentaci vedlejší účastnice

- 715 Vedlejší účastnice uvádí, že podporuje žalobkyni v jejím žalobním důvodu vycházejícím z porušení práva na obhajobu v rozsahu, v němž tento prokazuje, že Komise porušila podstatné procesní náležitosti při šetření a že tato údajně prokázala porušení článku 81 ES.
- 716 Vedlejší účastnice vytýká Komisi, že ze slyšení svědků významných pro šetření nezajistila záznamy, jež by mohly být rozšířeny, a že nechala společnost Chiquita vést rozhovory s těmito klíčovými svědky a vyhotovit záznamy o jejich prohlášení.
- 717 Článek 40 čtvrtý pododstavec statutu Soudního dvora stanoví, že návrhy obsažené v návrhu na vstoupení vedlejšího účastníka do řízení se omezí na podporu návrhů jednoho z účastníků řízení. Článek 116 odst. 4 jednacího řádu stanoví, že vyjádření vedlejšího účastníka musí zejména obsahovat návrhy vedlejšího účastníka, které jsou určeny k částečné nebo úplné podpoře či zamítnutí návrhů jednoho z účastníků řízení, jakož i důvody a argumenty, kterých se vedlejší účastník dovolává.
- 718 Tato ustanovení přiznávají vedlejšímu účastníkovi právo uplatňovat samostatně nejen argumenty, ale také důvody za předpokladu, že podporují návrhová žádání jednoho z hlavních účastníků řízení a úplně se neliší od úvah, které jsou základem sporu mezi žalobcem a žalovaným, neboť to by mělo za následek změnu předmětu tohoto sporu (viz rozsudek Regione autonoma della Sardegna v. Komise, bod 312 výše, bod 152, a citovaná judikatura).
- 719 Pro účely rozhodnutí o přípustnosti důvodů a argumentů, kterých se vedlejší účastník dovolává, tedy musí Tribunál ověřit, zda tyto důvody a argumenty souvisejí s předmětem sporu tak, jak jej vymezili hlavní účastníci řízení.
- 720 V projednávané věci je třeba uvést, že námitka vznesená vedlejší účastnicí se týká průběhu fáze šetření ve správním řízení, ke které se žalobkyně ve svých písemnostech nevyjádřila, neboť žalobní důvod vycházející z porušení práva na obhajobu byl založen jednak na nezpřístupnění dokumentů po nahlédnutí do spisu přiznanému dotčeným podnikům a dále na údajném nesouladu oznámení námitek a napadeného rozhodnutí.
- 721 Zdá se tedy, že námitka vznesená vedlejší účastnicí se plně liší od návrhových žádání předložených na podporu důvodu uvedeného žalobkyní v tomto řízení a změnil by tedy předmět sporu, jak byl vymezen žalobkyní a žalovanou. Námitka tedy musí být, tak jak tvrdí Komise, odmítnuta jako nepřipustná.
- 722 Jen pro úplnost, tato námitka musí být odmítnuta i za předpokladu, že by mohla být považována za přípustnou.
- 723 V prvé řadě je nesporné, že vyšetřovací spis Komise, k němuž měly společnosti Del Monte a Weichert přístup, obsahuje všechna prohlášení společnosti Chiquita, jež byla vznesena na podporu její žádosti o schovávavost v souladu s odst. 11 písm. a) oznámení o spolupráci a o něž se Komise zejména opřela k prokázání porušení článku 81 ES.
- 724 Dále je třeba uvést, že neexistuje žádná obecná povinnost Komise v rámci uplatnění pravidel Smlouvy týkajících se hospodářské soutěže pořizovat záznamy z diskuzí vedených během setkání s ostatními stranami řízení. Nadále však platí, že jestliže Komise hodlá ve svém rozhodnutí použít určitou skutečnost v neprospěch dotčené osoby, která byla sdělena ústně jiným účastníkem protiprávního jednání, musí ji dotčenému podniku zpřístupnit, aby se tento mohl účinně vyjádřit k závěrům, k nimž Komise na základě této skutečnosti dospěla. V případě potřeby musí za tímto účelem vytvořit písemný dokument ke vložení do jejího spisu (rozsudek Tribunálu ze dne 25. října 2005, Groupe Danone v. Komise, T-38/02, Sb. rozh. s. II-4407, body 66 a 67).

- 725 Je třeba konstatovat, že argumentace vedlejší žalobkyně je vzhledem k této judikatuře irelevantní. Společnost Weichert totiž tvrdí pouze, že z důvodu neexistence záznamu, neměla stejně jako společnost Del Monte přístup k důkazům, jež mohly být potenciálně ve prospěch obhajoby, což potvrdila při jednání.
- 726 Za těchto okolností je třeba učinit závěr, že nelze Komisi vytýkat porušení práva na obhajobu.
- 727 Z předcházejících úvah vyplývá, že návrhová žádání žalobkyně směřující ke zrušení napadeného rozhodnutí musí být odmítnuty.

K návrhovým žádáním směřujícím ke snížení pokuty

- 728 Žalobkyně podpořená vedlejší účastnicí vznesla dva žalobní důvody vycházející ze zjevně nesprávného posouzení Komise při určení výše pokuty a z porušení článku 23 nařízení č. 1/2003, stejně jako legitimních očekávání společnosti Weichert.
- 729 Z písemností žalobkyně a vedlejší účastnice vyplývá, že tyto vznesly různé výtky vůči rozboru Komise týkajícího se závažnosti protiprávního jednání, dodatečné částky, polehčujících okolností, zohlednění spolupráce společnosti Weichert, stejně jako konkrétní námitku porušení zásady rovného zacházení Komisí.

1. Úvodní poznámky

- 730 Je nesporné, že ke stanovení výše pokuty uložené společností Del Monte a Weichert Komise uplatnila pokyny (bod 446 odůvodnění napadeného rozhodnutí), které stanovují metodu výpočtu o dvou krocích (odstavec 9 pokynů).
- 731 Pokyny v rámci prvního kroku výpočtu upravují stanovení základní výše pokuty Komisí pro každý dotčený podnik nebo sdružení podniků a obsahují v tomto ohledu následující ustanovení:

„12. Základní výše pokuty se stanoví podle hodnoty tržeb za použití níže uvedené metodiky.

[...]

13. Při určování základní výše uložené pokuty bude Komise vycházet z hodnoty tržeb za zboží nebo služby dotčeného podniku v příslušné zeměpisné oblasti uvnitř EHP, které přímo nebo nepřímo souvisejí s protiprávním jednáním. Obvykle se berou v potaz tržby podniku za poslední celý obchodní rok, kdy byl zapojen do protiprávního jednání.

[...]

19. Základní výše pokuty bude souviset s určitým podílem hodnoty tržeb a záviset na stupni závažnosti protiprávního jednání vynásoben[ém] počtem let, během nichž k takovému jednání docházelo.

20. Vyhodnocení závažnosti protiprávního jednání se provede individuálně pro každý typ protiprávního jednání a přihlédne se při tom ke všem důležitým okolnostem případu.

21. Obvykle se podíl tržeb, k němuž se bude přihlížet, bude nacházet na stupnici do 30 %.

22. Při rozhodování o tom, zda by se podíl tržeb, k němuž se bude v daném případě přihlížet, měl nacházet ve spodní nebo horní části této stupnice, vezme Komise v úvahu určité ukazatele, například povahu protiprávního jednání, kumulovaný podíl všech stran na trhu, zeměpisný rozsah protiprávního jednání a zda protiprávní jednání bylo realizováno či nikoli.
23. Mezi nejzávažnější omezení hospodářské soutěže patří horizontální dohody o stanovení cen, rozdělení trhů a omezení produkce, které jsou obvykle tajné. Politika hospodářské soutěže je musí přísně trestat. Podíl tržeb, k němuž se u takového protiprávního jednání přihlíží, se proto bude většinou nacházet v horní části stupnice.
24. Aby se řádně přihlédlo k trvání účasti jednotlivých podniků na protiprávním jednání, vynásobí se částka určená podle hodnoty tržeb (viz body 20 až 23 výše) počtem let, během nichž se daný podnik na takovém jednání podílel. Období kratší než šest měsíců se bude počítat jako půl roku, období delší než šest měsíců, ale kratší než jeden rok, se bude počítat jako jeden celý rok.
25. Kromě toho, bez ohledu na dobu účasti podniku na protiprávním jednání, Komise zahrne do základní výše pokuty částku v hodnotě 15 až 25 % hodnoty tržeb podle definice ve výše uvedeném oddíle A, aby podniky odradil i od pouhé účasti na horizontálních dohodách o stanovení cen, rozdělení trhů a omezení produkce. Komise může tuto dodatečnou částku použít i v případě jiného protiprávního jednání. Při rozhodování o podílu tržeb, z kterého bude v konkrétním případě vycházet, přihlédne Komise k určitému počtu faktorů, zejména k těm, které jsou uvedeny v bodě 22.

[...]“

732 V rámci druhého kroku výpočtu pokyny stanoví, že Komise bude moci tuto základní výši pokuty upravit směrem nahoru nebo dolů po celkové úvaze a s přihlédnutím ke všem důležitým okolnostem (odstavce 11 a 27 pokynů).

733 Na základě těchto okolností článek 29 pokynů uvádí následující:

„Komise může snížit základní výši pokuty, jestliže zjistí existenci polehčujících okolností, jako například:

- jestliže dotyčný podnik poskytne důkaz o tom, že ukončil protiprávní jednání okamžitě po prvním zásahu Komise [; toto] se nepoužije v případě tajných dohod nebo jednání (zejména kartelů);
- jestliže dotyčný podnik poskytne důkaz o tom, že protiprávní jednání bylo spácháno z nedbalosti;
- jestliže dotyčný podnik poskytne důkaz o tom, že jeho účast na protiprávním jednání je podstatně omezená a v důsledku toho prokáže, že v době, kdy byl stranou protiprávních dohod, se ve skutečnosti vyhýbal jejich provádění a choval se na trhu konkurenčním způsobem; pouhá skutečnost, že se určitý podnik účastnil protiprávního jednání kratší dobu než ostatní podniky, se nebude považovat za polehčující okolnost, neboť je již zohledněna při výpočtu základní výše pokuty;
- jestliže dotyčný podnik účinně spolupracuje s Komisí nad rámec oznámení o shovívavosti a zákonem stanovené povinnosti spolupráce;
- jestliže protikonkurenční jednání bylo povoleno nebo doporučováno veřejnými orgány nebo právními předpisy.“

2. Napadené rozhodnutí

- 734 Je třeba uvést, že Komise upřesnila, že základní výše pokuty je složena z částky mezi 0 a 30 % hodnoty dotčených tržeb podniku v závislosti na stupni závažnosti protiprávního jednání vynásobeném počtem let, kdy se podnik protiprávního jednání účastnil, a dodatečné částky mezi 15 a 25 % hodnoty tržeb nezávisle na délce protiprávního jednání (bod 448 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 735 V napadeném rozhodnutí byla hodnota tržeb čerstvých banánů společnosti Weichert za rok 2002 odhadnuta na 82 571 574 eur (body 451 a 453 odůvodnění).
- 736 V souladu s odstavci 20 a 22 pokynů Komise ke stanovení podílu hodnoty tržeb v závislosti na stupni závažnosti protiprávního jednání posoudila a zohlednila rozdílné faktory týkající se povahy protiprávního jednání, souhrnného podílu na trhu všech dotčených podniků, zeměpisného rozsahu protiprávního jednání a uskutečnění protiprávního jednání, jak vyplývá z bodů 454 až 460 odůvodnění napadeného rozhodnutí.
- 737 Komise zdůraznila, že se dotčené společnosti podílely na jediném pokračujícím protiprávním jednání postupem ve vzájemné shodě, když koordinovaly referenční ceny banánů v severní Evropě, jednání se tedy týkalo určování cen, přičemž jednání týkající se cen představují ze samotné povahy nejzávažnější omezení hospodářské soutěže, neboť narušují hospodářskou soutěž v jejím hlavním parametru (bod 455 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 738 Komise rovněž zohlednila společný podíl na trhu podniků, u nichž bylo prokázáno protiprávní jednání, jež byl odhadnut na zhruba 40 až 45 % (bod 457 odůvodnění napadeného rozhodnutí), a zeměpisný rozsah protiprávního jednání, jež zahrnoval Rakousko, Belgie, Dánsko, Finsko, Německo, Lucembursko, Nizozemí a Švédsko (bod 458 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 739 Na základě těchto skutečností, stejně jako na základě zjištění, že skutečně došlo k provedení protiprávního jednání, Komise rozhodla o stejném podílu hodnoty tržeb, tj. 15 %, stanoveného v závislosti na závažnosti protiprávního jednání, pro všechny společnosti, jimž je napadené rozhodnutí určeno (bod 460 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 740 Vzhledem k tomu, že období protiprávního jednání trvalo od 1. ledna 2000 do 31. prosince 2002, Komise na základě odstavce 24 pokynů stanovila násobící koeficient 3 pro dobu protiprávního jednání (body 461 a 462 odůvodnění protiprávního jednání).
- 741 Za účelem určení dodatečné částky, uvedené v odstavci 25 pokynů, Komise poukázala prostřednictvím odkazu na bod 8.3.1.1 napadeného rozhodnutí na posouzení výše uvedených faktorů. Domnívala se, že procento pro dodatečnou částku mělo být 15 % (body 463 a 464 napadeného rozhodnutí).
- 742 V tomto ohledu je třeba připomenout, že v odstavci 25 pokynů je stanoveno, že k určení podílu na hodnotě tržeb, ze kterého se v daném případě vychází, přihlédně Komise k určitému počtu faktorů a to zejména k těm uvedeným v odstavci 22 pokynů.
- 743 Na konci této první fáze Komise stanovila následující základní výše pokut (bod 465 odůvodnění napadeného rozhodnutí):
- 208 000 000 eur pro společnost Chiquita;
  - 114 000 000 eur pro společnost Dole;
  - 49 000 000 eur pro společnosti Del Monte a Weichert.

- 744 Základní výše pokuty, jež měla být uložena, byla s ohledem na polehčující okolnosti snížena všem adresátům napadeného rozhodnutí o 60 % vzhledem ke zvláštnímu právnímu režimu odvětví banánů a z důvodu, že se koordinace týkala referenčních cen (bod 467 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Snížení o 10 % bylo rovněž s ohledem na polehčující okolnosti přiznáno společnosti Weichert, jež nebyla obeznámena s kontakty před stanovením cen mezi společnostmi Dole a Chiquita (bod 476 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 745 Kromě toho Komise měla za to, že společnost Weichert nespolupracovala nad rámec právní povinnosti, jež jí ukládala takto činit, a zdůraznila v tomto ohledu, že její odpovědi na žádosti o informace, poskytnuté ve stanovené lhůtě, spadaly do povinnosti společnosti aktivně spolupracovat, z níž vyplývalo, že musela poskytnout Komisi všechny informace týkající se předmětu šetření. Komise se rozhodla nepoužít čtvrtou odrážku odstavce 29 pokynů, vzhledem k tomu, že měla za to, že protiprávní jednání v projednávané věci spadalo do rozsahu působnosti oznámení o spolupráci (bod 474 odůvodnění napadeného rozhodnutí).

3. *K závažnosti*

- 746 Žalobkyně tvrdí, že ačkoliv Komise správně uznala, že na základě pokynů představuje velice omezená role společnosti Weichert polehčující okolnost, nezohlednila nicméně při stanovení základní částky pokuty skutečnost, že údajné protiprávní jednání společnosti Weichert bylo mnohem méně závažné než jednání společností Dole a Chiquita, a stanovila pro tyto tři společnosti stejnou výši pokuty v rozporu s judikaturou, uvedenou v bodě 245 odůvodnění napadeného rozhodnutí, a odstavci 20 až 23 pokynů. Chyba učiněná Komisí při výpočtu pokuty vyplývá z její chybné úvahy, že v daném případě došlo k jedinému protiprávnímu jednání.
- 747 Podle vedlejší účastnice porušila Komise zásadu proporcionality tím, že zkreslila závažnost protiprávního jednání, zaprvé tím, že vycházela ze skutečnosti, že jednání ve vzájemné shodě spočívalo v určování cen (bod 455 odůvodnění napadeného rozhodnutí), přičemž uznala, že „se kartelová dohoda týkala nabídkových cen“ (bod 456 odůvodnění napadeného rozhodnutí) a ne skutečných cen, zadruhé tím, že bez důkazů na podporu a nehledě na souhrn důkazů, jež prokazují opak, tvrdila, že chování vedlejší účastnice představovalo nejvíce škodlivé omezení hospodářské soutěže (bod 455 odůvodnění napadeného rozhodnutí), a zatřetí tím, že nezohlednila skutečnost, že se údajné protiprávní jednání nedotýkalo vysokého počtu dovozců, ani významného podílu trhu, ale pouze 40 až 45 % nebo dokonce 20 až 30 % vzhledem k tomu, že Komise vedlejší účastnici, stejně jako společnost Del Monte neshledala odpovědnou za kontakty před stanovením cen mezi společnostmi Chiquita a Dole.
- 748 Na prvním místě je třeba posoudit námitku vznesenou žalobkyní společně s výše uvedeným třetím argumentem vedlejší účastnice v rozsahu, v němž se týká shledání Komise o existenci jediného protiprávního jednání.
- 749 V souladu s ustálenou judikaturou se za účelem určení závažnosti protiprávního jednání zohledňuje řada faktorů, při jejichž posouzení má Komise prostor pro uvážení (rozsudek Soudního dvora ze dne 10. května 2007, SGL Carbon v. Komise, C-328/05 P, Sb. rozh. s. I-3921, bod 43), jako jsou zvláštní okolnosti věci, její kontext a odrazující účinek pokut, a to, aniž by byl sestaven závazný nebo taxativní výčet kritérií, ke kterým musí být povinně přihlédnuto (rozsudek Dansk Rørindustri a další v. Komise, bod 54 výše, bod 241, a rozsudek Tribunálu ze dne 8. října 2008, Carbone-Lorraine v. Komise, T-73/04, Sb. rozh. s. II-2661, bod 68).
- 750 Jak bylo uvedeno výše, Komise v projednávaném případě stanovila výši pokut použitím metody definované v pokynech.

- 751 Je třeba připomenout, že podle judikatury pokyny sice nelze kvalifikovat jako právní normu, kterou správa musí v každém případě dodržovat, vyjadřují však orientační pravidlo chování, podle něhož má být v praxi postupováno a od něhož se správa může v konkrétním případě odchýlit pouze tehdy, uvede-li důvody, které jsou slučitelné se zásadou rovného zacházení (viz rozsudek Dansk Rørindustri a další v. Komise, bod 54 výše, bod 209 a citovaná judikatura).
- 752 Z odstavců 19 až 26 pokynů vyplývá, že nejdříve tyto stanovují posouzení závažnosti protiprávního jednání jako takového, což slouží k určení podílu hodnoty tržeb, a následně základní výše pokuty.
- 753 Dále odstavce 27 až 29 pokynů stanoví upravení základní výše pokuty v závislosti na určitých přitěžujících a polehčujících okolnostech, jež se týkají jednotlivých dotčených podniků.
- 754 Tato posledně uvedená ustanovení odráží judikaturu, podle které je v případě protiprávního jednání několika podniků za účelem zjištění, zda se na dotčené podniky vztahují přitěžující či polehčující okolnosti, třeba posoudit závažnost účasti každého z nich na protiprávním jednání (rozsudky Suiker Unie a další v. Komise, bod 151 výše, bod 623, a Komise v. Anic Partecipazioni, bod 296 výše, bod 150; rozsudek Tribunálu ze dne 9. července 2003, Cheil Jedang v. Komise, T-220/00, Sb. rozh. s. II-2473, bod 184).
- 755 Tento závěr je logickým důsledkem zásady personality trestů a sankcí, podle které lze podnik potrestat pouze za skutky, které jsou mu individuálně vytýkány, což je zásada použitelná na veškerá správní řízení, která mohou vést k uložení sankcí na základě pravidel Společenství v oblasti hospodářské soutěže (pokud se jedná o ukládání pokuty, viz rozsudky Tribunálu ze dne 13. prosince 2001, Krupp Thyssen Stainless a Acciai speciali Terni v. Komise, T-45/98 a T-47/98, Sb. rozh. s. II-3757, bod 63, a Cheil Jedang v. Komise, bod 754 výše, bod 185).
- 756 Komise v projednávané věci postupovala ke stanovení výše pokuty uložené společnosti Weichert plně podle svých pokynů a výše uvedené judikatury.
- 757 Komise nejprve objektivně zhodnotila závažnost protiprávního jednání, přičemž mohla v tomto ohledu zohlednit jednotnou povahu protiprávního jednání, jež spočívalo ve stanovování cen, jehož se účastnily podniky představující téměř polovinu odvětví a jež zahrnovalo osm členských států, které představují zásadní část Unie, včetně Německa, které je velice významným trhem s banány v severní Evropě.
- 758 Jak bylo vyloženo v bodech 590 až 650 výše, Komise právem považovala všechna předmětná koluzní jednání za jediné protiprávní jednání. Toto jediné protiprávní jednání bylo tvořeno kolektivním jednáním všech podniků, jimž bylo určeno výše uvedené rozhodnutí, a všechny tyto podniky, včetně podniku tvořeného společností Weichert a žalobkyní, k němu přispěly.
- 759 Je však nesporné, že podnik tvořený společností Weichert a žalobkyní nepřispěl k celkové kartelové dohodě stejnou mírou jako společnosti Dole nebo Chiquita.
- 760 Z tohoto důvodu Komise následně zhodnotila závažnost účasti společnosti Weichert na protiprávním jednání, přičemž v projednávané věci vzala v potaz skutečnost, že se tato společnost podílela pouze na jedné ze dvou složek kartelové dohody, což odůvodnilo snížení o 10 % základní výše pokuty, jež měla být uložena, z důvodu polehčujících okolností.
- 761 Je tedy zřejmé, že Komise zohlednila skutečnost, že protiprávní jednání podniku tvořeného společností Weichert a žalobkyní bylo méně závažné než chování společností Dole a Chiquita a že tedy nelze Komisi vytýkat znevýhodňující zacházení ke škodě této společnosti.
- 762 Za těchto okolností argumentace žalobkyně a vedlejší účastnice, podle níž Komise neprávem stanovila stejnou základní výši pokuty pro všechny dotčené společnosti na základě shledání, jež bylo rovněž chybné, že došlo k jedinému protiprávnímu jednání, musí být odmítnuta.

- 763 Na druhém místě je třeba uvést, že argumenty vznesené vedlejší účastníci na podporu jejího tvrzení, podle něhož Komise porušila zásadu proporcionality tím, že zkrasila závažnost protiprávního jednání, jež jsou uvedeny v bodě 747 výše, jsou zjevně neopodstatněné a musí být odmítnuty.
- 764 Pokud jde o skutečnost, že sankcionované jednání ve vzájemné shodě se týkalo ohlášených cen a ne cen skutečných, což podle vedlejší účastnice nevede k určování cen, je třeba konstatovat, že tento argument ve skutečnosti směřuje k popření samotné existence porušení čl. 81 odst. 1 ES.
- 765 Jak bylo však vyloženo v bodě 585 výše, Komise správně došla k závěru, že kontakty před stanovením cen, k nimž docházelo mezi společnostmi Dole a Weichert a jež směřovaly ke koordinaci referenčních cen banánů, se týkaly určování cen a vytvářely jednání ve vzájemné shodě s cílem omezit hospodářskou soutěž ve smyslu článku 81 ES.
- 766 V rozsahu, v němž lze chápat argument vedlejší účastnice jako tvrzení, že protiprávní jednání bylo méně závažné, neboť se týkalo ohlášených cen a ne transakčních cen, je třeba zdůraznit, že Komise na základě polehčujících okolností přiznala společnosti Weichert dvě snížení pokuty, z nichž jedno o 60 % z důvodu specifického právního rámce a skutečnosti, že se kartelová dohoda týkala referenčních cen (bod 467 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Výše tohoto snížení vylučuje veškeré porušení zásady proporcionality Komisí.
- 767 Žalobkyně ani vedlejší účastnice se konkrétně nevyjádřily ani ke způsobu, jakým Komise vzala v potaz dvě výše uvedené složky při výpočtu pokuty, ani k přesné výši procentního podílu snížení stanoveného Komisí.
- 768 Pokud jde o tvrzení, podle něhož Komise měla za to, že chování společnosti Weichert odpovídalo nejvíce škodlivému omezení hospodářské soutěže i přes to, že zákazníci této společnosti potvrdili, že ke škodě nedošlo, je třeba připomenout, že první příklad kartelové dohody podaný čl. 81 odst. 1 písm. a) ES, který je výslovně prohlášen neslučitelným se společným trhem, je právě ten, jenž spočívá v „přímém nebo nepřímém určování nákupní nebo prodejní ceny, anebo jiných obchodních podmínek“. Jednání, jež bylo předmětem kartelové dohody, je výslovně zakázáno čl. 81 odst. 1 ES, neboť vyvolává omezení inherentní hospodářské soutěži na společném trhu.
- 769 Článek 81 ES směřuje, podobně jako ostatní pravidla hospodářské soutěže uvedená ve Smlouvě, nikoliv pouze k ochraně přímých zájmů soutěžitelů nebo spotřebitelů, nýbrž i k ochraně struktury trhu, a tím hospodářské soutěže jako takové. Proto konstatování existence protisoutěžního cíle jednání ve vzájemné shodě nemůže být podmíněno konstatováním přímé souvislosti mezi tímto jednáním a spotřebními cenami (rozsudek T-Mobile Netherlands a další, bod 297 výše, body 38 a 39).
- 770 Ze systému sankcí za porušení pravidel hospodářské soutěže, tak jak byl zaveden nařízením č. 17 a č. 1/2003 a vyložena judikaturou, vyplývá, že takové nedovolené dohody, jako jsou kartely, zasluhují již z důvodu své povahy ukládání nejpřísnějších pokut. Účinek protisoutěžního jednání není sám o sobě určujícím kritériem ke stanovení výše pokut (rozsudek Soudního dvora ze dne 12. listopadu 2009, Carbone-Lorraine v. Komise, C-554/08 P, Sb. rozh. s. I-189, bod 44).
- 771 S ohledem na tyto úvahy je třeba číst odstavec 23 pokynů, jež je následujícího znění:
- „Mezi nejzávažnější omezení hospodářské soutěže patří horizontální dohody o stanovení cen, rozdělení trhů a omezení produkce, které jsou obvykle tajné. Politika hospodářské soutěže je musí přísně trestat. Podíl tržeb, k němuž se u takového protiprávního jednání přihlíží, se proto bude většinou nacházet v horní části stupnice.“

- 772 Je třeba uvést že výraz „horizontální dohody o stanovení cen“ zahrnuje jednání ve vzájemné shodě podle článku 81 ES a že pro účely stanovení podílu hodnoty tržeb v závislosti na závažnosti protiprávního jednání pokyny neuvádí jakékoliv zohlednění konkrétního dopadu protiprávního jednání na trh.
- 773 V souladu s odstavci 20 a 22 pokynů, Komise v projednávané věci k určení uvedeného podílu posoudila a zohlednila jednotlivé faktory týkající se povahy protiprávního jednání, kumulovaného podílu všech dotčených podniků na trhu, zeměpisného rozsahu protiprávního jednání a provedení protiprávního jednání, jak toto vyplývá z bodů 454 až 459 odůvodnění napadeného rozhodnutí, přičemž neposoudila účinky předmětného jednání omezující hospodářskou soutěž.
- 774 V odpovědi na argument společnosti Weichert, že protiprávní jednání nemělo skutečný účinek na trh, Komise v bodě 472 odůvodnění napadeného rozhodnutí pouze uvedla, že k protiprávnímu jednání došlo a že od protisoutěžního chování „lze očekávat následky“ v rozsahu, v němž „koordinace při určování referenčních cen mohla ze své povahy vzhledem k okolnostem tohoto případu vyvolávat účinky na trh“. Jak správně zdůrazňuje Komise ve stejném bodě odůvodnění, „skutečné účinky chování mohou být relevantní pouze podle odstavce 31 pokynů [...], jenž umožňuje Komisi zvýšit pokutu, jež by byla běžně stanovena, tak, aby přesáhla výši protiprávních zisků, jichž bylo dosaženo díky protiprávnímu jednání.“ Je nicméně nesporné, že Komise v napadeném rozhodnutí toto ustanovení nepoužila.
- 775 Za těchto okolností je irelevantní odkaz na dopisy zákazníků společnosti Weichert směřující k prokázání, že protisoutěžní chování podniku tvořeného společností Weichert a žalobkyní nevyvolalo žádnou škodu.
- 776 Je třeba zdůraznit, že Komise tím, že stanovila pro společnost Weichert částku ve výši 15 % hodnoty tržeb, uplatnila podíl nižší než polovina podílu, jenž může být obecně uložen za horizontální dohody nebo jednání ve vzájemné shodě o stanovení cen, tj. 30 %. Odstavec 23 pokynů jasně uvádí, že podíl, jenž je třeba použít na horizontální dohody nebo jednání ve vzájemné shodě k určení cen, se bude obecně nacházet „v horní části stupnice“, přičemž sazba 15 % stanovená Komisí se nachází ve spodu „horní části stupnice“.
- 777 Tuto sazbu ve výši 15 % hodnoty tržeb společnosti Weichert nelze považovat za nepřiměřenou vzhledem k protiprávnímu jednání spočívajícímu v určování cen, na němž se podílely podniky představující téměř polovinu odvětví a zahrnující osm členských států, jež představují podstatnou část Unie, včetně Německa, jež je velice významným trhem s banány v severní Evropě.
- 778 Z uvedeného vyplývá, že argumentace žalobkyně a vedlejší účastnice, podle níž Komise nesprávně posoudila hledisko závažnosti pro stanovení základní výše pokuty, musí být odmítnuta.

4. K dodatečné části

- 779 Vedlejší účastnice tvrdí, že Komise nesprávně použila pokyny pro výpočet pokut uložením „vstupního poplatku“ podle odstavce 25 pokynů, jež se týká pouze „dohod“, což je kvalifikace, jež nebyla v napadeném rozhodnutí uplatněna.
- 780 Tento argument musí být odmítnut, neboť vychází z neúplného a zaujatého čtení pokynů.
- 781 Odstavec 25 pokynů stanoví, že základní výše pokuty bude zahrnovat částku v hodnotě 15 až 25 % hodnoty tržeb, za účelem odradit podniky od účasti na „horizontálních dohodách o stanovení cen, rozdělení trhů a omezení produkce“, což je výrok, jež se rovněž nachází v odstavci 23 pokynů, který odkazuje na poznámku pod čarou č. 2, jež uvádí, že pojem dohody zahrnuje „jednání ve vzájemné shodě, rozhodnutí sdružení podniků ve smyslu článku 81 Smlouvy“.

- 782 Podle systematického a konzistentního výkladu pokynů lze mít za to, že se upřesnění v poznámce pod čarou č. 2 stejně tak vztahuje na tentýž pojem dohody použitý v odstavci 25 pokynů.
- 783 Argument vedlejší účastnice vycházející z izolovaného výkladu odstavce 25 pokynů je popřen zněním tohoto ustanovení. Dodatečná částka, jež je v něm stanovena, představuje podíl na hodnotě tržeb podniku, jak je stanovena v části pokynů nadepsané „A. Stanovení hodnoty tržeb“, stejně jako částka stanovená na základě závažnosti protiprávního jednání, přičemž podíl, jež má být zohledněn závisí na posouzení Komisí faktorů, „zejména těch, uvedených v [odstavci] 22“, jež se týkají určení podílu hodnoty tržeb stanoveného s ohledem na závažnost protiprávního jednání.
- 784 Je třeba zdůraznit, že výrok, že „Komise může tuto dodatečnou částku použít i v případě jiných protiprávních jednání“, jež jsou uvedena v odstavci 25 pokynů, v každém případě umožňuje zahrnout jednání ve vzájemné shodě do rozsahu působnosti tohoto ustanovení.
- 785 Závěrem je nutno uvést, že v odpovědi na otázku Tribunálu o vlivu kvalifikace jediného protiprávního jednání na výši pokuty, vedlejší účastnice vznesla dvě námitky týkající se dodatečné částky stanovené v napadeném rozhodnutí.
- 786 Zaprvé vedlejší účastnice tvrdila, že již neexistoval základ pro použití uvedené částky, neboť „dvoustranné“ protiprávní jednání by nemohlo být kvalifikováno jako horizontální dohoda o stanovení cen nebo dokonce protiprávní jednání spočívající v určování cen.
- 787 Tímto vedlejší účastnice opakuje zejména argumentaci žalobkyně rozvedenou na podporu zpochybnění, že došlo k porušení článku 81 ES.
- 788 Je však třeba připomenout, že Komise právem došla k závěru, že se kontakty před stanovením cen mezi společnostmi Dole a Weichert týkaly určování cen a představovaly jednu ze dvou složek celkové kartelové dohody, k níž dotčené společnosti přispěly.
- 789 Námitka uvedená v bodě 786 výše musí být tedy odmítnuta.
- 790 Zadruhé vedlejší účastnice tvrdí, že nelze odůvodnit uložení dodatečné částky ve výši 15 % hodnoty tržeb. Uložení minimálního procentního podílu, jež nezohledňuje specifické okolnosti protiprávního jednání je v rozporu se zásadou proporcionality.
- 791 Tato nová námitka musí být prohlášena za nepřijatelnou, neboť nemá žádný vztah s předmětem specifického přezkumu Tribunálu týkajícího se konkrétně pojmu jediného protiprávního jednání a jeho vlivu na výši pokuty. V tomto ohledu je třeba uvést, že po předložení své argumentace v odpovědi na otázku Tribunálu, vedlejší účastnice uvedla, že „i kdyby Tribunál nepřijal tento argument“, nelze odůvodnit uložení dodatečné částky ve výši 15 %, neboť pouhá skutečnost, že pokyny stanoví takový minimální procentní podíl, není určující.
- 792 Žalobkyně navíc při vznesení nové námitky v tomto řízení nechala bez povšimnutí čl. 48 odst. 2 jednacího řádu. Tato námitka se nezakládá na nových důkazech, které by se objevily v průběhu řízení a nepředstavuje ani rozšíření námitky dříve, přímo či nepřímo, vznesené v žalobě a s touto žalobou úzce související. Tato námitka tedy musí být prohlášena za nepřijatelnou. (rozsudek Tribunálu ze dne 21. března 2002, Joynson v. Komise, T-231/99, Sb. rozh. s. II-2085, body 156 a 157, potvrzený usnesením Soudního dvora ze dne 27. září 2002, Joynson v. Komise, C-204/02 P, nezveřejněné ve Sbírce rozhodnutí).
- 793 Jen pro úplnost, tato námitka musí být odmítnuta v každém případě, neboť se zakládá na chybném předpokladu.

- 794 Je třeba konstatovat, že Komise za účelem stanovení podílu hodnoty tržeb v závislosti na stupni závažnosti protiprávního jednání v souladu s odstavci 20 a 22 pokynů zkoumala a zohlednila různé faktory související s povahou protiprávního jednání, celkovým podílem na trhu všech dotčených podniků, zeměpisným rozsahem protiprávního jednání a provedením protiprávního jednání, jak to vyplývá z bodů 454 až 459 odůvodnění napadeného rozhodnutí. K určení dodatečné částky podle odstavce 25 pokynů se Komise výslovným odkazem v bodě 8.3.1.1 napadeného rozhodnutí odvolala na své posouzení uvedených faktorů, jak to vyplývá z bodu 463 odůvodnění napadeného rozhodnutí.
- 795 V tomto ohledu je třeba připomenout, že odstavec 25 pokynů stanoví, že pro určení podílu tržeb, z kterého bude v konkrétním případě vycházet, přihlédne Komise k určitému počtu faktorů, a to zejména k těm, jež jsou uvedeny v odstavci 22 pokynů.
- 796 Je tedy zřejmé, že Komise zohlednila jednotlivé faktory vytýkaného protiprávního jednání a žalobkyně nepřeložila žádný důkaz, jenž by mohl popřít posouzení Komise, neboť pouze tvrdila, že neexistovalo odůvodnění pro uložení dodatečné částky ve výši 15 %.

5. K polehčujícím okolnostem

- 797 Na prvním místě žalobkyně tvrdí, že snížení ve výši 10 % přiznané Komisí nepostačuje k tomu, aby odrazilo její malý význam a roli v údajném protiprávním jednání, jež se vyznačovaly několika prvky: zaprvé ve srovnání s kontakty před stanovením cen mezi společnostmi Chiquita a Dole byly kontakty mezi společnostmi Dole a žalobkyní méně významné, jak vyplývá z bodů 76 a následujících a bodů 93 až 99 odůvodnění napadeného rozhodnutí, zadruhé byla žalobkyně pasivní vzhledem k tomu, že to byl vždy zaměstnanec společnosti Dole, jenž jí volal, a zatřetí jí stejně jako společnost Del Monte Komise neshledala zodpovědnou za kontakty před stanovením cen mezi společnostmi Chiquita a Dole.
- 798 Žalobkyně se rovněž dovolává výrazně nižší intenzity a četnosti kontaktů před stanovením cen mezi společnostmi Weichert a Dole oproti kontaktům společností Dole a Chiquita.
- 799 Je třeba poukázat na to, že podle třetí odrážky odstavce 29 pokynů musí dotčený podnik pro získání nároku na snížení výše pokuty z důvodu polehčujících okolností „poskytn[out] důkaz o tom, že jeho účast na protiprávním jednání je podstatně omezená“ a „v důsledku toho prokáz[et], že v době, kdy byl stranou protiprávních dohod, se ve skutečnosti vyhýbal jejich provádění a choval se na trhu konkurenčním způsobem“.
- 800 Pouhá skutečnost, že společnost Weichert měla malou nebo pasivní roli nemůže prokázat, že se tento podnik na trhu choval konkurenčně. Podmínky použití třetí odrážky odstavce 29 pokynů nejsou tedy v projednávané věci naplněny.
- 801 Toto shledání neznamena, že by malá nebo pasivní role společnosti Weichert, za předpokladu, že je prokázána, nemohla vést ke snížení výše pokuty. Seznam okolností uvedený v odstavci 29 pokynů je totiž pouze demonstrativní, což potvrzuje použití výrazu „jako“. Kromě toho prostor Komise pro uvážení a hranice, kterými Komise tento prostor omezila, nepředjímají výkon pravomoci v plné jurisdikci unijním soudem (rozsudek Tribunálu ze dne 14. prosince 2006, Raiffeisen Zentralbank Österreich a další v. Komise, T-259/02 až T-264/02 a T-271/02, Sb. rozh. s. II-5169, body 226 a 227, potvrzený v řízení o kasačním opravném prostředku rozsudkem Erste Group Bank a další v. Komise, bod 91 výše).
- 802 Podle ustálené judikatury, pasivní role předpokládá zaujetí „rezervovaného postoje“ dotčeným podnikem, tedy neexistenci aktivní účasti při vypracování protisoutěžní dohody nebo protisoutěžních dohod (rozsudky Cheil Jedang v. Komise, bod 754 výše, bod 167, a ze dne 8. října 2008, Carbone-Lorraine v. Komise, bod 749 výše, bod 163, potvrzený v řízení o kasačním opravném prostředku rozsudkem ze dne 12. listopadu 2009, Carbone-Lorraine/Commission, bod 770 výše).

- 803 V rámci skutečností, které mohou odhalit pasivní roli podniku v kartelové dohodě, lze zohlednit jeho výrazně méně častou účast na setkáních ve srovnání s běžnými účastníky kartelové dohody, jakož i jeho opožděný vstup na trh, který je předmětem protiprávního jednání, bez ohledu na dobu trvání jeho účasti na protiprávním jednání, nebo také existenci výslovných prohlášení učiněných v tomto smyslu zástupci ostatních podniků, které se protiprávního jednání účastnily (viz rozsudek ze dne 8. října 2008, *Carbone-Lorraine v. Komise*, bod 749 výše, bod 164 a citovaná judikatura).
- 804 Vedlejší účastnice v první řadě tvrdí, že z bodů 93 až 99 odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že kontakty mezi p. B., zaměstnancem společnosti Chiquita, a p. H., zaměstnancem společnosti Dole, představovaly hlavní osu protiprávního jednání. Tento argument je irelevantní v rozsahu, v němž se citované body odůvodnění týkají pouze doby trvání protiprávního jednání, jež zahrnovala stejné období pro společnosti Dole a Weichert – od 1. ledna 2000 do 31. prosince 2002 – přičemž pro společnost Chiquita období protiprávního jednání skončilo o měsíc dříve.
- 805 Dále společnosti Weichert a Del Monte tvrdí, že četnost kontaktů před stanovením cen mezi společnostmi Chiquita a Dole byla vyšší než mezi nimi a společností Dole.
- 806 Údaje uvedené v napadeném rozhodnutí neodhalují, že by četnost kontaktů mezi společnostmi Dole a Chiquita výrazně převyšovala četnost kontaktů mezi společnostmi Dole a Weichert.
- 807 Podle telefonních výpisů hovorů od společnosti Chiquita společnosti Dole, se 55 hovorů odehrálo ve středu mezi společnostmi Chiquita a Dole (bod 76 odůvodnění napadeného rozhodnutí), 53 hovorů ve čtvrtek (bod 77 odůvodnění napadeného rozhodnutí) a společnost Dole odhaduje počet týdnů, v průběhu kterých spolu účastníci hovořili jak ve středu, tak i ve čtvrtek ráno na dvacet (bod 86 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Kromě toho společnost Dole vyhodnotila četnost hovorů na zhruba dvacet za rok, jež se snížila na konci předmětného období (bod 79 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 808 Pokud se jedná o kontakty mezi společnostmi Dole a Weichert, pro něž není dostupný žádný telefonní výpis, společnost Dole úvodem v odpovědi na žádost o informace uvedla, že jednala se společností Weichert „skoro každý týden“, tj. zhruba čtyřicet týdnů v roce, přičemž následně tvrdila v odpovědi na oznámení námitek, že „k výměnám informací o podmínkách na trhu docházelo přibližně v jednom z dvou týdnů z důvodu služebních cest nebo kvůli jiným závazkům“, což je důvod, jenž byl již uveden v odpovědi na žádost o informace k odůvodnění počtu tvrzených kontaktů (body 87 a 88 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 809 Společnost Weichert v odpovědi na žádost o informace ze dne 15. prosince 2006 prohlásila, že ke kontaktům se společností Dole nedocházelo každou středu, ale v průměru jednou nebo dvakrát za měsíc. Společnost Weichert, jež byla dne 5. února 2007 vyzvána Komisí k upřesnění počtu týdnů za rok, uvedla, že její zaměstnanci jednali se společností Dole přibližně 20 až 25 týdnů v roce (bod 87 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 810 Společnost Weichert následně v odpovědi na oznámení námitek uvedla, že ke kontaktům se společností Dole nedocházelo „v průměru častěji než jednou nebo dvakrát za měsíc“, aniž se vrátila výslovně k původnímu týdennímu odhadu, což vedlo Komisi ke stanovení četnosti zhruba 20 až 25 týdnů za rok, jež je kompatibilní s prohlášeními společnosti Dole (body 90 a 91 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 811 Pokud je pravda, že číselné údaje o kontaktech mezi společnostmi Dole a Chiquita nezohledňují volání prvně uvedené společnosti druhé společnosti, je v každém případě třeba připomenout, že Komise právem došla k závěru, že dvoustranné kontakty mezi společnostmi Dole a Weichert, stejně jako kontakty mezi společnostmi Dole a Chiquita, představovaly vzhledem ke svému počtu a koherenci zavedené schéma oběhu informací, k němuž společnosti měly přístup podle svých potřeb.

- 812 Závěrem vedlejší účastnice tvrdila, že to byl téměř vždy zaměstnanec společnosti Dole, jež jí volal, a odkazuje v tomto ohledu pouze na svá prohlášení v odpovědi na žádost o informace ze dne 15. prosince 2006.
- 813 Je však třeba konstatovat, že společnost Dole v průběhu správního řízení prohlásila, že kontakty byly iniciovány buď jí samotnou nebo společností Weichert (bod 68 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Navíc společnost Weichert netvrdí ani *a fortiori* neprokazuje, že odmítla být i jediný kontakt se společností Dole ve středu odpoledne, ani že s touto společností přerušila v průběhu třech let protiprávního jednání své kontakty. Zdá se tedy, že společnost Weichert se v průběhu třech let plně účastnila koluzních kontaktů se společností Dole, což neodpovídá tvrzení o pasivní roli.
- 814 Zůstává nesporným, že se společnost Weichert podílela pouze na jedné složce obecné kartelové dohody, což odůvodnilo přiznání snížení o 10 % základní výše pokuty.
- 815 Jak tvrdí žalobkyně a vedlejší účastnice, toto snížení a výše pokuty, jež z něj vychází, neodráží přiměřeně závažnost účasti společnosti Weichert na obecné kartelové dohodě a porušuje tím zásadu proporcionality.
- 816 Podíl společnosti Weichert na celkové kartelové dohodě z důvodu jejich dvoustranných kontaktů před stanovením cen se společností Dole byl pro hospodářskou soutěž méně škodlivý, než podíl společností Dole a Chiquita vzhledem k ekonomické síle této posledně uvedené společnosti. Jak to Komise zdůraznila v napadeném rozhodnutí, Chiquita je největším dodavatelem banánů v Evropě a její hodnota tržeb čerstvých banánů v roce 2001 byla odhadnuta na 365 800 000 eur, a po odečtení množství banánů koupených u ostatních adresátů napadeného rozhodnutí byla přehodnocena na 347 631 700 eur (body 451 až 453 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 817 Za těchto okolností v rámci své pravomoci v plné jurisdikci má Tribunál za to, že je třeba změnit na 20 % výši snížení, jež má být použito na základní částku pokuty za účelem vhodného zohlednění závažnosti podílu společnosti Weichert na celkové kartelové dohodě.
- 818 Je třeba naopak vyloučit požadavek na dvojí zohlednění skutečnosti, že společnost Weichert nevěděla o protiprávních kontaktech mezi společnostmi Dole a Chiquita, snížením o 15 % v rámci stanovení podílu tržeb, navíc ke snížení základní výše pokuty přiznanému pro polehčující okolnosti, neboť by tím byla společnost Weichert nepřiměřeně zvýhodněna.
- 819 Na druhém místě vedlejší účastnice tvrdí, že Komise nezohlednila její legitimní očekávání, že předmětné chování bylo legální. Vedlejší účastnice sdílela se svými zákazníky, s Komisí a s dalšími veřejnými orgány, jako FAO, informace týkající se oficiálních cen a dalších informací ohledně trhu. Uvádí, že nebyl důvod, aby rozlišovala mezi jednotlivými kontakty, jež se odehrávaly v úterý, ve středu nebo ve čtvrtek, přičemž sama Komise v oznámení námitek považovala tyto kontakty za nerozlišitelnou „síť“ „komplexních dvoustranných dohod“.
- 820 Je třeba uvést, že poslední odrážka odstavce 29 pokynů uvádí, že „Komise může snížit základní výši pokuty [...], jestliže protikonkurenční jednání bylo povoleno nebo doporučováno veřejnými orgány nebo právními předpisy“.
- 821 Ačkoliv argumentace vedlejší účastnice směřuje ke snížení pokuty na základě tohoto ustanovení, podmínky jeho užití nejsou dány.
- 822 Na podporu svých tvrzení vedlejší účastnice pouze odkázala na bod 244 své odpovědi na oznámení námitek, v níž uvádí, že shromažďovala údaje o dovozech banánů pro delegaci německé vlády a FAO. V této odpovědi není zmínka ani o Komisi jako adresátovi informací, ani o předávání informací o referenčních cenách.

- 823 Společnost Weichert nepředložila žádný konkrétní a objektivní důkaz, jež by prokazoval, že Komise nebo jiný veřejný orgán jednak znaly její referenční ceny a podmínky za kterých byly tyto od roku 2000 do roku 2002 určovány, a dále že by povolily nebo podporovaly protisoutěžní jednání, jež řídilo určování těchto cen.
- 824 Má-li být argumentace vedlejší účastnice chápána jako tvrzení o tom, že si nebyla vědoma porušování článku 81 ES vzhledem k tomu, že kartelová dohoda nebyla tajná, je třeba připomenout, že v předchozím znění pokynů bylo možné snížit pokutu na základě polehčujících okolností z důvodu „důvodné pochybnosti společnosti o protiprávním charakteru chování omezujícího hospodářskou soutěž“.
- 825 Skutečnost, že se toto ustanovení již v pokynech nevyskytuje, neznamená, že by uvedená okolnost již nemohla vést k přiznání snížení pokuty na základě polehčujících okolností.
- 826 Na podporu svých tvrzení vedlejší účastnice odkazuje na dopisy zákazníků, o nichž bylo konstatováno (viz bod 341 výše), že jednak nepředstavují všechny požadované záruky objektivní a dále dostatečnou důkazní sílu k učinění závěru, že kartelová dohoda byla známa veřejnosti v celém svém rozsahu (rozsudek Raiffeisen Zentralbank Österreich a další v. Komise, bod 801 výše, bod 506, potvrzený v řízení o kasačním opravném prostředku rozsudkem Erste Group Bank a další v. Komise, bod 91 výše, bod 241).
- 827 Pokud se vedlejší účastnice ve své argumentaci dovolává porušení zásady ochrany legitimního očekávání, je třeba připomenout, že právo dovolávat se takové zásady má každý jednotlivec, jež se nachází v situaci, z níž vyplývá, že u něj správa vyvolala odůvodněná očekávání [rozsudky Soudního dvora ze dne 11. března 1987, Van den Bergh en Jurgens a Van Dijk Food Products (Lopik) v. Komise, 265/85, Sb. rozh. s. 1155, bod 44, a ze dne 26. června 1990, Sofrimport v. Komise, C-152/88, Sb. rozh. s. I-153, bod 26]. Kromě toho se nikdo nemůže dovolávat porušení této zásady, pokud mu nebyla správou poskytnuta konkrétní ujištění (viz rozsudky Soudního dvora ze dne 14. října 2010, Nuova Agricast a Cofra v. Komise, C-67/09 P, Sb. rozh. s. I-9811, bod 71, a Tribunálu ze dne 18. ledna 2000, Mehibas Dordtselaan v. Komise, T-290/97, Sb. rozh. s. II-15, bod 59, a citovaná judikatura).
- 828 V projednávané věci stačí konstatovat, že společnost Weichert nepředložila žádný konkrétní a objektivní důkaz, jež by mohl prokázat existenci konkrétních ujištění Komise ohledně přípustnosti kontaktů před stanovením cen se společností Dole. Pouhá neurčitá a nepodložená tvrzení o sdílení informací společností Weichert s Komisí o oficiálních cenách a dovozech banánů nemají v tomto ohledu důkazní sílu.
- 829 Konečně úvahy žalobkyně o tom, že údajně nelze rozlišovat mezi jednotlivými typy koluzních kontaktů, jimž protirečí znění odstavce 429 oznámení námitek (viz bod 709 výše), jsou irelevantní, neboť jimi nelze odůvodnit přiznání polehčujících okolností na základě ani jednoho z tří uvedených důvodů.
- 830 Z uvedeného vyplývá, že společnosti Weichert nemůže být přiznána žádná další polehčující okolnost, kromě okolností přijatých Komisí, z nichž v případě jedné Tribunál uplatnil zvýšení.

6. Ke spolupráci

- 831 Žalobkyně tvrdí, že Komise chybně vyložila své oznámení o spolupráci a pokyny, čímž společnost Weichert připravila o výhody vyplývající z její spolupráce. Komise tedy porušila článek 23 nařízení č. 1/2003 a legitimní očekávání společnosti Weichert.

832 Žalobkyně podpořená vedlejší účastnicí tvrdí, že tvrzení, že vedlejší účastnice nespolupracovala účinně nad rámec její právní povinnosti, je nepřesné, neboť tato odpověděla na žádosti o sebe usvědčující informace. Žalobkyně zdůrazňuje, že společnost Weichert rovněž věcně nezpochybnila skutková zjištění a že její přínos je tedy nad „rámec povinnosti aktivně spolupracovat“.

833 Žalobkyně má za to, že Komise pochybila při tvrzení, že údajné protiprávní jednání spadá do působnosti oznámení o spolupráci, a že tedy nemohla zohlednit rozsah její spolupráce a spolupráce společnosti Weichert jako polehčující okolnosti, neboť žaloba prokazuje, že předmětné výměny informací nepředstavovaly stanovování cen. Komise rovněž pochybila, když neposoudila, zda poskytnutá spolupráce přinesla významnou přidanou hodnotu ve smyslu článku 21 oznámení o spolupráci, jak učinila v předchozím rozhodnutí pro podnik, jenž nepodal žalobu na základě tohoto oznámení.

834 Na prvním místě je třeba připomenout znění článku 18 nařízení č. 1/2003, jež je následujícího znění:

„1. Za účelem plnění povinností svěřených jí tímto nařízením si může Komise prostou žádostí nebo rozhodnutím vyžádat od podniků a sdružení podniků veškeré nezbytné informace.

2. Pokud Komise zasílá podniku nebo sdružení podniků prostou žádost o informace, musí uvést právní základ a účel své žádosti, upřesnit, jaké informace požaduje, a stanovit lhůtu, v níž mají být informace poskytnuty, a sankce podle článku 23 pro případ poskytnutí nesprávných nebo zavádějících informací.

3. Pokud Komise požaduje od podniků nebo sdružení podniků informace na základě rozhodnutí, musí uvést právní základ a účel své žádosti, upřesnit, jaké informace požaduje, a stanovit lhůtu, v níž mají být informace poskytnuty. Musí také uvést sankce podle článku 23 a uvést nebo uložit sankce podle článku 24. Dále musí uvést právo na přezkoumání rozhodnutí Soudním dvorem.

4. Vlastníci podniků nebo jejich zástupci a v případě právnických osob, společností nebo sdružení bez právní subjektivity osoby zmocněné je zastupovat podle zákona nebo podle stanov sdělí požadované informace jménem dotyčného podniku nebo sdružení podniků. Řádně zmocnění právní zástupci mohou sdělit informace za své klienty. Ti však zůstávají plně odpovědní, že informace nejsou neúplné, nesprávné nebo zavádějící.

[...]“

835 Žádosti o informace byly dříve upraveny článkem 11 nařízení č. 17, který již rozlišoval mezi žádostí o informace a rozhodnutím o žádosti o informace. Judikatura týkající se tohoto ustanovení, jež upřesňuje pravomoci Komise k vznesení takových žádostí, je obdobně použitelná pro výklad článku 18 nařízení č. 1/2003.

836 Proto je třeba mít za to, že ačkoliv k zachování užitečného účinku čl. 18 odst. 2 a 3 nařízení č. 1/2003 má Komise právo uložit podniku povinnost, aby jí poskytl všechny nezbytné informace týkající se skutečností, o nichž tento podnik může vědět, a aby jí v případě potřeby poskytl dokumenty, jež se týkají těchto skutečností a jež má podnik k dispozici, a to i pokud mohou být tyto dokumenty použity vůči němu nebo jiným podnikům k prokázání existence protisoutěžního jednání, Komise v žádném případě nemůže rozhodnutím o žádosti o informace porušit právo podniku na obhajobu (obdobně v tomto smyslu viz rozsudky Soudního dvora ze dne 18. října 1989, Orkem v. Komise, 374/87, Sb. rozh. s. 3283, bod 34, a Erste Group Bank a další v. Komise, bod 91 výše, bod 271). Komise tedy nemůže uložit podniku povinnost poskytnout odpovědi, které by jej mohly vést k připuštění protiprávního jednání, jež musí být naopak prokázáno Komisí (rozsudek Orkem v. Komise, uvedený výše, bod 35).

- 837 S ohledem na výše uvedenou judikaturu uvádí bod 23 nařízení č. 1/2003, že „při plnění rozhodnutí Komise“ nelze podniky nutit, aby přiznaly, že se dopustily protiprávního jednání, ale jsou v každém případě povinny odpovědět na skutkové dotazy a předložit dokumenty, i když mohou být tyto informace použity k prokázání protiprávního jednání jejich nebo jiného podniku.
- 838 V projednávané věci je nesporné, že žádosti o informace určené zejména společnosti Weichert v průběhu šetření vycházely z čl. 18 odst. 2 nařízení č. 1/2003 (bod 46 odůvodnění napadeného rozhodnutí) a že se tedy nejedná o rozhodnutí o žádostech o informace, jež jsou upraveny odstavcem 3 uvedeného článku.
- 839 Za těchto okolností se žalobkyně a vedlejší účastnice nemohou účelně domáhat skutečnosti, že vzhledem k obsahu otázek Komise a odpovědím společnosti Weichert, spolupracovala společnost Weichert nad rámec povinnosti spolupracovat tím, že vypovídala ve svůj neprospěch.
- 840 Je naopak třeba posoudit, zda dobrovolná spolupráce společnosti Weichert může odůvodnit snížení pokuty na základě ustanovení oznámení o spolupráci, čehož se domáhá žalobkyně.
- 841 Je třeba v tomto ohledu připomenout, že Komise má širokou posuzovací pravomoc, co se týče metody výpočtu pokut, a v tomto ohledu může vzít v potaz celou řadu okolností, mezi něž patří i spolupráce dotčených podniků v průběhu šetření vedeného útvaru tohoto orgánu. V rámci toho Komise musí učinit komplexní posouzení skutečností, jako je posouzení týkající se spolupráce těchto jednotlivých podniků (rozsudek SGL Carbon v. Komise, bod 749 výše, bod 81, a rozsudek Tribunálu ze dne 28. dubna 2010, Gütermann a Zwicky v. Komise, T-456/05 a T-457/05, Sb. rozh. s. II-1443, bod 219).
- 842 Snížení pokut v případě spolupráce podniků podílejících se na protiprávním jednání porušujícím unijní právo hospodářské soutěže je odůvodněno úvahou, podle níž taková spolupráce usnadňuje úlohu Komise, jejímž cílem je konstatovat existenci protiprávního jednání a případně zajistit jeho ukončení (rozsudek Dansk Rørindustri a další v. Komise, bod 54 výše, bod 399, a rozsudek Tribunálu ze dne 14. května 1998, Finnboard v. Komise, T-338/94, Sb. rozh. s. II-1617, bod 363), přičemž chování podniku musí rovněž svědčit o opravdovém odhodlání spolupracovat (rozsudek Dansk Rørindustri a další v. Komise, bod 54 výše, body 395 a 396). S ohledem na samotný účel snížení nemůže Komise odhlédnout od užitečnosti poskytnuté informace, která nezbytně závisí na důkazech, které již měla k dispozici (rozsudek Gütermann a Zwicky v. Komise, bod 841 výše, bod 221).
- 843 Ve svém oznámení o spolupráci Komise vymezila podmínky, za kterých mohou být podniky, jež s ní v průběhu jejího šetření kartelové dohody spolupracují, osvobozeny od pokut nebo být oprávněny ke snížení její výše.
- 844 V tomto druhém případě musí dotčené podniky za tímto účelem poskytnout Komisi důkazy o domnělém protiprávním jednání, jež představují významnou přidanou hodnotu k důkazům, kterými již Komise disponuje, a musí ukončit svou účast na domnělém protiprávním jednání nejpozději v době předložení těchto důkazů (odstavec 21 oznámení o spolupráci).
- 845 Komise v žalobní odpovědi uvedla, že informace poskytnuté společností Weichert nepřinesly významnou přidanou hodnotu, neboť Komise již informacemi o kontaktech před stanovením cen mezi společnostmi Weichert a Dole disponovala od počátku, přičemž společnost Chiquita uvedla, že jí společnost Dole oznamovala předpokládaný vývoj cen banánů značky Del Monte, jež byly uváděny na trh společností Weichert.
- 846 Ačkoliv v předmětném prohlášení společnost Chiquita skutečně uvedla, že společnost Dole „několikrát“ při jejich jednáních uvedla cenu společnosti Del Monte, upřesnila, že tato cena pro ni nebyla důležitá, neboť v této době ceny společnosti Dole a Del Monte byly vždy každý týden stejné.

- 847 Kromě relativně nízké vnitřní důkazní hodnoty informace poskytnuté společností Chiquita o existenci koluzního jednání mezi společnostmi Dole a Weichert, mohlo upřesnění poskytnuté společností Chiquita rovněž vést k domněnce, že společnost Weichert pouze přijala následovnické chování vzhledem k politice stanovování cen společnosti Dole.
- 848 Je třeba konstatovat, že Komise nepředložila žádný jiný důkaz, jenž by mohl prokázat, že v době, kdy Komise zaslala společnosti Weichert svou žádost o informace, věděla již o protisoutěžní povaze dvoustranných kontaktů se společností Dole, přičemž je třeba podotknout, že Komise výrazně upravila svůj postoj a v duplice tvrdí, že již věděla o „případné“ protisoutěžní povaze kontaktů mezi společnostmi Dole a Weichert v době zaslání žádosti o informace.
- 849 Žalobkyně naopak správně zdůrazňuje, že se Komise poprvé informovala o kontaktech společnosti Weichert se společností Dole dne 6. června 2006 a dotázala se prvně uvedené společnosti „jaká byla běžně projednávaná témata“, na což společnost Weichert odpověděla, že „někdy rovněž jednala se společností Dole ve středu odpoledne o ‚oficiálních cenách‘“. Komise zaslala společnosti Weichert dne 15. prosince 2006 druhou žádost o informace, jež obsahovala následující otázku: „Mohli byste prosím vysvětlit, co chápete pod ‚jednat se společností Dole ve středu odpoledne o oficiálních cenách‘“. Společnost Weichert odpověděla následovně: „Při některých příležitostech společnost Dole volala společnost Weichert ve středu, aby si vyměnily názory o obecných podmínkách na trhu a výjimečně také o možném vývoji oficiálních cen před sdělením oficiálních cen.“
- 850 Je nesporné, že k závěru o existenci dvoustranných kontaktů před stanovením cen mezi společnostmi Weichert a Dole a jednání ve vzájemné shodě s protisoutěžním cílem dospěla Komise na základě odpovědi společnosti Weichert (viz body 189, 191, 193, 196, 266 a 298 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 851 Podle odstavce 22 oznámení o spolupráci se pojem přidané hodnoty vztahuje na rozsah, v němž poskytnuté důkazy posilují svou povahou nebo podrobností schopnost Komise prokázat předmětné skutečnosti.
- 852 Informace poskytnuté společností Weichert, jež se přímo týkají předmětných skutečností, jsou obzvláště významné v kontextu protiprávního jednání tvořeného dvoustrannými a ústními výměnami informací, přičemž dotčené podniky nepředložily ani poznámky ani záznamy z těchto kontaktů. Obsah, časový rozvrh a četnost kontaktů mezi společnostmi Dole a Weichert vyplývají pouze z prohlášení společností.
- 853 Taková situace odůvodňuje z důvodu spolupráce společnosti Weichert při správním řízení přiznání snížení pokuty, přičemž náleží Tribunálu v rámci výkonu své pravomoci v plné jurisdikci, aby stanovil vhodnou výši.
- 854 V tomto ohledu je třeba připomenout, že přísluší Tribunálu, aby v rámci přezkumu legality napadeného rozhodnutí ověřil, zda Komise vykonávala posuzovací pravomoc podle metody uvedené v pokynech a ve sdělení o spolupráci, a pokud by musel konstatovat, že se od nich odchýlila, aby ověřil, zda je tato odchylka právně opodstatněná a právně dostačujícím způsobem odůvodněná. Nicméně prostor pro uvážení Komise a hranice, kterými Komise tento prostor omezila, nepředjímají výkon pravomoci v plné jurisdikci unijním soudem (rozsudek Raiffeisen Zentralbank Österreich a další v. Komise, bod 801 výše, body 226 a 227, potvrzený v řízení o kasačním opravném prostředku rozsudkem Erste Group Bank a další v. Komise, bod 91 výše).
- 855 Zatímco informace předložené společností Weichert nepopíratelně umožnily Komisi konstatovat protiprávní jednání s menšími obtížemi, význam spolupráce společnosti Weichert musí být nicméně relativizován s ohledem pokračující popírání jakéhokoliv protiprávního jednání v průběhu správního řízení.

- 856 Za těchto okolností je vhodné přiznat společnosti Weichert 10% snížení výše pokuty z důvodu spolupráce v průběhu správního řízení.
- 857 Na druhém místě, pokud jde o návrh vznesený na základě nezpochybnění skutkových zjištění, je třeba poznamenat, že oznámení o spolupráci nepředpokládá výslovně, na rozdíl od znění z roku 1996, snížení pokuty na základě pouhé skutečnosti, že skutková zjištění nebyla zpochybněna. Toto shledání nevyklučuje, že by taková okolnost mohla vést ke snížení pokuty na základě zohlednění spolupráce společnosti Weichert.
- 858 Jak bylo vyloženo v bodě 854 výše, prostor pro uvážení Komise a hranice, kterými tento prostor sama omezila, nijak nepředjímají výkon pravomoci v plné jurisdikci unijním soudem.
- 859 Je třeba zdůraznit, že k přiznání snížení pokuty z důvodu nezpochybnění skutkových zjištění, musí podnik výslovně informovat Komisi poté, co se seznámil s oznámením námitek, že věcnou správnost skutkových zjištění zpochybnit nezamýšlí (rozsudek Tribunálu ze dne 8. července 2004, Mannesmannröhren-Werke v. Komise, T-44/00, Sb. rozh. s. II-2223, bod 303, potvrzený v řízení o kasačním opravném prostředku rozsudkem Soudního dvora ze dne 25. ledna 2007, Salzgitter Mannesmann v. Komise, C-411/04 P, Sb. rozh. s. I-959, bod 71), což ohledně společnosti Weichert ani není tvrzeno.
- 860 V projednávané věci žalobkyně pouze tvrdila, že společnost Weichert rovněž „věcně“ nezpochybňovala skutková zjištění, což je výrok svědčící o nepřesnosti návrhu. Nerozvádí žádnou argumentaci směřující ke konkrétnímu prokázání, že tvrzené nezpochybnění skutkových zjištění umožnilo Komisi snadněji prokázat a sankcionovat protiprávní jednání, a že tato pomoc tedy dodala významnou přidanou hodnotu proti důkazům, které již měla Komise k dispozici.
- 861 Žalobkyně mimo jiné odkazuje na rozhodnutí ze dne 20. října 2005 ve věci COMP/C.38.281/B.2 – Surový tabák – Itálie, v němž Komise přiznala společnosti na základě polehčujících okolností 50 % snížení výše pokuty z důvodu účelné spolupráce nad rámec působnosti oznámení o spolupráci, řešení, jež by mělo podle ní být rovněž použito i na případ společnosti Weichert, jež Komisi poskytla „rozhodující důkazy k určení vytýkaných skutečností“.
- 862 Je třeba připomenout, že Soudní dvůr opakovaně rozhodl, že předchozí rozhodovací praxe Komise neslouží jako právní rámec pro stanovení pokut v oblasti hospodářské soutěže a že rozhodnutí týkající se jiných věcí mají orientační povahu, pokud jde o existenci diskriminačních zacházení (rozsudek JCB Service v. Komise, bod 91 výše, bod 205). Komise má při stanovení výše pokuty širokou posuzovací pravomoc a není vázána svými dřívějšími posouzeními. Z uvedeného vyplývá, že se žalobkyně nemůže dovolávat rozhodovací praxe Komise před soudem Unie (rozsudky Soudního dvora ze dne 19. března, Archer Daniels Midland v. Komise, C-510/06 P, Sb. rozh. s. I-1843, bod 82, a Erste Group Bank a další v. Komise, bod 91 výše, bod 123).
- 863 Tento závěr se rovněž vztahuje na návrh na snížení pokuty vycházející ze skutečnosti, že Komise přiznala v jiných rozhodnutích snížení z důvodu „výjimečných okolností“. Samotná skutečnost, že Komise přiznala ve své dřívější rozhodovací praxi určitou míru snížení za určité jednání, neznamená, že je povinna stejné poměrné snížení přiznat při posouzení podobného jednání v rámci pozdějšího správního řízení. V oblasti určování výše pokut má Komise posuzovací pravomoc, jež jí umožňuje v jakémkoliv okamžiku zvýšit obecnou výši pokut v mezích stanovených nařízením č. 1/2003, pokud je to nezbytné k zajištění politiky hospodářské soutěže Unie (rozsudek Dansk Rørindustri a další v. Komise, bod 54 výše, body 190 a 191).
- 864 Je rovněž třeba uvést, že protiprávní jednání konstatované v napadeném rozhodnutí spadá do rozsahu působnosti oznámení o spolupráci, jež se týká tajných kartelových dohod spočívajících v určování cen, výrobních nebo prodejních kvót a rozdělení trhů, včetně manipulování veřejných zakázek, anebo omezení dovozů či vývozů. Žalobkyně tedy nemůže platně Komisi vytýkat, že nezohlednila stupeň

spolupráce společnosti Weichert jako polehčující okolnost nad právní rámec oznámení o spolupráci (v tomto smyslu viz rozsudek Tribunálu ze dne 20. března 2002, HFB a další v. Komise, T-9/99, Sb. rozh. s. II-1487, body 609 a 610, potvrzený v řízení o kasačním opravném prostředku zejména v tomto bodě rozsudkem Dansk Rørindustri a další v. Komise, bod 54 výše, body 380 až 382, a rozsudek ze dne 15. března 2006, BASF v. Komise, T-15/02, Sb. rozh. s. II-497, bod 586).

- 865 Závěrem žalobkyně tvrdí, že v projednávané věci se podniky, jež se legitimně obhajují tvrzením, že jednání konstatované Komisí neporušilo článek 81 ES, nacházejí v méně příznivé pozici než podniky, jež se účastnily jednání, která zjevně představují závažná protiprávní jednání, neboť prvně uvedené podniky nemohou dosáhnout snížení ani za použití tohoto oznámení o spolupráci vzhledem k tomu, že tvrdí, že jejich chování je legální, ani na základě pokynů, neboť Komise má zjevně za to, že jejich chování spadá do působnosti výše uvedeného oznámení.
- 866 Tyto obecné a málo explicitní úvahy nemohou vést ke stanovení porušení jakéhokoliv ustanovení a zejména ne článku 23 nařízení č. 1/2003, ani obecné právní zásady, jež by odůvodnila protiprávnost napadeného rozhodnutí a snížení pokuty. Jak tedy zdůrazňuje Komise, jediné smysluplné srovnání v rámci řízení podle článku 81 ES je porovnání mezi subjekty, jež spolupracují dobrovolně, a podniky, jež vůbec nespolupracují, přičemž tyto posledně uvedené se nemohou dovolávat toho, že jsou oproti prvně uvedeným znevýhodněny.

7. K porušení zásady rovného zacházení

- 867 Vedlejší účastnice tvrdí, že Komise udělila společnosti Chiquita ochranu za chování, jež nenaplněvalo podmínky oznámení o shovívavosti, neboť toto chování nebylo tajné. Uvádí, že podle judikatury vyžaduje zásada rovného zacházení, aby v případě, že nerovnost nemůže být napravena zvýšením nespravedlivě nízké pokuty uložené jedné straně, je jediným prostředkem k nápravě snížení výše pokuty uložené druhé straně k dosažení stejné úrovně. Komise porušila zásadu rovného zacházení tím, že uzavřela šetření ohledně společnosti Fyffes, aniž jí uložila pokutu, na rozdíl od zacházení se společnostmi Del Monte a Weichert v případě stejného chování.
- 868 Tato argumentace musí být odmítnuta jako zcela neopodstatněná.
- 869 Na jedné straně taková argumentace spočívá na neprokázaném předpokladu, že kartelová dohoda nebyla tajná. Kromě toho i za předpokladu, že by Komise neprávem přiznala ochranu před pokutou společnosti Chiquita na základě chybného použití oznámení o spolupráci, je třeba připomenout, že dodržení zásady rovného zacházení musí být v souladu s dodržением zásady legality, podle níž se nikdo nemůže ve svůj prospěch dovolávat protiprávnosti spáchané ve prospěch jiného (rozsudek Soudního dvora ze dne 4. července 1985, Williams v. Účetní dvůr, 134/84, Sb. rozh. s. 2225, bod 14; rozsudek SCA Holding v. Komise, bod 63 výše, bod 160, potvrzený v řízení o kasačním opravném prostředku rozsudkem Soudního dvora ze dne 16. listopadu 2000, SCA Holding v. Komise, C-297/98 P, Sb. rozh. s. I-10101, a rozsudek Tribunálu ze dne 20. března 2002, LR AF 1998 v. Komise, T-23/99, Sb. rozh. s. II-1705, bod 367).
- 870 Dále je třeba připomenout, že pokud společnost svým chováním porušila článek 81 ES, nemůže se vyhnout všem sankcím z důvodu, že jednomu nebo více hospodářským subjektům nebyla pokuta uložena, když soudu nebyl případ těchto subjektů předložen (rozsudek Ahlström Osakeyhtiö a další v. Komise, bod 297 výše, bod 197, a rozsudek Tribunálu ze dne 11. prosince 1996, Van Megen Sports v. Komise, T-49/95, Sb. rozh. s. II-1799, bod 56), což se týká společnosti Fyffes, které nebylo určeno napadené rozhodnutí, a nebyla tedy sankcionována.

K návrhu Komise směřujícímu ke zvýšení pokuty

- 871 V rámci své argumentace v odpovědi na argumentaci žalobkyně ohledně zohlednění spolupráce společnosti Weichert, Komise navrhla Tribunálu, aby zvýšil pokutu tím, že přehodnotí snížení přiznané na základě polehčujících okolností vycházejících ze specifického právního rámce odvětví banánů v době rozhodné z hlediska skutkového stavu a ze skutečnosti, že se koluzní kontakty týkaly referenčních cen (bod 467 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Tento návrh je podle Komise odůvodněn prohlášeními žalobkyně ve správním řízení ohledně možné fragmentace nabídky na předmětném trhu a většího významu referenčních cen, než bylo uvedeno v napadeném rozhodnutí.
- 872 Je třeba připomenout, že v rámci své pravomoci v plné jurisdikci je unijní soud oprávněn, nad rámec pouhého přezkumu legality sankce, nahradit posouzení Komise svým posouzením a uložené pokuty nebo penále tak zrušit, snížit nebo zvýšit (rozsudek Soudního dvora ze dne 8. února 2007, Groupe Danone v. Komise, C-3/06 P, Sb. rozh. s. I-1331, bod 61).
- 873 V projednávané věci nemůže být návrh na zvýšení pokuty předložený Komisí přijat, neboť neurčitá argumentace na jeho podporu není s to změnit posouzení závažnosti protiprávního jednání.
- 874 Je třeba zdůraznit, že Komise v návaznosti na režim kvót konstatovala, že celkové množství banánů dovezených do celého Společenství v průběhu daného čtvrtletí v předmětném období bylo určováno předem, s výhradou určité omezené flexibility mezi čtvrtletími, neboť držitelé licencí byli silně motivováni, aby zajistily využití svých licencí v průběhu dotčeného čtvrtletí (bod 134 odůvodnění napadeného rozhodnutí). Komise nicméně doplnila a upřesnila svůj postoj tím, že správně zdůraznila prostor pro uvážení dovozců ohledně dostupného množství na trhu v průběhu daného týdne a existenci flexibility vzniklé díky sekundárnímu trhu s licencemi (body 131 a 132 odůvodnění napadeného rozhodnutí).
- 875 Prohlášení společnosti Del Monte ve správním řízení o získání licencí od ostatních podniků na uvedeném trhu byla zohledněna Komisí v jejích závěrech o právně-ekonomickém kontextu vytýkaných výměn informací a zmenšit snížení přiznané v bodě 467 odůvodnění napadeného rozhodnutí nelze pouze z tohoto důvodu.
- 876 Je tomu tak rovněž v případě prohlášení žalobkyně ve správním řízení o roli referenčních cen, jež Komise zohlednila ve svých závěrech o významu těchto cen v odvětví banánů a rostoucím významu „ceny Aldi“ od druhého pololetí roku 2002.
- 877 I za předpokladu, že by prohlášení žalobkyně mohla prokázat úzkou souvislost mezi referenčními cenami a „cenou Aldi“, by toto shledání pouze posílilo zjištění o důležitosti referenčních cen na relevantním trhu, aniž by změnilo stupeň závažnosti protiprávního jednání.
- 878 Ze souhrnu předcházejících úvah vyplývá, že je třeba vyhovět návrhu na snížení pokuty vznesenému žalobkyní, přičemž ve zbývajících částech se žaloba zamítá.
- 879 V rámci výkonu pravomoci v plné jurisdikci, jež mu svěřuje článek 31 nařízení č. 1/2003, náleží Tribunálu, aby stanovil výši pokuty na základě čl. 2 písm. c) napadeného rozhodnutí.
- 880 Za těchto okolností je třeba uplatnit na základní výši pokuty, jež pro společnost Weichert činí 49 000 000 eur, dvě snížení, jedno ve výši 60 % z důvodu zohlednění zvláštního právního režimu odvětví banánů a koordinace týkající se referenčních cen, další ve výši 20 %, neboť se společnost Weichert podílela pouze na jedné složce celkové kartelové dohody, což stanovuje základní výši pokuty na 9 800 000 eur, na níž je třeba uplatnit snížení ve výši 10 % z důvodu spolupráce společnosti Weichert při správním řízení, což vede ke konečné výši pokuty 8 820 000 eur.

K nákladům řízení

- 881 Podle čl. 87 odst. 3 jednacího řádu může Tribunál rozdělit náklady mezi účastníky řízení nebo rozhodnout, že každý z nich nese vlastní náklady, pokud každý účastník měl ve věci částečně úspěch i neúspěch.
- 882 Podle čl. 87 odst. 4 třetího pododstavce jednacího řádu může Tribunál nařídit, že vedlejší účastník řízení, který není uveden v druhém pododstavci tohoto ustanovení, ponese vlastní náklady.
- 883 Vzhledem k tomu, že žalobě bylo vyhověno jen částečně, budou okolnosti věci náležitě posouzeny rozhodnutím, že žalobkyně ponese vlastní náklady řízení a nahradí tři čtvrtiny nákladů vynaložených Komisí. Komise ponese čtvrtinu vlastních nákladů řízení. Vedlejší účastnice, vůči níž Komise nenavrhla uložení náhrady nákladů řízení spojených s vedlejším účastenstvím, ponese vlastní náklady řízení.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (osmý senát)

rozhodl takto:

- 1) **Výše pokuty uložené na základě čl. 2 písm. c) rozhodnutí Komise C (2008) 5955 ze dne 15. října 2008 v řízení podle článku 81 [ES] (věc COMP/39188 - Banány) se stanovuje na 8,82 miliónů eur.**
- 2) **Ve zbývající části se žaloba zamítá.**
- 3) **Fresh Del Monte Produce, Inc. ponese vlastní náklady řízení a nahradí tři čtvrtiny nákladů řízení Evropské komise. Komise ponese čtvrtinu vlastních nákladů řízení.**
- 4) **Internationale Fruchtimport Gesellschaft Weichert GmbH & Co. KG ponese vlastní náklady řízení.**

Truchot

Martins Ribeiro

Kanninen

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 14. března 2013.

Podpisy.